

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΔΕΙΨΑΝΑ.

^K
HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROS. FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO.

SUMPTIBUS ET TYPIS.

•••••

M DCCC XXXVIII.

384.

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionumstrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distincentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραΐνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔειπε, Μοῦσα, πολὺτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτελίῃον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δὴ κατά θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὣς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Ὀλεθρον,
οἶκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφυγότες ἦδ' Ὀάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστον κεχρημένον ἦδ' ὀϊνῶδες,
Νύμφη πότνι· ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεᾶων,
ἐν σπέσσι γλαρυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένην ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἑλέειρον ἅπαντες,
νόστῳ Ποσειδάωνος δ' ὃς ἀσπερχές μενείεινεν
ἀντιθέω· Ὀδυσσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλότ' ἔοντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διγῆα δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἑκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἄθροο ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἔργε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονίδης τηλέκλυτος ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετήύδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακὰ ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμωρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμωρον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλοχὸν μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νόσθησάντα,
εἰδὼς αἰπὺν Ὀλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὐσοχὸν Ἀργεῖόντην,
μήτε' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσασθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέστειο τίσις ἔσται Ἀτρεΐδαο,
ὁππότε' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤς ἱμεῖρεται αἰῆς.
Ὡς ἔραθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἄθροα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κραιόντων,
καὶ λίην κείνός γε εὐκοῖτι κείται ὀλέθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαῦτ' ἀγέροι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
querens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo exitium Ægisthi,
quem Agamemnonides inelytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culparent!
Ex nobis enim ajunt mala esse; si vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem;
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam puberitque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia iult.
Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἄλλα μοι ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 δυσμάρῳ, δς δὴ δῆθ' ἀφ' ὧν ἀποπήματα πάσχει
 50 νῆσω ἐν ἄμφιρῦτῃ, θοὶ τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης·
 νῆσος δεινὴ δὲρῆσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντὸς θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἄμφι ἔχουσιν.
 65 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρύσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδὲ νῦ σοί περ
 80 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσσα, Ζεῦ;
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 85 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεοῖο λαοσίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηχος ἀσκηλὲς αἰεὶ
 Κυκλωποσχεγώλωται, δν σφ' ὀφθαλμοῦ ἀλάσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, θοῦ κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάωνι ἐνοσίγῳ
 75 οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν γόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντὶ πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.
 80 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσιν θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα δνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεϊφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὅρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶ,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦς ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρων ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐλῆτο δ' Ὀδυσσεὺς ἕλκος, ἀκαχμένον ὅς ἐι χαλκῷ,
 100 βριθὺ, μέγα, στίβαρον, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀδριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulyssae prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitales patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia pernicio cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quae terramque et caelum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacae obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suae terrae, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascaris, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui caelum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopes: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysses Neptunus terrae-concussor
 non occidit, sed errandum-arceat a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reitu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulysses prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus ire, ut celerrime
 Nymphae pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis indicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quae ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, praefixam acuto aere,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 106 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἥμενοι ἐν βινόισι βοῶν, οὐς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπεζὰς
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 116 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἔλθων
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆς,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶειδ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνων δηθὰ θυρήσιν ἐφειστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στὰς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεῦδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσάμενος μυθήσεται ὅττιός σε χρή.
 126 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἡ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἔντοσθεν εὐξέου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔρχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ ὀρθῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν ὅτεο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνηθείς ὀρμαγῶν,
 δαίπνῳ ἀδδῆσαιεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 136 ἡ δ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιομένεοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶ ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίφασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πολλ' ἐπιβείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφί τιθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 146 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 150 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδυτύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς ῥ' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 156 ἦτοι δὲ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aule; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per aedes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hac cogitans, procis assidens, aspexit Minervam;
 ivitque recta ad-vestibulum; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam, intra armarium bene-politum; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab aliis
 procis; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*);
 [coquus autem carnum lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia gellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui caneabat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνην,
 ἄγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖσθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καὶ μὴν νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
 180 ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται δμβρῶ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλ' κῦμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρησαίετ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 185 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλλωλε κακὸν μόνον, οὐδὲ τις ἡμῖν
 θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιγυθίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλευσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
 ὁπποίης δ' ἐπὶ νῆος ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὁίονται ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἥ δέ νένον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρώϊός ἔσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίτροπος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιόλοιο δαΐφρονος εὐχόμεναι εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φίλην ἔτι μοι ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἦδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἔς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἶθωνα σιδήρον.
 185 Νῆυσ δέ μοι ἦδ' ἔστικεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Πείρω, ὑπὸ Νηῆω ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρη῏ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουόνδ' ἀλωῆς οἶνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔραντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ γῆνι διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντι,
 νῆσω ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανώσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι ὁῶ,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσσεύς.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἔμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:
 Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixero?
 his quidem hæc curæ-sunt, cithara et cantus,
 facile: quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.
 Nunc vero ille sic perit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum-esse; ejus vero perit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra:
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam:
 utrum recens advenisti, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero luc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs: fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.
 Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interroges congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per fertile-solum areæ vitibus-consitæ.
 Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem: verum hunc dii fallunt de-via.
 Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 Sed nunc tibi ego vaticinor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens:
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulysse.
 Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi: quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἐνθα περ ἄλλοι·
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν·
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
τοιγάρ ἐγώ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγώ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐόν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄρελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, δι' κτεάτεσσιν εἰσὶ ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
νῦν δ' ὅς σε ἀποτμότατος γένετο ὄνητὸν ἀνθρώπων,

220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.

225 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·

τίς δαῖς, τίς δέ σθιμος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρωῶ;
εἰλαπίνῃ ἡ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.

Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἴσχεα πολλὰ ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείραϊ ἡδὲ μεταλλᾶς·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀρνεῖός καὶ ἀμύμων

ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,

235 οἱ κείνον μὲν αἶστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροις δάμῃ Τρώων ἐνὶ δήμῳ,

ἡδὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,

240 ἡδὲ κε καὶ ὧ παιδί μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνθρεῖψαντο·
ὥχστ' αἶστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ἐδύναις τε γόους τε
καλλίπεν· οὐδ' ἔτι κείνον δούρομένος στεναγίζω

ῥον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευσαν.

245 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕλῃεντι Ζακύνθῳ,

ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

Ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν

250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἐδόντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράσουςι καὶ αὐτόν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικοιμένου Ὀδυσῆος
δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέη.

255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῃς δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,

τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε περπόμενόν τε,

ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰδου Μερμερίδαο·

260 ὥχρετο γὰρ καὶ κείσε θεῆς ἐπὶ νῆος Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἄλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
δῶκεν, ἐπεὶ βα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus :
ex hoc neque Ulysses ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est :
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

Mater quidem me ait ejus esse, at ego

nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset :

nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,

ex hoc me dicunt natum-esse : quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea cressis-oculis Minerva :
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato :

quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur

convivari per domum : indignaretur vir

hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] hospes : quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris:]
debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra

esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat :

nunc vero aliter statuerunt dii mala meditanter,

qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes

homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,

si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;

aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset :

tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,

atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.

Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt :

perit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque

reliquit; neque amplius illum lugens defleo

solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,

Dulichioque, Samioque, et nemorosæ Zacyntho,

et quotquot per asperam Ithacam imperant,

tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.

Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem

facere potest : hi vero dilapidant epulantes

domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva :

dii boni! profecto multum absentis Ulyssis

indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.

Si enim nunc veniens, domus in primis foribus

staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,

talis, qualem ipsum ego primum vidi,

domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,

ex Ephrya reversum ab Ilo Mermerida :

profectus erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,

venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset

ad-sagittas ungendas æratas : sed ille quidem non ei

dedit, quoniam deos verebatur sempiternos :

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἔμός· φιλέσκει γὰρ αἰνῶς·
 285 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 δῖπῳ κε μνηστῆρας ἀπόσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ζυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὐρίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνασθαι ἄνωγχι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἅψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυνάμενοι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς υποθήσονται, αἶ κε πίθηται·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐξίκουσιν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἔρχοο πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἴρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὅς γάρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἥ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μὴδ' ἔτι ἐόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦσθαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπῃν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνῃς, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε γρὴ
 νηπιῖας ὀρέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσω, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὅς περ πατὴρ ἦ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρρα λισσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆην, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἳ φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενός περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *eum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.

Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo,
 quomodo procos expellas ex ædibus.

Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos,
 orationem edissere omnibus; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficient et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ *sit* optima,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.

Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num; illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et reditum audieris,
 tum sane, vexatus licet!, adhuc perduraveris annum;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem,
 reversus jam deinde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggere et parentalia perlice
 magna valde, qualia decet; et viro matrem dato.

Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris,
 considera deinde in mente et in animo,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : nequitiam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam,
 atque ad socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,
 sicut pater suo filio; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque te mihi dare tuum cor jubet,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἔλῳν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτματο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τε ἔ πατρός
μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἤσι νοήσας,
θάμβησεν κατὰ θυμόν· δίστατο γὰρ θεὸν εἶναι.

Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς.

325 Τοῖσι δ' αἰδοὺς αἶεide περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
εἶατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶεiden
λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῦ δ' ὑπεριώθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῆν
κούρην Ἰκαρίοιο, περιφρων Πηνελόπειαν·

330 κλῖμακα δ' ὑφ' ἡλὸν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοισι δῦ' ἔπογτο.

Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
στῇ ῥα παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἅντα παρειᾶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

335 ἀμφιπόλος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέσθη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προκνῦδα θεῖον αἰοιδόν·

Φῆμίε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρ' αἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰοδοί·
τῶν ἐν γέ σφιν αἶεide παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
340 οἶνον πινόντων ταύτης δ' ἀποπαυῆ' αἰοιδῆς
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.

Τοίην γὰρ κεραλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον αἰοιδόν
τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ἄρνυται; οὐ νύ τ' αἰοδοὶ
αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅστε δίδωσιν
ἔργον ἐποίχεσθαι, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκαστω.

350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἶεiden·
τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποὶ,
ἥ τις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες δλοντο.
Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεσσὶ μελήγει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

360 Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
παιδοὺς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
κλαίειν ἔπειτ' ὤδυσα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
ἔδδν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' οὐ μᾶθ' ἄνδ' ἀνὰ μέγα ρα σκιδόντα·
πάντες δ' ἤρσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθον·

Μητρός ἐμῆς μνηστῆρας, ἐπέρβιον ὕβριν ἔχοντας,
νῦν μὲν δαινύμενοι τερπύμεθα, μηδὲ βοήτης
370 ἔστω· ἐπεὶ τότε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰοιδῶ
τοιοῦτ', οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retribui-
one.] Sic quidem locuta abiit caesiis-oculis Minerva :

avis autem ut Anopara avolavit ; huic vero in animo
indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
obstupuit in animo ; suspicatus-est enim deum esse.

Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
gravem, quem ex Troja *itis* decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :

scalamque altam descendit suæ domus,
non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,

Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper
viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
donâ viris ingeniosos *ita*, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
telamque et colum, et ancillis impera

opus *suum* ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
omnibus, maxime vero mihi ; hujus (*mei*) enim imperium est
in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
filii enim dictum prudens posuit-in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
mulieribus,] siebat deinde Ulyssem, carum maritum, donec ip-
sisomnum] dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;
omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incept sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα χιόντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω,
 ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβομένοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτέρον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιθώσομαι αἰὲν ἐόντας,
 αἰ κέ ποθι Ζεὺς ὄρωσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισίη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶζ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' ἠερσάλεως ἀγόρευεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 ὑψαγόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν· ὁ τοι γενεὴ πατρῴϊόν ἐστιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀντίνο', ἡ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθελοίμι, Διὸς γε δίδοντας, ἀρέσθαι.
 Ἦ φῆς τοῦτο χάριστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμωέστερος αὐτός.
 Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 τῶν κέν τις τὸδ' ἔρχησιν, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἶκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶν, οὗς μοι λήσασατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤυ-
 400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
 Μὴ γὰρ δὴ ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηριν
 κτήματ' ἀποβράσει, Ἰθάκης ἔτι ναίεταωσής.
 405 Ἀλλ' εἰδῶ σε, φέριστε, περὶ ξείνιοιο ἐρέσθαι·
 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, πόλιν δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαίης· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἀρουρα·
 ἥ τί ν' ἀγγελίην πατὴρ φέροι ἐργομένοιο,
 ἡ ἔδῃ αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τὸδ' ἰκάνει;
 410 οἷον ἀναίξας ἀφ' ὅθεν οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνῶμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὤπα ἐώκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ ἐμοῖο·
 οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἰποθεν ἔλθοι,
 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥτινα μὴτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ξερέηται.
 Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῴος ἐκ Τάρου ἐστίν·
 Μέντης δ' Ἀγχιόλοιο δαίτῃρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταρτίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νο·
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέας αὐλῆς

Mane vero in-concionem considereamus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-ædibus ; alia vero parate dapes,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri ;
 inulti forte deinde intra ædes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse?
 neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
 dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et ædibus tuis imperes.
 Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
 e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
 an tibi nuntium patris affert venientis?
 An suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est :] Eurymache, certe reditus periit patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vate sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus et Tapho est ;
 Montes Anchiali bellicosi se-profiteatur esse
 filium ; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalē deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suā cantum
 conversi oblectabantur ; expectabantque vesp̄rum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ei thalamus per-pulcræ aule

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνὸ' ἔθρῳ εἰς εὐνὴν, πολλὰ πρὸς ἡμερηζῶν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει, ὤπος θυγάτηρ Πεισηγοριῶαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίκτο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
 πρωτῆθην ἔτ' εὖσσαν, ἑικοσαθόα δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνὴν ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάρουσιν,
 εὐνῇ δ' οὐποτ' ἔμικτο· γόλον δ' ἄλεινε γυναικός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἐμάλιστα
 435 δμωῶν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 ὦϊεν δὲ θύρας θαλάμου πύχα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλαχὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύσασα καὶ ἀσχήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρή· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνωσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς αἴωτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἤσιν ὁδόν, τὴν πέπρακ' Ἀθῶνην.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἡρίγενεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι νύξ· Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 εἴματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος οὔν' ἑτά· ὦμον
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσ' αὖ καλὰ πέδιλα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίχχιος ἄντην.
 Αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρθόγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδε κερηχομώωντας Ἀχαιούς·
 οὐ μὲν ἐκέρχοντο, τοὶ δ' ἡγήροντο μάλα ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῶν κύνες πόδας ἄργοι ἐπόντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῶν χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεινόντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῃ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δε δὲ γῆράι κυφὸς ἔην καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλους υἱὸς εἰμ' ἀντιθέμῃ Ὀδυσσῇ
 ἴλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρας ὀμίλει,
 Εὐρύνομος, δῦο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδουρήμενος καὶ ἀγέυων.
 Τοῖς δὲ διακρυχῶν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰοακῆσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis ædificatus-erat, conspicuo in loco,
illic lectum conscendit, multa mente reputans.
Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
quam olim Laertes emerat precumque viginti-bovm dederat ;
primum pubescentem, pretiumque-viginti-bovm dederat ;
æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
lecto vero nunquam *ei* mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
hæc cum-eo-simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
et eam quidem aniculæ prudentis injectit manibus.
Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
profecta-est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
meditabatur mente sua iter, quod *ipsi* designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

**Ithacensium concio. Telemachi
profectio.**

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digilis Aurora,
surrexit inde et lecto Ulyssis dilectus filius, et
vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
profectusque-est ire et cubiculo, deo similis coram.
Continuo autem praeco-nes argutos jussit
convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
ter. [Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
profectus-est ire in-concionem; manu autem tenebat aeream ha-
stam;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
Ipsam vero omnes cives advenientem admirabantur :
consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
His vero deinde heros Aegyptius cepit concionari,
qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulyse
ad Ilium generosis-equis-fœcundum ierat cavis in navibus,
Antiphus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
Tresque ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
batur, Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
Illi ille lacrimans concionatus-est, et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dixerō ;
neque unquam a-nobis concilium factum-est, nec consensus,

- ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ὁδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡ δὲ νέων ἀνδρῶν, ἧ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ ἐτιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ ἐτι δῆμιον ἄλλο πιφάσκειται ἡδ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φῆμ' Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἐτι δὴν ἦστο, μενοίνηνσεν δ' ἀγορεύειν·
 στή δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρ
 κῆρυξ Πεισῆνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαρπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὐ-
 δς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφάσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἐμπέσεν οἴκῳ,
 δοῖά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖδεσσιν βασιλεὺς, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβράσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδ' ὅς εἰσιν ἀριστοί·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐδυνάσασατο θυγάτρα,
 δότῃ δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡμῶν πάντα,
 βούς ἱερεύοντες καὶ δὲ καὶ πτόνας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθροπα οἶνον
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦτον ἀμυνόμεν — ἡ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῆν —
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρήν.
 Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἐτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναϊεταόουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θεμίδος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει·
 70 σθέσε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μή πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κάχ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἔμοι δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλια τε πρόδασίν τε·
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπυσσοίμεθα μῦθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβαλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.
 Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarrat, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!
 Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit:
 O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscet ipse),
 qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 delique cui voluerit et qui ipsi gratularetur.
 Illi vero in nostram domum commeanes debetis omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neuliquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis affecit infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· ὅϊκας δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν ὅς αἰμειδόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος δσχετε, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
 ἀλλὰ Φύλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδη γάρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἄλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελλίας προίεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μεμηρίξειεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 95 λεπτόν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διοσ' Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπαιρόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φάρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀλῆται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νειμῆσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθέτο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἔπην δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς χρίετε μὲν ἔλθε δόλω καὶ ἐπειθὲν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπηλυθὸν ὥραι,
 καὶ τότε δὴ τότε ἔειπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδη,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγαλὸν ἱστόν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ἐπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς
 αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ θεῷ πετὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἐτ' ἀνιῆσει γε πολὺν χρόνον ὥας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἥ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς,
 κέρδεα θ', οἷ οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶων αἶ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέρωνος τε Μυκήνη·
 τῶων οὔ τις ὁμοία νοήματα Πηνελοπείῃ
 ἦδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὐν βιότον τε δὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κέλῃ τοῦτον ἔχῃ νόον, ἐντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε πῶθην πολέος βίοτιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπώς ἐστι δόμον ἀέκουσαν ἀπώσαι
 ἥ μ' ἔτετ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμός· ἀλλοθι γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθνηκε· καχὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρᾳ πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quisquam ausus est! Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus es, nos dedecoras ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem nequitiam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat,

subtilem et immensam; continuoque nos allocuta est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis;

ne qua me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,

tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias

ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, ut qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam,

et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcmenæque, pulcræque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit :

tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,

quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) :

nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est : Antinoe, nullo-modo fas est ex-audibus invitam expellere

quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-

dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero.

Ex patre enim mala pasci, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ἦμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεταί αὐτῶν,
ἔξειτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποινον δλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἳ κέ ποδὶ Ζεὺς δῶσι παλίντιττα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμον ἐντοσθεν δλοίσθαι.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὸς εὐρύσopa Ζεὺς
διψόθεν ἐκ κρηφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ νιοῖς ἀνέμοιοι,
πλησίω ἀλλήλοισι τιταينوμένω πετερύγεσσι·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
ἔσθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον
δρυφαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς, ἀμφὶ τε δειρὰς,
δεξιῷ ἦξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὀρνίθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὄρμηξαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἐμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἀλιθέρσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δημηλικῆν ἐκέκαστο
ὀρνίθας γυνῶναι καὶ ἐναίσια μυθήσασθαι·
160 ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφασυκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεταί· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φῶιν ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ὦν τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλουν. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὅς κεν καταπύσομεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωίον ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεύμην, ὅτε Ἰλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὄλεσαντ' ἀπο πάντας ἑταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν ἐἰκοστώ ἑνιαυτῷ [ρους,
οἰκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι, [δα·
οἰκαδ' ἰὼν, μὴ τοῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφρίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ᾠφελος· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀνιείς,
σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἳ κε πόρῃσιν.
Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἳ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias, a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam. Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum, exite mihi domo, aliasque parate dapes, vestra bona comedentes, alternantes per domos. Si vero vobis videtur hoc satius et melius esse, viri unus victum impune perdere, absumite; ego vero deos invocabo sempiternos, si unquam Jupiter dederit vindictas opera fieri: inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-eonans Jupiter ex-alto a vertice montis demisit volantes. Hæc autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti, propinquæ invicem, contententes aliis: sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent, ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas, aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem: atque ut-se-laniant unguibus circa malas et colla, ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum. Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis, agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat. Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses Mastorides: hic enim solus æquales superabat auguria dijudicando et fatalia edicendo: hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixero: procis vero potissimum significans hæc dico. Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses diu seorsum ab-amidis suis aberit; sed alicubi jam, prope quum-sit, his cædem et fatum struit omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit, qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante consideremus, quomodo ipsos compecscamus: ii vero etiam per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilis est. Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens: etenim illi dico perfecta-esse omnia, ut ei narraveram, quando ad-ilium ascendebant Argivi, cumque ipsis abili ingeniosus Ulysses: dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis, incognitum omnibus, vicesimo anno domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus est:] o senex, ea age nunc vaticinare tuis liberis, domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum: hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinata. Aves vero multæ sub radiis solis volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo deberes: non tanta vaticinans concionareris, nec Telemachus iratum sic incitares, tuæ domui donum expectans, si quod præbeat. Sed tibi edico, quod et perfectum erit: si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἴνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωλὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσγέλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσειται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἄρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δίομαι υἷας Ἀχαιῶν
 μνηστήους ἀργαλέης· ἐπεὶ οὕτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὔτ' οὐν Τηλέμαχον, μάλα περ πολὺμυθον ἔοντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπερθάνειαι δ' ἐτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὴ κακῶς βεδρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσσειται, ὅρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 δν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ἅς ἐπικιῖας ὀπιούμεν ἐστὶν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστήρες ἄγαυοι,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὁμίας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἥδη γὰρ τὰ Ἰσαιοι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἦτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίωτον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τραγόμενός περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἐτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 ἦτοι δ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ἔς δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήδατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλὰ ῥέζοι.
 Ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνάσσει, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστήρας ἀγῆνορας οὔτε μαγαίρω
 ἔρδεν ἔργα βίαια κακοῖρα φήσιν νόοιο·
 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαιῶς
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασι νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἀνερ, ἀτὰρ οὔτι καθαρπτόμενοι ἐπίεσσιν
 παύρους μνηστήρας κατερύκετε πολλοὶ ἔόντες.
 Τὸν δ' Εὐνοριδὴς Λειώκριτος ἀντίον ἠΐδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timeamus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, expectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eury mache atque alii quotquot proci estis geneceoi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-pateret seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam in video
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim obiectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compeascatis, multi quum-sitis.
 Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλεε, ποῖον ξειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχέσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐδὼν μνηστῆρας ἀγανούς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει· ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάγοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ξειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνάσθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' ὅτ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἧδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσὶν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ δευὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἕκ' πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεοῦ Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιῶν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νηψάμενος πολλῆς ἄλδς, εὔχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὲ μοι, θεὸς χθιζὸς ἦλυες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς υπερηγορόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδὸν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὀπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνέσταται μένος ἦδ',
 οἷος ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλη δδὼς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπέης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἑλπα τελευτήσῃν ἂ μείνωις.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατὴρ ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπειθ' οὐδ' ὀπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μή τις Ὀδυσσεὺς προλελοίπεν,
 280 ἔλπωρή τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τὰδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπειθ' οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα βοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμιλεῖ,
 ὀπλισσόντ' ἧῖα καὶ ἄγχεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἀλφίττα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πεκινόσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐβελοντήρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιήφομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐροπλίσσαντες ἐνὶ ἡσίοιεν εὐρεῖ πόντω.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolide, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quam-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbiestes.

Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopeus,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posteram ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justī sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum altum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοὺ ἐκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 εἶρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιέμενους, σιάλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλέμαχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαιτούς ἐρέτας, ἵνα θῆσسون ἔκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 310 Ἀντίνοε, οὕτως ἐστὶν ὑπερπιάλοισι μεθ' ἑμῖν
 δαίνεσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκῃλον.
 Ἦ οὐχ ἔλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθὶ θυμὸς,
 πειρήσω ὅς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήσω,
 ἥ ἐ Πύλονδ' ἔλθων, ἢ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Ἴμι μὲν — οὐδ' ἀλήθῃς ἔσεται ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπαρος· οὐ γὰρ νῆος ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νύ που ὕμμιν εἴσατο κέρδιον εἶναι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἦ τινας ἐκ Πύλου ἀζει ἀμύντορας ἡμαθόντος,
 ἦ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἦ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείριαν ἄρουραν,
 ἔλθειν, ὅρρ' ἐνθεν θυμοφόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλη κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 τίς δ' οἷδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἴων κοίτης ἐπὶ νῆος
 τῆλε φίλων ἀποληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἡδ' ὅστις ὅπλοισι.

Ἦς φάν' ὁ δ' ὑφόροπον θάλαμον κατεβῆσατο πατρός,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἑλὶς τ' εὐώδεις ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἶνιο παλαιοῦ ἡδυπότῳ
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶποτ' Ὀδυσσεύς
 οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖστα δ' ἔπεισαν στανίδες πυκινῶδες ἀραρυῖαι,
 345 διελίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 ἔσχ' ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρείησιν,
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.

Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαι', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορέουσιν ἄφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρότατος ἐν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo moestus animo :

invenit autem procos superbos in aedibus,
 capras excooriantes, porcosque assantes in aula.

Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curte opusque verbumque,
 sed mihi ede, et hibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-querendam incolyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.

An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?

Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens percipio, et jam mihi augecit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum satum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigam
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.

Hi vero cavillabantur ἔκλυδεbant et verbis :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus caedem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylo ducet auxiliatores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sano cupit vehe-
 menter;] aut etiam in Ephyram vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero sedit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amictis pereat, errans, sicut Ulysses?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatam aurum et aes jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu

stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.

Claustres vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :

Nutrrix, æge jam mihi vinum in amphoris hauri

suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu æervas,

καῖνον οἰομένη τὸν καίμορον· εἶποθεν Ὀδοί
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλήσων καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦσιν εὐρβάφεισαι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἐσπερίους γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, δηπότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοῖτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόαντα,
 360 νόστον πεισόμενος πατρός φιλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πετερόντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔκλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μῦθους ἰὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόδῃ πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογυνῶν ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δόλω φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάγονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὐτὸ ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα·
 θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὗτοι ἀνευ θεοῦ ἤδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅς· ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροά καλὸν ἰάπη.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ὅς· ὁμοσάν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτα οἱ ὄϊνον ἐν ἀμφιφορέουσιν ἄφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφιστα χεῦσιν εὐρβάφεισαι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυία κατὰ πτόλιν ὄχητο πάντη,
 καὶ βα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα βοὴν ἀγέρεσθαι ἀνάγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ᾔτε νῆα βοήν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώοντό τε πᾶσαι ἀγυαίαι.
 Καὶ τότε νῆα βοὴν ἔλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 βῆλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὐσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἄθροοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἰμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θελοῖο·
 395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλαυκὸν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάγῃ δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδὲν ὠρνοντο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλασάμενῃ μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἤμην δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ᾗδῃ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι δρμήν·
 ἀλλ' ἴωμεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum expectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitis frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsiat :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnamque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicuti audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta-est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] confide, nutrix : quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flets corpus pulcrum lædat,
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum iurjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque iurjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus ;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversam,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare prostravit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt ;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deoque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad sedes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-aedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum expectantes impulsam :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 606 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαίνει θεοῖο.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θαλάσσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηχομόνῳντας ἐταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὔδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' ὅλη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐστέλμῳ ἐπὶ νηὶ
415 κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὔρον ἔει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ ὀλοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ἔπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Ἴστων δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπῆρσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἅμφι δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἰαχε νῆος ἰούσης·
ἥ δ' ἔβαν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κλυέθον.
430 Διασάμενοι δ' ἄρα ἔπλα θοὴν ἂν νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφάας οἴνοιο·
λεῖδον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν β' ἦγε καὶ ἥω πείρα κλυέθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπῶν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτρίμενον πτολίεθρον,
5 ἔκον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ βέζον,
ταύρους παμμελίκας, Ἐνοσίχθονι κυανοχαῖτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Εὐθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νῆος ἔισας
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμιαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χερ' ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθῃαι
πατρός, θπου κύθε γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κτε Νέστορος ἵπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea nētiqum scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerant.
His vero secundum ventum misit caesis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultarunt.
Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatam, et rudentibus colligarunt:
trahabantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram, statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-caesæ filia.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super ælman terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-sedificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerunt, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea caesis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.

Λίσσασθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·

20 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Τῆν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἰω πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;

οὐδέ τί πω μῦθοισι πεπειρήμαι πυκινούσιν·

αἰδώς δ' αὖ ἦεν ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,

ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω

οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

ῥῆς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη

30 χαρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἱχνα βαίνει θεοῖο.

Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἔδρας.

Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι

δαῖτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπεῖρον.

Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,

35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδρίασθαι ἀνωγον.

Πρῶτος Νεστορίδης Πεισιστράτου ἐγγυθεν ἔλθων

ἀμφοτέρων ἔλε χειρά καὶ ἱδρυσεν παρὰ δαίτι,

κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήσιν,

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ ᾧ.

40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγγων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

χρυσείῳ δέπαϊ· δευδοσκόμενος δὲ προσυῦδα

Παλλάδ' Ἀθηναίην, κόυρην Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὐχοοῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·

τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠγνῆσάτε δέυρο μολόντες.

45 Αὐτὰρ ἐπὶν σπείσῃς τε καὶ εὐξέαι, ἧ θέμις ἐστίν,

δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου

σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀλομαι ἀθανάτοισιν

εὐχεσθαι πάντες δὲ θεῶν χατέουσα· ἀνθρώποι.

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ἡμηλικίῃ δ' ἔμοι αὐτῶν·

50 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἀλεισον.

ῥῆς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·

χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῃ ἀνδρὶ δικαίῳ,

οὐνεκα οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἀλεισον.

Αὐτίκα δ' εὐχοτο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

55 Κλυθι, Ποσειδάων γαίηοιχε, μηδὲ μεγάρης

ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κύδος ὅπασε·

αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν

σύμπασιν Πυλίοισιν ἀνακλειτῆς ἐκατόμβης.

60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,

οὐνεκα δέυρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.

ῥῆς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾳτο καὶ αὐτὴ πάντα τελευτά·

δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

ῥῆς δ' αὐτῶς ἤρᾳτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,

μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ἄρα μῦθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι

70 ξείνους ὅτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

ᾧ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum

habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat:

mendacium vero non dicet; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est:

Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutato

ipsum? nequitiam adhuc sermonum peritus sum pruden-

tium; pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis oculis Minerva:

Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies,

alia vero et deus suggeret; non enim puto

te diis invitis natumque esse enclitumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva

celeriter: ille vero continuo post vestigia ibat deae.

Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et

consensus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii

convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfige-

bant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,

manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens,

utrorumqueprehendit manum ipsosque collocavit ad epulas,

pellibus in mollibus, super arenas marinas,

juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum

aureo poculo: propinans vero allocutus est

Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis:

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi;

hujus enim in epulas inciditis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est,

da et huic deinde poculum dulcis vini

ad libandum; quoniam et hunc puto immortalibus

supplicare: omnes enim diis indigent homines.

Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso:

propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini:

gaudebat autem Minerva prudenti viro justo,

eo-quod ipsi priori præbuerat aureum poculum.

Statimque supplicavit multa Neptuno regi:

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris

nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam præbe:

ac deinde ceteris da gratam remunerationem,

cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire,

cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat;

dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius.

Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant

partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor:

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare

hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε λήϊστοιρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποικοιμένοιο ἔροιτο·
[ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]
Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἴρασι δακρύοντες εἰμέν· ἐγὼ δέ καί τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονῆϊον εἰληλουμένῃ
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρός μοι κλέος εὐρὺ μετέρχεται, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάζαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεν', ἤχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
καίνοι δ' αὖ καὶ ὀλεθρον ἀπενόεα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γὰρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, δακρύοντι δαυλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμῃ ἀνδράσι δυσμενέσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
καίνοι λυγρὸν ὀλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πᾶζόμενου· πέρι γὰρ μιν οἵζυρον τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδομένους μειλίσσο μῆδ' ἑλαλίων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς. [σεύς,
Ἀίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατὴρ ἔμδς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἦε τι ἔργον ὑποστάς ἐτετέλεσεν
100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
Τὸν δ' ἡμεῖβεν ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἵζυός, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἱὲς Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ζῶν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πᾶζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρχειεν Ἀχιλλεύς,
ἦδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρναμένθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἀρίστοι·
ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεῶν μῆστῳ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἔμδς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἦδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταβνητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξέρεοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιηθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμυρίποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγυς δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἐνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀντὶν
ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκῃ δῖος Ὀδυσσεύς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τέος· εἰ ἐτεόν γε
καίνοι ἐκγονὸς ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσρόνοντα.
Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκοτάες, οὐδέ κε φαίης
125 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰκοτά μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde simus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnante, Trojanorum urbem evertisse.
Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
præla-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et-eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?
neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem vera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

Ἔνθ' ἦτοι εἶως μὲν ἐγὼ καὶ διὸς Ὀδυσσεύς
 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δέχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
 φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως δὲ ἄριστα γένοιτο.
 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
 καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νηήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 πάντες ἔσαν· τῷ σφειν πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 135 μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
 ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
 Τῷ δὲ καλῶσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
 μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
 οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν —
 140 μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
 Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 νόστου μιμηθήσασθαι ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης·
 οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνήδανε· βούλετο γάρ βα
 λαὸν ἐρυκαέειν, βέβαι' ὅ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέαιτο·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδῃ, δ' οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἔόντων.
 Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 150 ἤχῃ θεσπεσίῃ· δόχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή.
 Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 ἀλλήλοισι· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτυε πῆμα κακοῖο.
 Ἡῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλαομεν εἰς ἑλᾶ διαν,
 κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἡμίσεις δ' ἀναδάντες ἐλαύνον· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
 Ἔς Τένεδον δ' ἔλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 160 οἶκα δὲ ἴμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μῆδετο νόστον·
 στέγλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κακῆν ἔτι δεύτερον αὐτίς.
 Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιέλισσας
 ἀμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἶ μοι ἔποντο,
 φεύγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὲ κακὰ μῆδετο δαίμων.
 Φεῦγε δὲ Τυδεΐδης υἱὸς Ἀρήϊος, ὦρσε δ' ἐταίρους·
 ὅψε δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κλέ ξανθὸς Μενέλαος,
 ἐν Λέσβῳ δ' ἔκτεχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
 170 ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
 νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερῇ ἔχοντες,
 ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόεντα Μίμαντα.
 Ἥτερόθεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δὲ ἡμῖν
 δεῖξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἰχθυόεντα κελύθε διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
 ἐννύχαια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 ἑπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
 neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
 sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
 consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
 At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
 abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
 tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
 Argivis : quia nequaquam prudentes neque iusti
 omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecra-
 ti-sunt,] ira ex perniciose Minervæ forti-patre-natæ,
 quæ contentionem Atidas inter ambos posuit.
 Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
 temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post co-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
 sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
 Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
 reditus meminisse super lata dorsa maris :
 nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim is
 populum detinere, facereque sacras hecatombas,
 ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
 stultus, neque istud noverat, quod *his* non persuasurus esset.
 Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
 Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
 stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
 clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
 Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus cogi-
 tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
 Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
 resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
 Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
 illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
 dimidia autem consensis *navibus* vela-dabamus ; hæc autem
 valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
 In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
 domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
 ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
 iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
 vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
 siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
 Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
 fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
 deus.] Fugit porro Tydel filius Mavortius, exclivitque socios ;
 sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
 in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
 utrum supra Chium iremus asperam,
 insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
 an infra Chium, propter ventosum Mimanem.
 Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
 ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
 secare, ut quam-celerrime infortunium effugeremus.
 Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
 cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
 nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
 multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum emensi.

180 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας ἔϊσας
 Τυδείδῃσι ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἑσάσαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρος, ἐπειδὴ πρότα θεὸς προέειπεν ἀΐναι.
 Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων ὅτ' ἐσάσθην Ἀχαιῶν ὅτ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 παύθουμαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαΐσσαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Πριάοντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσέγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὖτιν' ἀπήυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἰόντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθοῦ ἐμίσματο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγεῖται ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίματο πατροπονήη, α
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσι', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λῆην κείνος μὲν ἐτίματο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἶ γὰρ ἐμοὶ τοσσόνδε θεοὶ δύνανιν παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβοσῆς ἀλεγαινῆς,
 ὅττε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμέλειετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ λειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, δέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσασθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥδ' ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λασθαί.
 215 ἐγθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλθὼν,
 ἥ γε μούνης ἐὼν, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς θέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότε Ὀδυσσεὺς περικλήδετο κυδαλλέμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἶδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὸν φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἴ σ' οὕτως θέλοι φιλέειν κηδοῖτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάβοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀίω·
 λῆην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοίγε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φῶγεν ἔρκος ὀδόντων;
 ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τυγλόθεν ἄνδρα σῴσασαι.
 Βουλομένην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἤμαρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equūm-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, incius ; nec quicquam acio
 de illis, et qui servati-sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achillis magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantio illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-incisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.
 Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæcis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic velent.
 Hunc vero rursus allocuta-est dea cæcis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum-est fugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servaril.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redditus diem videre,

- ἢ ἔλθων ἀπολίσσθαι ἐφ' ἑστίος, ὃς Ἀγαμέμνων
 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἤς ἀλόγοιο.
 Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλχέμεν, ὅπποτε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα
 240 Μέντορ, μὴκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοι περ
 κείνῳ δ' οὐκ ἐστὶ νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρεῖς γάρ δὴ μιν φασὶν ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἐνδάλλεται εἰσοράσθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληιάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολομήτης; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείῳ.
 Ἦ οὐκ Ἀργεὺς ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλη
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶεαι, ὥσπερ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντ' Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἱὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τοῖ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τότε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς Ἀργεὺς· οὐδὲ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκηλὸς μυθῷ Ἀργεὺς ἱπποδότοιο
 πολλ' Ἀγαμέμνονένῃ ἀλοχὸν θέλγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνητο ἔργον αἰεὶ κέ,
 δῖα Κλυταίμνηστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέρηρ' ἀγαθῆσιν·
 παρ' δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰοῖδος ἀνὴρ, ὃ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἰρουσθ' ἄκοιτιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μῆρ' ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφ' ἑσπερίᾳ τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνεν,
 πεδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῦσας νηὶς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκκίνυτο πῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅποτε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς δ' ἐμὲν ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὄρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἱὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῶσι, Μαλειῶν δ' ὄρος αἰπὺ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem *ne dñi quidem ipsi*] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, *mæsti*
 quidem :] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem : quoniam novit jura et prudentiam præ-aliis.
 Ter enim jam ipsum dicunt imperasse ævis virorum :
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic :

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit *se* multo præstantiorem.
 An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset
 Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus :
 sane ei nec mortuo superfusam terram injecissent,
 sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
 jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
 deplorasset Achivarum : valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,
 sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,
 divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona :
 atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat
 Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
 dereliquit avibus capturam et prædam futurum :

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;
 multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,
 multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 perfectio magno opere, quod nunquam sperasset animo.
 Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
 Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissennus, promontorium
 Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo
 suis mitibus telis aggrediens occidit,

clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum
 nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
 ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 in navibus cavis, Mæcarum ad-montem excelsum

ἔξε θεῶν· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦν,
 290 κύματα τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν.
 Ἔνθα διατμήζας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
 ἤχι Κύδωνες ἔβαιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἄλα πέτρη,
 ἔσχατι γόρτυνος, ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ·
 295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον βίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπιδάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα πολλὴν βίοντο καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἤλατο ζὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγίθος ἐμήσατο οἰκοθὶ λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρείδην· δέδομητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκλήνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῃ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
 ἀψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροπονήα,
 Αἰγίσθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρὸς τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθου·
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἤλυθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄρθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ θηθὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀδάησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας· ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὗτω ὑπερπιάλους· μὴ τοὶ κατὰ πάντα φάγῃσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῇϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἔλθειν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἐλποῖτό γε θυμῷ
 320 ἔλθέμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτότετες οἴχνευσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πὰρ δέ τοι υἱὲς ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἄλλ' ἄγε, τάμνεις μὲν γλώσσας, κεράσθεις δὲ οἶνον,
 ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδόμεθα· τοῖο γὰρ ὄρη.
 335 Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔοικεν
 δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδήσασσας.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 340 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridulorumque ventorum flatum impisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, aequales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Cretae admovit;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistram promontorium pel-
 lebat,] in Phæstum; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhibet.]] Hæc quidem eo venire: vix autem effugerunt mortem
 viri: at naves ad saxa *allisas* fregerunt
 fluctus: sed quinque naves cæruleis-proris
Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
 Interea vero ista *Ægisthus* molitus-est domi tristia,
 occidens Atriden: subactus-est autem populus sub illo.
 Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis;
 at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus *Orestes*
 retro ab-Athenis; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis *Ægisthi*:
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus: ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
 in pelagus vastum tantum: unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.]] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis:
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat:
 mendacium vero non dicet: valde enim prudens est.
 Sic dixit: sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea cæsis-oculis Minerva:
 O senex, profecto hæc recte dixisti:
 sed agile, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuneo et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogiemus; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia; hi vero ausculta-runt locutæ.
 Ipsi autem præcones aquam manibus infuderunt;
 juvenes vero crateras coronarunt potu;
 distribu-eruntque inde omnibus, auspicantes poculis;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἴσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσεις καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείοιο ἐπὶ νῆα κίοντες,
 ὥστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιχοῦ,
 ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύς φίλος υἷος
 νηὸς ἐπ' ἱκρίφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἐγωγε
 ζῶω, ἐπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λήπωνται,
 355 ξείνους ξεινίλκιν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φιλῶ· σοὶ δὲ εἴκεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὕτως μὲν νῦν σοι ἅμ' ἔφεται, ὅφρα κεν εὐδῇ
 360 ποῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαιναν
 εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἶπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νειώτεροι ἄνδρες ἐπονται,
 πάντες δημηλικῇ μεγαθύμου Τηλεμάχῳ.
 365 Ἔνθα κε λευγαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ἤϊθεν μετὰ Κανέκωνας μεγαθύμους
 εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ἄλλιον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεινὸν ἔκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἱ τοι εὐαφρότατοι θέλιν καὶ κάρτος ἀριστοί.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φῆγῃ ἐειδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίς, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε εἴλοπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νῦν ὥδε θεοὶ πομπῆς ἐπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῇ καὶ παῖδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βρέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βρέξω χρυσὸν κέρασιν περιχέυας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοιοῦτον ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἑλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσαν
 οἶνου ἡδυπότου, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὤϊξεν ταμῆν καὶ ἀπὸ κρηδεῖμον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κέρασσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχέτ' ἀποσπένδων, κοῦρη Διὸς αἰγυόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.
 Nestor autem detinebat eos incessans verbis :
 Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperulo,
 cui nec lænæ nec stragula multa sint in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi mei in sedibus relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæcis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.
 Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in sedibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos seniore me-profitetur esse ;
 at ceteri ob-amicitiâ juniores viri nos comitantur,
 omnes equales ætate magnanimo Telemacho.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Canconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hanc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerissimi sint currendo et robore fortissimi.
 Sic igitur locuta abiit cæcis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, angustiasima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-ais ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.
 Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.
 Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque scellæque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-pota, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filiz Jovis ægidem-tenentis.
 Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animas,

οὐ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέσσι, ὅπ' αἰδοῦσθ' ἐριδούπων·
 400 πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελὴν Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 δεοὶ ἐτ' ἤθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἀλογος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ξστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ἐπιηλάνων,
 λευκοί, ἀποστλιβόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδ' ἤδη Κηρὶ δαμειὶς Αἰδώςδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 σκηπτρον ἔχων. Περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἡγερέοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατιός τε
 Περσεύς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντίθεος Θρασύμηδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικέλον εἶσαν ἀγόντες.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἔρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρήνηντ' ἐλδῶρ,
 ὅρρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἰάσσομ' Ἀθήνη,
 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίωνδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἑλᾶση δὲ βοῦν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῳ μεγαθύμῳ νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὴ οἷος·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Ἀσέρκεα δεῦρο κελέσθω
 ἔλθειν, ὅρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχευῇ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεντ' αὐτοῦ ἀολλέες· εἵπατε δ' εἰσω
 δμῶσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε εὖλα τ' ἀμυρὶ καὶ ἀγαλὸν οἰσμένῳ ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπόπνυνον ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίων, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νῆος εἰσας
 Τηλεμάχῳ ἔταρον μεγαλήτορος ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 σπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκμονὰ τε σφυρὰν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιώισα· γέρων δ' ἱππηλάτας Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῖεν
 ἀσκήσας, ἱν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατιός καὶ διος Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητὸς ἐν ἀνθεμένει λῆσθ' ἔτι
 ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασύμηδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόπων.
 Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτας Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασύμηδης,
 ἤλασεν ἀγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in aedibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsae :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Archivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregabantur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium primam inter deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad querendam bovem eat, ut
 celerrime veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclitam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpida afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave aequali
 Telemacilli socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene factamque forcipem,
 quibus quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuitu.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus caelatis ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem caesusus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque praelibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias offerens, e capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

450 αὐχένιους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦζαν
 θυγατέρες τε νυοὶ τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρῆσθα Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάζεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμονον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίση ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὦπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλλὶ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἐπεὶ ὦπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοικοῦντες ἐνὶ χρυσεῖς δεπάσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότη Νέστωρ·
 475 Παῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζευζάθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπιθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔξευζαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφέας βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
 παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἑς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [δρῶν,
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰτῷ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἡἷλιος σκιῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφεῖδς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἐλάσαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἴζον δ' ἐς πεδίον πυρφόρον· ἔνθα δ' ἐπειτα
 ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἡἷλιος σκιῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatæ-sunt
 filiaque nurusque, et pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.

Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.

Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes; super ea vero frusta-cruda-imposuere.

Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera-gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidæ.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virgum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes; deinde viri præstantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;

[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

Quæ in Lacedæmone facta.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱόος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος βρῆξήνορος υἱεὶ πέμπεν
 ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστῳ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασεν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
 ὅς οἱ τηλύγετος γένητο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγέναιτο παῖδ' ἑρατεινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερές μέγα δῶμα
 γαῖσιντες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλλετο θεῖος ἀοιδὸς,
 φορμίζων· δοῦν δὲ κυβιστήτῃρ κατ' αὐτοῦς
 μολῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσον.]
 20 Τὸν δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῶν τε καὶ ἵπκω,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωα καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
 στήσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἴδετο κρείων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρηνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀρχοῦ δ' ἱσταμένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνον δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ᾧ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διδὸς μεγάλῳοι εἵκτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφωῖν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθίδῃ Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἄτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὡς νῆπια βάζεις.
 Ἥ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντες
 ἄλλων ἀνθρώπων δαῖτ' ἱκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ διζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάρῳ διέσσυτο, κέλετο δ' ἄλλους
 ὀτρηνούς θεράποντας ἄμ' ἐσπέσθαι ἑοὶ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντα·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεισι κάπησιν,
 πὰρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρήνην λευκὸν ἔμιξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλην πέλεν ἡ δὲ σελήνη,
 δῶμα καθ' ὑπερφερές Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀρθαλοῖσιν,
 ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

DOMEUS.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad aedes vero agebant Menelai gloriosi.

Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,

qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,

e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,

ex-quo semel pepererat filiam amabilem,

Hermionen, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,

vicini atque amici Menelai gloriosi,

oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,

citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,

illo cantum auspicante, saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,

Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,

steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,

sedulus famulus Menelai gloriosi.

Ivit autem annuntiaturus per aedes pastori virorum,

propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :

Hospites en quidam isti adsunt, Jovis-alumne o Menelæe,

virii duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,

an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,

antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.

Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus

aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter

in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos

hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.

Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios

sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :

et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,

apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :

currus autem inclinarunt ad parietes collucescentes :

ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes

admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,

domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam satiati-sunt videndo oculis,

ad labra descendentes perpolita, laverunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἦδ' ἑλκυστῶνας,
 ἐς βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προοίῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφί τιθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου θ' ἄπεισθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ' ὀτίνες ἔστον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπολώλε ταχύνων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἔσσι Διοτρεφένων βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κα κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦτα βοδὸς παρὰ πίονα θῆκεν
 ὅππ' ἐν χερσὶν ἰδὼν, τὰ βὰ οἱ γέρα κάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἑτοίμα προαίμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σγῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοιάθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδην, τῷ ἑμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῆν καὶ δῶματα ἡχέεντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἦδ' ἑλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰςορόνωντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα περὶόντα προσεχῶδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦτε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἡ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἥε καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἡ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀδοσάτω ἔπει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίου ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμεν καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἀφαρ κερκοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἑνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρεῖων, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηεταῶν γάλα θῆσθαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὴν βίαν συναιγείρων
 ἡλώμεν, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνεν,
 λάθρη, ἀνωῖστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὅς οὔτι χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τὰδε μέλλετ' ἀκούμεν, ὅτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἐπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχαλδῶτα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν ὄρελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναῖεν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἱπποπότοιο.
 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν οὐδύρομενος καὶ ἀχεύων —
 πολλάκις ἐν μεγάρῳσι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et laenas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniæ lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :

Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cenam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblitione* periit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 aceptriferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.

Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendore per domum sonoram,
 aurique, electricæ, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.

Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :

Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sum.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo *demum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.

Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniæ, neque dulcis lactis :

sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.

Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-Improvisio, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero *venit* satietas tremendi luctus)

- τῶν πάντων οὐ τόσσον δδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 106 ὥς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἔδωδ' ἄν
 μνωμένῃ· ἐπεὶ οὐτὶς Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κήδε' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' τέθνηκεν· δδύρονταί νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης ὁ δ' γέρον καὶ ἐγγέρων Πηνελόπειν,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχύν [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μεμνηρίξε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἑάσειε μνησθῆναι,
 ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστά τε πειρήσασαίτο.
 120 Ἔως δ' ταῦθ' ὄρμυζιεν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυῶδος ὑποροφίοιο
 ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι γρυσηλακάτω εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυχτον ἔθηκεν·
 Ἀλκιππῇ δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἑρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, δς ἐναί' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίγῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 δς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 διοῦς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρίς δ' αὐθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε καλλίμα δῶρα·
 χρυσήν τ' ἡλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νημάτων ἀσκητοῖο βεδυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἑκαστά·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οὔτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἥ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσροώσαν —
 ὥς δδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὲς εἴκειν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείοι κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλαθ' ὑπὸ Τροίῃν, πόλεμον θρασύν δρμαίνοντες.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ ἔτσεις·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆ
 μυθεόμην δσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 ἀμφ' ἐμοὶ, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχύν.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄργαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa non tantum lugeo, dolens licet, ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum, recordanti: quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est, quanta Ulysses molitus-est et pertulit: huic autem destinatum-erat*] ipsi dolores ut-forent, mihi vero *maeror semper gravissimus*] de-eo, quoniam diu longe-*abest; nec quicquam scimus,*] vivatne ille, an mortuus-sit: desunt certe illum Laertesque senex, et prudens Penelope, Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit: huic autem ob-patrem desiderium excitavit *flatus.*] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre audiens,] *laenam purpuream oculis praetendens utraque manu: animadvertit autem ipsum Menelaus; deliberavitque deinde in mente et in animo, utrum eum ipsum patris sineret meminisse, an prior interrogaret, singulaque exploraret.*

Dum ille haec deliberabat in mente et in animo, Helena ex thalamo odorifero alte-tecto egressa-est, Dianae aureum-arcum-habenti similis. Huic autem ilico Adrasta sellam heno-factam posuit: Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanae: Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis Aegyptiis, ubi plurimae in aedibus possessiones jacent: qui Menelao dedit duo argentea labra, geminosque tripodas, decemque auri talenta. Seorsum vero rursus Helenae uxor ejus dedit pulcra dona; aureamque colum, calathumque infra-circinatum praebuit, argenteum, auro vero superius labia munita-erant. Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens, filo elaborato repletum: ac super eum celus extensa-erat, violaceam lanam habens. Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.

Continuo vero haec verbis maritum interrogabat singula: Scimusne jam, Menelae Jovis-alumne, quosnam hi hominum se-profiteantur venisse nostram domum? Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus. Non enim me ullum puto similem adeo vidisse nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem;) ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,

Telemacho, quem reliquit recens natum in domo ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi venistis sub Trojam, bellum saevum excitantes. Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus: sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis: illius enim ejusmodi *sunt* pedes, ejusmodique manus: oculorumque jactus, caputque, et superne comae. Et nunc sane ego recordatus de Ulysse loquebar, quanta ille, aevumna-*tiens, toleraverit pro me: atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat, laenam purpuream oculis obtendens.*

Hunc vero rursus Nestorides Pisisstratus contra allocutus-est]: Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum, illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστὶ, νημεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἴδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἅντα σθέν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὅφρα οἱ ἧ· τι ἔπος ὑποθήσεται ἧ τε ἔργον.

Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἰσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἔκεθ', δεῖνε' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν αἰθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθοντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἄλλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θαῖσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύστα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἳ περιναϊεῖταισιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντε τε τερπομένο τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφοκαλύψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς,
 δεῖ κείνον δύστηνον ἀνόστιμον ὅτ' ἔθηνεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλεμάχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστωρος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαῖας ἄλγε'
 τοῦ θ' ἐπιμηνηθεὶς ἔπειτα πετρώεντ' ἀγόμεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμηνησάμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέομεν·]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἐστὶ, πηλοῖό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡῶς
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσῶμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δεῖ κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἷζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι χάριστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντηρ· οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, περὶ μὲν θέλειν ταχὺν ἡδὲ μαχητὴν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, δεῖ ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἶποι καὶ ῥέξειε, καὶ δεῖ αἰρογενέστερος εἶη —
 τοῖού γάρ καὶ πατὴρ δὲ καὶ πεπνυμένα βάξει·
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 Ὀδῶν ἐπικλώσει γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἥματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 υἱέας αὖ πινυτοῦς τε καὶ ἐγγχεῖν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque-putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut-sequerer; capiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliares sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes extruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque-nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum-erat ut-invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurorae interfecit splendide inclytus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsius in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-coenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravor quidem neutiquam
 deslere eum, quicunque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Eniten meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antiochum, supra quidem alios currando velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus-est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talís enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

- ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, δὲ πρὶν ἐνύχθῃ
 δόρπου δ' ἑξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡϊθέεν περ ἔσσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 δτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἔκχευαυαία·
 220 αὐτὰρ δρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 νηπενθέες τ' ἀχολόν τε, κακῶν ἐπὶ ληθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταβροῖεν, ἐπὶν χρητῆρι μιγείῃ,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρευῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἷον
 χαλκῷ δηϊόφωεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἑσθλὰ, τὰ εἰ Πολύδαμνα πόρην, ὄϊνων παράκοιτις,
 Αἴγυπτίῃ τῇ πλείστα φέρεϊ ἱεῖδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἑσθλὰ μειμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ·
 ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήονος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐνέχε κέλυσέ τε οἰνοχοῆσαι,
 ἑξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἄτρεῖδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἡδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἑσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοί· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μύθοις τέρπεσθε· ἐοικότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔπλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικέλῃσι δαμάσσας,
 245 σπείρα κάκ' ἀμφ' ὥμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἐοικὼς,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέβη πόλιν εὐρύανραν·
 ἄλλω δ' αὐτόν φωτὶ κατακρύπτων ἥϊσκεν,
 δέκτῃ, δὲ οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελεὸς κατέβη Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδόκησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἴη ἀνέγων τοῖον ἰόντα,
 καὶ μιν ἀνηρώτων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἀλείπειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λῶσον καὶ χρίον ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὁμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτεῖνας ταναήκαί χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυσον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἄψ' οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἦν Ἀπροδίτη
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε καίσει φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero sletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cenae autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.
 Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
 protinus inde in-vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iraeque- adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.
 Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quae ei Polydamna praeberat, Thonis uxor,
 Aegyptia; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero *ibi* unusquisque *est* peritus supra
 omnes] homines : sane enim Paëonis sunt ex-genere.
 Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :
 Atreide Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in aëdibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumanas Achivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *cum* igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius *me* Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *samam* reportavit multam.
 Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gandeat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero deslebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mar-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.
 Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν λείπεις.
 Ἦδ' ἂν μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 270 ἄλλ' οὐπὼ τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 οἷον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσχε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἔκπῳ ἐνὶ ἔσπῳ, ἐν ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργεῖων, Τρῳεῖσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθεσ' ἔπειτα σὺ καῖσε· κελυσεμέναι δέ σ' ἐμελλαν
 275 δαίμων, δὲ Τρῳεῖσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοι Διήφοβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρις δὲ περίστειξας κοῖλον λόγον ἀμπαφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῆϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν δρμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἴψ' ὑπακούσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν ὕψος Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' ὅλος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεζεν
 ὠλεμέως κρατερῆσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίον· οὐ γάρ σ' οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον,
 οὐδ' εἰ σ' οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἀγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἦδῃ
 295 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεσθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ βήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφ' ὕπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai,
 δέμνια δὲ στόρεσαν· ἐκ δὲ ζεινούς ἀγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτοῖσι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθυῖδε μυγῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἵματα ἐσάμενος περὶ δὲ ξίφος δξὺ θέτ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλγίγκιος ἀντήν,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἧλυθον, εἰ τίνα μοι κληιδόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἐσθίεται μοι οἶκος, ὀλωλε δὲ πόσινα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, οἷτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (*uxo-
 rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocast.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsiliētes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupides.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesiderenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enī ei ista depulere tristē interit-
 um,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponderent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus ex-celsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit et lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab lu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris ?
 publicane-res, an privata ? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

- 320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἱ κ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρὸν ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
- 326 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μῆδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μῆδ' ἁλεείρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἢέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
- 330 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀγήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ δόντες.
- 335 Ὡς δ' ὅπότε· ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβρὸς κοιμήσασα νηγεῖνέας γαλαθῆνους,
κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνὴν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
- 340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
καθ' ὃ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
- 345 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἵποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
- 350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμψῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελεήσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνηῆσθαι ἐφετιέων.]
Νῆσος ἔπειτα τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
- 355 Αἰγύπτου προπάρσιθε — Φάρον δὲ ἐκὼς κηλῆσκουσιν —
τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆς
ἦνυσεν, ἥ λιγὺς οὖρος ἐπιπνέῃσιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
- 360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὐροί
πνεῖοντες φαίνονθ' ἀλιαῖες, οἳ ῥά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν δλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
- 365 Πρωτέος Ἰφθίμου θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ ῥα μάλιστα γε θυμὸν ὄρινα,
ἥ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
- 370 Ἢ δ' ἐμεῦ ἄγχι στήσας ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νῆπιός εἰς, ὃ ζεῖνε, λίην τόσον, ἥ χαλῶφρων;
ἢ ἐκὼν μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἀλγεα πάσχωιν,
ὥς δὴ δῖθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύχεται, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonibus
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens ; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Achivi
talis cum-procis quoque congrederetur Ulysses :
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii luc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli replanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desiciens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρῳ, ἥτις σὺ πέρ ἐσσι θεῶν,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νῦ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναο λοχησάμενος λελαδέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴηται, Διοτρεφές, αἰ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅτι τοι ἐν μεγάροισι καχὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόγον θείοιο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδῶν ἡ ἐπιδόεις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἥμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεδῆκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἑλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόασι εὐδουσιν, πολὺς ἁλὸς ἐξανασταῖς,
 πικρὸν ἀποπνέουσιν ἁλὸς πολυβενθέος ὀσμὴν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, δμ' ἦοι φαινομένηφιν,
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὐ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρῳ ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἠδὲ ἰδῇται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσα' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρπετα γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφῶς ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε δὴ σκέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰπὼς ὑπὸ πόντον δούσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, θθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit: sed ego ipsam respondens allocutus-sum: eloquar tibi, quæcunque tandem es dearum, quomodo-ego neutiquam volens detinear, sed videor immortales offendisse, qui cælum latum habitant. Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt) quisnam me immortalium impedit, et arcet ab-itinere, reditumque dic, ut per pontum proficiascar piscosum.

Sic dicebam: illa autem statim respondit, præstantissima dearum:] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo. Versatur quidam hic senex marinus verax, immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris totius fundos novit, Neptuno subserviens: huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse. Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere, ille tibi dicat viam et mensuras itineris, reditumque, ut per mare proficiascar piscosum; ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis, quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit, absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit: at ego ipsam vicissim allocutus-sum: ipsa nunc explica tu insidias divini senis, ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat: difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam; illa vero continuo respondit, præstantissima dearum:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo. Quando sol in-medium cælum ascenderit, tunc e mari emergit senex marinus verax, flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-ctus:] egressus vero decumbit sub specubus cavis: circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulchræ Halosyd-næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ, acerbum exspirantes maris perprofundi odorem. Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente, collocabo vos ex-ordine: tu vero diligenter elige socios tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt. Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis. Phocas quidem primum numerabit, et obibit: ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit, cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium. Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis, tum deinde vobis curæ-sit roburque visque: illic vero tenete obluantem et nitentem licet elabi. Omnia vero ut fiat, tentabit, quæcunque in terra reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis: vos autem firmiter tenete, magisque premitte. Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis, talis apparens, qualem decubuisse videritis, tum vero desiste a-vi, solveque senem, heros: interroga vero, deorum quisnam te affligat; reditumque, ut per pontum proficiascar piscosum.

Sic locuta, pontum subitit fluctuantem.

At ego ad naves, ubi stabant in arenis, ibam: multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσὴ νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπύροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμένος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἳ μάλιστα πεποιθεαί πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κολπον,
 τέσσαρα φακᾶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμύθετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάφουσ' ἄλυσιν
 ἥτο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξέτης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φακᾶν ἀλιοτρεφῆν δλωτάτος δόμη·
 τίς γάρ κ' εἰναλὶ παρὰ κῆτι κοιμηθεῖν;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε κατ' ἐφράσατο μέγ' ὄνειρα·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἡδὺ μάλα πνείουσαν, ὄλεσε δὲ κῆτος δόμην.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετλησὶ θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὐρε δὲ φώκαις
 ζατρεφείας πάσας δ' ἄρ' ἐπώρχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κῆτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάγοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφοὶ δὲ χεῖρας
 455 βαλλομέν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἡγῆνεος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψηπέτλων.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετλησὶ θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀνία, ὁ γέρον, ὀλοφώϊα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρεὺς υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὅφρα μ' ἑλοῖς ἄεκοντα λοχισάμενος; τί σε χρῆ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπῶν ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέχμωρ[εις] —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινυθεὶ δέ μοι ἐνδοθεν ἥτορ.
 Ἄλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 δεῖς μ' ἀθανάτων πεδά καὶ ἔδωκε κελεύθου,
 470 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διὶ τ' ἀλλοισίν τε θεοῖσιν
 βῆξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὅφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ ὀνόπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
 ὄλκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγυπτοιο, Διιπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς βῆξας θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὀδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἥτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-potentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, iniecitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocorum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venere confertæ : hæc quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irrulimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-aum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-a-dificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui celum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὐτίς ἀνωγεν ἐπ' ἥροειδᾶ πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ἄλλ' αἰεὶ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίῃθεν ἰόντες,
 ἥέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἢ ἐφ' ὧν ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρησαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ δαῖτῃν ἐμὸν νόον· οὐδὲ σέ φημι
 δὴν ἀκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μοῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπολόντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχρήτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπάλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφύλαγον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαίτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τρίαῖναν ἑλὼν χερσὶ στίβαρῃσιν
 ἤλασε Γυραῖν πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τρύφος ἐμπυσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' ἀπόλλωεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ πού ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σώσας δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰτῶ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν· θηὶ δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείμεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 αἶψ' δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαν, καὶ οἰκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δὲ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης,
 καὶ κύνας ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθέισεν
 525 Αἰγισθος δολομήτης ἄγων· ἐπὶ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ἄρ' εἰς ἄναιυτον,
 μὴ ἔλθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελῶν πρὸς δώματα· ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκόσσι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ δὲ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 ζειπνίσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipias.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis periiit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : Ille vero me statim respondens allocutus est :

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relicti;
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu periere : pugnae vero etiam tu interfuisti.
 Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.
 Gyrus eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum :] dixit vel invitis diis se evitaturum magnos fluctus
 maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et abscecidit ipsam :
 et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]
 Tuus vero utcunque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis : servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolomis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt :
 sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.
 Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,
 auri duo talenta : observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemnonem
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturus ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam :] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.
 Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδων ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἄλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

ᾧ ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατακλῆσθ' ὦλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρείος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσὶν τινα δῆομεν· ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶων γε κιχῆσαι, ἥ κεν Ὀρέστis
κτεῖνεν υποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

ᾧ ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
αὐτὶς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀννυμένω περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἐτι ζῶας κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἡ δὲ θανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἀννυμένως περ, ἀκοῦσαι.]

ᾧ ἔφάμην· ὁ δέ μ' αὐτὶς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' Ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάχρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
560 οἳ κέν μιν πέμποιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος·

565 τῇ περ ῥῆίστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυρνεύοντας ἀήτας

Ὀκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχ' ἐν ἀνθρώποις·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

570 ᾧ εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν
ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσὶ νύξ·

575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδᾶκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἐτίσῃ·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληΐσι κάθizon·

580 ἐξῆς δ' ἔχόμενοι πολὺν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.
Ἄψ' δ' εἰς Αἰγύπτιοιο, Διυπετέος ποταμοῖο,
στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν γόλον αἰὲν ἐόντων,
ἥ γε ὤ ἄγαμέμνονι τύμβον, ἦν ἄσβεστον κλέος εἶη.

585 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην διδῶσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φλιν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἑμοῖσιν,

ὅφρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται·
καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλάα δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi concontractum est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrai fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus

rursus intra pectus, etiamsi maestus, laetabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus delinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi maestus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertae, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphae in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate

detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructae, et socii,

qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terrae
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines?

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
coenamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,

aggessi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum

dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,

donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

690 τρεῖς ἵππους καὶ δῖπρον ἐβξουν· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἀλειςον, ἵνα σπένδῃσθαι θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μνημνόμενος ἡμᾶτα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 695 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
 ἥμενος, οὐδέ κ' ἐμ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδέ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μῦθοισιν ἔπασσι τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἄλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέη· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δόξης, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίλιον ἀνάσσεις
 εὐρέος, ᾧ ἐνὶ μὲν λιγυρὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
 πυροὶ τε ζεαῖαι τ' ἡδ' εὐρυφυεὲς κρήνη λευκὴν.
 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
 αἰγίβοτος, καὶ μέλλον ἐπὶ κρατος ἵπποδότιοι.
 Οὐ γὰρ τις νήσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἴθ' ἄλλ' κεκλίται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μεῖδισεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἰματὸς εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρον δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' ἀλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
 615 Δώσω τοι χρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡφαιστόιο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, δῖ' ἔδος δόμος ἀμπεκλινύσεν
 κείσέ με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τὸδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖον βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 σίτον δέ σφ' ἀλοχοὶ καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέσιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ διαπέδω, θηὶ περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἴσαν ἔσχατ' ἀρίστοι.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγυθεν ἑλθὼν
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρομένους προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἦ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἡὲ καὶ οὐκί,
 ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἴγεται ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼς γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαθήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀδομήτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρανον
 ἐς Πύλον οἴχσθαι Νηληϊῶν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 640 ἀγρῶν ἡ μῆλοισι παρέμμεναι, ἡὲ συδῶτη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἔνισπε, πότε γ' ὦχετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κούροι ἔποντ'; Ἰθάκῃς ἐξαίρετοι ἢ ἐοὶ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum , ut libes diis
 immortalibus , mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocatus-
 est :] Atride , ne sane me multo tempore hic detine.
 Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens , nec me domus caperet desiderium , nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans ,
 oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
 Donum autem , quodcunque mihi dederis , sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam , sed tibi ipsi eos
 hio relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato , in quo quidem lotus multus , in quo cyperus ,
 triticumque , et far , ac late-germinans hordeum album .
 In Ithaca autem nec sane curricula lata , nec omnino pratium :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua sola equos-pa-
 scente .] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratiis-instructa ,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes .] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus ,
 manuque eum demulsit , verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni , caro fili , quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim .
 Donorum autem , quæcumque in mea domo recondita jacent ,
 dabo , quod pulcerrimum et pretiosissimum est .
 Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus , auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros ,] Sidoniorum rex , quando ejus domus suscepit
 illuc me in-redditum-profectum : tibi autem volo id præbere .

Sic hi quidem talia inter se loquebantur .
 Convivatores autem in aedes ierant divini regis :
 illique adducebant quidem oves , afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite-intu-
 lerunt .] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur .

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento , ubi antea insolentiam exercebant .
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi .
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens ,
 Antinoum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe , numquid scimus in mente nostra , an etiam non ,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa ,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam , ubi mihi equæ
 duodecim feminæ , subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem .

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam , sed alicubi illic
 in-agris , aut apud-oves esse , aut cum-subulco .

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est , Eupithei fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit , et quinquam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi , an sui ipsius

θῆτες τε δμῳές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶκα; ἐπεὶ προσπύξατο μῦθος;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἀντίον ἠΐδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζη; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀρισταύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντ' ἐν δ' ἄρχον ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ ἐθεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἑώκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
 χθιζὸν ὑπὸ ἡσίοιο· τότε δ' ἐμὴ νηὶ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσαστο θυμὸς ἀγήνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἀμυδιὰ καθίσαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρη, Εὐπείθεος υἱός,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμάλαιναι
 πέμπλαντ', ὅσπερ δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντων ἐίκτην·
 Ὡς πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, ὅδδ' ἤδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τούτων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτῶς,
 νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
 Ζεὺς δόσσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἑταίρους,
 670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσομαι· ἡδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγερώς ναυτιλλέται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκείλευον·
 αὐτίκα ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθος, ὅς κ' μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μένδων, ὅς ἐπέυθετο βουλὰς,
 ἀλλῆς ἐκτὸς ἑών· οἳ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὑφαίνον.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπειη·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσκυδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δὲ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 685 βότατα καὶ πόματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλὸν,
 κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 ὅς κ' Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοιαῦσιν,
 690 οὔτε τινα ῥέξας ἔξαισον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δήμῳ; ἥ τ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῶν,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κείνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἑώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γὰρ δὴ, βασιλεία, τοῦδε πλείστον κακὸν εἴη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
 ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellent apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac duce ego conscedentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis erat.
 Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
 heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utriusque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
 Inter eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
 dolens: furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
 est! Telemacho, protectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ:
 ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inascia
 sermonum, quos proci in mente profundè-cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum-esset: illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
 hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;

Præco, cur vero te miserunt proci inclity?
 an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœnent!
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
 vestris pridem audiistis, pueri quum-essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui-utique est mos potentium regum,
 alium ut-oderit quis mortallum, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

- Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν δέξῃ χαλκῷ,
 οἶκαδε νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτοῦνάτα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὄσσε
 705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὅψε δὲ δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένην προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεῶ
 νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἄλλος ἔπποι
 ἀνδράσι γίγνεται, περὶ ὧσι δὲ πούλιν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἥ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπῃται;
 Τὴν δ' ἡμέτερος ἔπειτα Μείδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐρωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθῃται
 πατρός ἐοῦ ἢ νόστον, ἢ θνῖτα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄγος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δῖστρον ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἔζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδινὸν γόωσα μετῆυδα Πηνελόπεια·
 Κλύτε, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἀλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἥδ' ἐγένοντο·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνῃρεῖσαντο θύελλαι
 ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα.
 Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅπως ἑκαῖνος ἔβη κοιλὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἵλεπεν.
 735 Ἄλλὰ τις ὀτρυνῶς Δολιὸν καλέσειε γέροντα,
 δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κιοῦση,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέγῃ·
 εἰ δὴ πού τίνα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας
 740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάσασιν
 δν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατακτάνε νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπιτεύσω.
 745 Ἦδε' ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὄσσε' ἐκέλευεν,
 αἶτον καὶ μέθυ ἥδ' ἔμειν' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοι ἔρειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὀδρῆναμένη, καθαρὰ χροῖ' εἰμαθ' ἐλοῦσα,
 εἰς ἑταίρων ἀναβᾶσα σὺν ἀμειπόλοισι γυναιξίν,

- Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem ; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
 nam.] Sic ait ; illi vero ibi soluta sunt genna et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit ; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
 Praeco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quae maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquantur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multae in domo quae erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillas ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulae.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicae ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
 prae omnibus, quotquot una mecum nutritae ac natae sunt :
 quae antea quidem maritum bonum amisit magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos:]
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellae
 inglorium ex aedibus, nec de-abente audiui.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquaeque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris ;
 aut me mortuam in aedibus reliquisset.
 Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc cuncti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertae haec omnia assidens enarret :
 si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deplorat, qui cupiant
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 puella cara, tu quidem me interfice sevo aere,
 vel sine in domo ; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia ; praebui autem illi, quaecunque ju-
 bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
 jusjurandum.] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abisset se rescivisses ;
 quo ne flens corpus pulcrum laederes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὐχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
 ἥ γὰρ κέν μιν ῥέπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σώσσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκαχωμένον· οὐ γὰρ ὅτω
 755 πάγχυ θεοὶ μακάρεςσι γονὴν Ἀρκεσιάδαο
 ἐχθέσθ'· ἀλλ' ἐτι πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνησε γόνον, σγέλε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἦ δ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῷ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔθει· οὐλοχύτας κανέην, ἥρατο δ' Ἀθήνη.
 Κλυθὶ μέν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
 ἦ βοὸς ἦ διὸς κατὰ πίονα μηρὶ' ἔκην,
 765 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σώωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερνηορέοντας.
 Ὡς εἰποῦς· ὀλοῦξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρης.
 Μνηστῆρες δ' ἐμάδησαν ἀνὰ μέγαρά σκύνεντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεν· νέον ὑπερνηορόντων·
 770 Ἦ μάλα δὴ γάμον ἔμμι πολυμνήστη βασιλεία
 ἀρτύνει· οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλάσθε
 775 πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἰσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελείωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἔκρινάτ'· εἰλκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδς βένθοδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηϊ μελαίνῃ,
 ἥρτυναντο δ' ἑρετμά τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἥνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὤρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἔνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ὅσπερον ἔλθειν.
 Ἦ δ' ὑπερῶν αὖθι περίφρων Πηνελόπεια
 καίτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 790 ὀρεαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 ἦ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείῃ.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίῳ,
 δείσας, ὅππότε μιν δολίον περὶ κύκλον ἀγῶσιν·
 τόσσα μιν ὀρεαίνουσαν ἐπηλυθε νῆδυμος ἕπνος·
 εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἅψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμηλος ὄππυε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεοῖο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοῶσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμμένην ἦτορ·
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶοντες

supplica Minervæ, filia Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem affligge afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohobuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pingua femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigræ :
 aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cenam sumserunt, expectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filia magnanimi Icarri :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflictâ corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίνει, οὐδ' ἀκράχθῃ· ἔπει ρ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμένος ἐστιν.

Τὴν δ' ἤμ' ἴβει· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥδ' ἄλκιμα κλισίῃσιν ἐν δνειρείῃσι πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλῃ, ἔπει μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλεαι παύσασθαι διζυὸς ἡδ' ὀδυνῶν
πολλῶν, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
815 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὸ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοιλίῃς ἐπὶ νηός, [γος]
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδυρόμαι ἥπερ ἐκείνου·

820 τοῦ δ' ἀμφοτρομέω καὶ δεῖδια, μήτι πάθῃσιν,
ἢ γε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἤμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἤρῃσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλεαίρει·
ἢ νῦν με πρόειπε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεὸς ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κτεῖνον διζυρόν καταλέξον,
εἴπῃ ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κτεῖνον γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὃγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.

ᾧς εἰπὼν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοῖας ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἑναργὲς δνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλι πετρήεσσα,
845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφιδύμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

flere, neque afflictiari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
venitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscuro :]
confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivist vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscuro :]
non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero consensa nave navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-aperti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὠρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεὺς πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 μή τις ἐτι πρόφρων ἀγανός καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μὴ δὲ φρεσὶν αἵσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός· τ' εἴη καὶ αἴσυλα βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θεοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυφούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πόρα νῆες ἐπήρεται οὐκ ἔταίροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμῶσιν,
 οἰκαδὲ νισσομένον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 20 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἡδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῷ,
 ὥς ἦτοι καίνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών; [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψων ἐπισταμένως — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπτετές ἀπονέωνται.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελῶς ἔσσι·
 30 Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νῆηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἡματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίθωλον ἴκοιτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν·
 οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,
 πέμπουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
 πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
 40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λῆϊδος αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἔφ' ὑγρὴν,
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν δμματα θέλγει,
 ὧν θέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνύοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σέυατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῆμα, λάφῳ ὄρνιθι ὀϊκῶς,
 δευτε κατὰ δεινοῦς κόλπους ἄλδος ἀτυργέτοιο
 ἰχθύος ἀγρώσων, πυκνὰ πτερὰ δευεῖται ἄλμῃ·
 τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφ' ἱκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰσιδιέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅρρα μέγα σπέος ἴκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχάρῳ μὲγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμῇ

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 sceptrifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliiis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicitio firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audienti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducantque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcumque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pierie autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violacco ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαίτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δδῶδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον αἰοδιάουσι' ὅπ'ι καλῇ,
 ἱστὸν ἐποιομένην, χρυσεῖη κερχίδ' ὕφαινεν.
 Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφυκὲς τηλεθόωσα,
 κλήθηρ τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύλγωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείρους γλαφυροῖο
 ἡμερὲς ἡβώωσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείτης πίσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἄλλη.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰοῦ ἡδὲ σελίνου
 θηλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θήσασατο ἰδὼν καὶ τερροβήη φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἔνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐξήθησάτο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπσπρόθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθημένος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόβραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμνίζει.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειτο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείναια θεῶν.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασος δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὅ πινε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέπνυνε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, ὅττε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέλουσιν καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλῶσαι.
 105 Φησὶ τοὶ ἀνδρὰ παρῆναι διζυρώτατον ἄλλον
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστου περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλόντο,
 ἥ σφιν ἐπῴρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφριθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρον καὶ κύμα πέλασεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyaëque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulera,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul aedes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam connaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 οἶκον ἐς ἐξόφυρον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεῶων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπειτα πτερόεντα προσϋδά·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οἷτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμπαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, δὲ Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ βεῖτα ζῶοντες,
 ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνὴ
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποχομένη κατέπεφνεν.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νεῖψ' ἐνι τριπόλιν· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, δὲ μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρώπιοις βεβῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρον καὶ κύμα πέλασσεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φιλέοντα καὶ ἔτρεπον, ἡδὲ ἔφασκον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμᾶτα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἁλιώσαιν'
 ἔρβέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· πέμψω δὲ μιν οὔπῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπὶ ἡρέτμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπιχεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκηται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὗτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
 ἡμᾶτα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείθων.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσφώνεε διὰ θεῶων·
 160 Κᾶμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνόαδ' ὀδύρεο, μὲδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἡδὴ γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δοῦρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόξιο χαλκῷ
 εὐρείαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύχοι·
 εἰματὰ τ' ἀμφιέσω πέμψω δὲ τοι οὖρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora, tamdiu illi invidetis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres, suo animo obsecuta, commixta est amore et cubili, novali in tertialo ; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem solum ; quoniam ei navem celerem corusco fulmine Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii, ipsum vero huc ventusque serens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes. Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem agidem-tenentis) nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere ; valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii, qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,

quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus est interauntius Argicida : sic nunc dimitte, Jovisque respice iram, ne-forse tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha, ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi a-lacrimis siccabantur ; consumebaturque ei dulcis aetas ob-reditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, nolens apud volentem :

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas consumatur ; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere latam ratem : ac tabulata fige in ea alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum imponam animo-gratum, quae tibi famen arceant :

vestesque induam ; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὅς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκῆαι,
 αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 170 οἳ μιν φέρτεροι εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
 ὠκύποροι περώσων, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῷ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκῃ τι σθέν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον δόμοσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 180 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψώ, δία θεάων,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥ δὴ ἄλιτρος γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδώς·
 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσει.
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μεγίστος
 ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσιν θεοῖσιν,
 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσφαρ ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδόμεν, ὅτε με χρεῖώ τόνον ἴκοι.
 190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἄλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δία θεάων
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βῆαι θεοῖο.
 Ἴξον δὲ στείος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·
 195 καὶ β' ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδῇν,
 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσι.
 Αὐτὴ δ' ἄντιον ἴξεν Ὀδυσσεύς, δειοῖο
 τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηναν.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλον.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀτάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δία θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οἴτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
 Εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἴσα
 κήδε' ἀναπλήσῃ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱκέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 ἀθάνατος τ' εἴης· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
 210 σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν ἦν κείνης γε χερσίων εὖχομαι εἶναι,
 οὐ δέμας, οὐδὲ φῦν'· ἐπεὶ οὐπωκ οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 215 πόντα θεὰ, μή μοι τόδε χῶεον· οἶδα καὶ αὐτὸς
 πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίρρων Πηνελόπειαν
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μεγεθός τ' εἴξαντα ἰδέσθαι·
 ἢ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστί, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγέρως.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 220 οἴκαδ' ἐτ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βράιησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
 si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
 qui me potiores sunt in-cognoscendoque judicandoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud. Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesseret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, præivit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profitetur esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre. Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσσι νύχθιν ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γάρ μάλα πολλὴ ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμοι· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τώγῃ μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἴωϊς,
αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·

230 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλει· ἱξυὶ
καλὴν, χρυσεύην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τὸτ' Ὀδυσσεῇ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πελεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,

235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στειλεῖον περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖεσον ἦρχε δ' ὁδοῖο

νήσου ἐπ' ἑσχατιῇς, ὅθι δένδρεα μακρὰ περύκει,

κλήθρη τ' αἰγείρος τ' ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,

240 αὖα πάλοι, περικύηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ περύκει,

ἡ μὲν ἔθῃ πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δια θεάων.

Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θαῶς δὲ οἱ ἦνυτο ἔργον.

Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,

245 ἔσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.

Τόφρα δ' ἔνεικε τέτρετα Καλυψῶ, δια θεάων·

τέτρεπεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·

γόμοισιν δ' ἄρα τήγῃ καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρηνεν.

Ὅσσην τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ

250 φορτίδος εὐρέϊης, εὐ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.

Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,

ποιεῖ· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.

Ἐν δ' ἴσθον ποιεῖ καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·

255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὅφρ' ἰθύνοι.

Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,

κύματος εἴλαρ ἔμην· πολλὴν δ' ἐπεχεύσατο ὕλην.

Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δια θεάων,

ἰστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσαςτο καὶ τά.

260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδθησεν ἐν αὐτῇ·

μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγῃ κατεΐρυσεν εἰς ἅλα διάν.

Τέτρετον ἡμᾶρ ἔην, καὶ τῷ τετελεστο ἅπαντα·

τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δια Καλυψῶ,

εἰματά τ' ἀμφιέσσασα θυώδεα, καὶ λούσσασα.

265 Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθῃκε θεὰ μέλανος οἶνοιο

τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἥια

κωρύκων· ἐν δὲ οἱ ὅψα τίθει μενοεικά· πολλὰ δ'

οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιπαρόν τε.

Γηθόστυνος δ' οὖρον πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλιῳ ἰόνετο τεχνήντων,

ἡμενος· οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,

Πηϊάδας τ' ἐς οὐρανὸν καὶ ὅψι δύνοντα Βωώτην,

Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαζαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,

ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,

275 οἷν δ' ἀμμορός ἐστι λοιστρῶν Ωκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-arrumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
luctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebræ supervenerunt :

profecti autem hi in-secessu speluncæ cava:
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digilis Aurora,
continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcram, auream : caputque imposuit calyptram :

et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.
Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores proceræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
lavigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vinineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lineæ attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viatica
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero experts est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δια θεῶν,
 ποντοπορεύεσθαι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύουσιν,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη δρεα σκίοεντα
 280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιστον πέλεν αὐτῶ·
 εἶσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ῥεοειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἐνυσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἰδέν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶν· ὃ δ' ἐρύσατο κηρόθι μᾶλλον,
 285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμψ' Ὀδυσσῇ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ Αἴσα
 ἐκφυγείν μέγα πείραρ δίκυος, ἥ μιν ἱκάνει·
 290 ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρῖαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυενεν ἄλλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρός τε δυσάης
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδουν.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μᾶχιστα γένηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπεν,
 ἥ μ' ἔρατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱέσθαι,
 ὦλγε· ἀναπλήσειν τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἴοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρύν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς θλεθρός.
 Τριςμάχαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε δλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ κόπτον ἐπιστεῖν
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ ἐμάρτο ἄλωναί.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
 315 Ἦγλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἱστὸν ἔαζεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνοχθεῖεν μεγαλόου ὑπὸ κύματος ὁρμηῆς.
 Εἴματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Ὅψε δὲ δὴ β' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἥ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 ἐν μέσση δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἄλειπιν.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ἔτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 ἔμ πεδίον, πυκνὰ καὶ δὲ πρὸς ἀλλήλας ἔχοντα·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiops absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitarum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
 Et tunc Ulyssis soluta sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?
 Vercor, ne jam omnia dea vera dixerit :

quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Altridis gratificantēs.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatam oblissem,
 die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 Trojani injecerunt circa Peiden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
 tum Achivi: nunc vero me misera morte decretum est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsam vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impeta.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defnebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fort spinas
 per campum, densæ autem inter se cohærent :

330 ὃς τὴν ἄμ' πέλαιος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κἀδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἥ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήςεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλλος ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ δ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἶπε τε μῦθον·
 Κἀμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φουτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὸς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 καλλιπῆ· ἄτάρ χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅτι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἔμβροτον· οὐδέ τί τοι παθεῖν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπῃν χεῖρεςσιν ἐφάψεται ἡπείροιο,
 ἃς ἀποδυσάμενος βαλεῖν εἰς οἶονπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἃς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυπεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαινήσιν δολὸν αὐτὴ
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποθῇνη ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομαι· ἐπεὶ ἑκάς ὀφθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέεις δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἄρμονήσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπῇν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσοι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῇσαι ἄμεινον.
 365 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλῶν, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 370 ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμψ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κεληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ κρηγῆς ἄλλ' κάππεσε, χεῖρε πετάσας,
 375 νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλῶα κατὰ πόντον,
 εἰσάκων ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσι μιγείης
 ἄλλ' οὐδ' ὥς σε ἰολπα ὀνόσσεσθαι κακάτητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριγας ἵππους,
 ἵκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅτι οἱ κλυτὰ δώματα ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulchros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssæm miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata , volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalem : haud tibi æ-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 peras.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtegit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemisensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum altius
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi hoc esse optimum :
 quandiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tandiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctuū Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ; vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.
 Ac Minerva, filia Jovis, aliud excoegitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 385 ὄρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μίγειν
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέματα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσειτ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἐγαλήνη
 ἐπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἶσιδε γαῖαν,
 ὅξυ μάλα προῖδ' ὄν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίोटος παῖδεςσι φανήη
 395 πατὴρ, ὃς ἐν νόσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηχόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχρει δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόγγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὃς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν εἰσάτο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχ' ὁ, ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόχθ' ἔτι γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ζεφὶρ ἡπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πᾶνθ' ἄλός ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπίεα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατιμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκθασίς οὔπῃ φαίνειθ' ἄλός πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρουσε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὕτως ἔστι πόδεςσιν
 στήμναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκθαίνοντα βάλλῃ λίθοι καὶ ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρὰ νῆξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήκας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰγθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 ὦ Εὐς δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούδ' ὀδύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπισσόμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, ἕως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπισσόμενον, τηλοῦ δέ μιν ἐμβαλε πόντος.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πικιναι λαίγυγες ἔχονται·
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδρυνον· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα καὶ δὴ δύστηνος ἡπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιπροσύνῃ δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-atollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora que obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immitat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutisque lacerata-, simulque ei ossa confracta-fuissent,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis-
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluxus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polyphi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδὺς, τάτ' ἐρεύγεται ἥπειρόνδε,
 νῆγε παρῆξ, ἐς γαῖαν δρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ἡϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἴξε νέων, τῇ δὲ οἱ εἴεσται γῶρος ἀριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρόεντα, καὶ εὗξάτο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθι, ἀναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἔκταται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σόν τε ρόον, σά τε γούνατ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἑλέαιρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐόν ρόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσε
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στίβας· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡς δὲ χρόα πάντα θάλασσα δὲ κῆκη πολλὰ
 ἂν στόμα τε ῥινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδος
 κείτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἔκτανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἄλιμυρήντα μεθῆκεν·
 ἀψ' δ' ἔρρεν μέγα κύμα κατὰ ρόον. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθείς
 σχοίνῳ ὑπεκλινόθη, κύσε δὲ ζειδῶρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθος, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλος ἔεσση
 ἐξ ὀλιγηπελῆος δαμάσση κεκαφῆστα θυμόν·
 αὖρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶδι πρό.
 470 Εἰ δὲ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῆας καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοις ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἰ με μεθήη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοᾶσαντο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἱμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφοῶτας· δὲ μὲν φύλις, ὁ δ' ἑλαῖς.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδὲ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 480 οὐτ' ὄμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφην ἐπαμοιβασί· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσσει· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμῆσατο χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιφα πολλὰ,
 ὅσων τ' ἦε δύο ἡε τρεῖς ἀνδράς ἐρυσθαι
 485 ὥρη χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνου.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατ' φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατις, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔσει·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύπττο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-flucta ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo :

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuæque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi *me* profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.
 Tumbat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem *illam* ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero [Ino] suscepit *eam* manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] junco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem *per* noctem excubavero,
timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animam:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me sineret
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiti arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate liberna, etiamsi vel admodum *ea* sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνὸν ἐπ' ὀμμάσι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 ἀσπονδὸς καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἀφιξίς εἰς Φαίακας.

Ὡς δ' ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἄρην μένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε·
 οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
 5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
 οἱ σφῆας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής,
 εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστάων·
 ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
 10 καὶ νηὸς ποίσειε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδ' Ἐκκλησίᾳ δαμῆς Αἰδῶσδε βεβήκει·
 Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
 Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα.
 15 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὃ ἐνὶ κούρῃ
 κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυτὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρδὲ δὴ ἀμφὶ πόλοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
 20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 ἥ οἱ ὀμηλικὴ μὲν ἦεν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
 τῇ μὲν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθήμονα γέινατο μήτηρ;
 εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
 σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἐννυθῆαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἱ κέ σ' ἄγωνται.
 Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἄλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔσομαι, ὅφρα τάχιστα
 ἐντύναι· ἐπεὶ οὔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσαι.
 Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔσθι καὶ αὐτῇ.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐπὶ τρυφῇ πατέρα κλυτὸν ἥϊοι προῖ,
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγχι σιν
 ζῶστρον τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολλὸν κάλλιον ἡς πόδεσσιν
 40 ἐργεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνῶ εἰσι πόλῳ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλύμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 δούεται οὔτε χιὼν ἐπιπλύνεται, ἀλλὰ μάλ' αἰθήρῃ
 45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare faceret citissime
 a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacæ.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
 somno et labore oppressus : verum Minerva
 ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
 qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperæa,
 prope Cyclopas, viros superbientes,
 qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
 Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
 collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus solertibus ;
 ac murum circumduxit urbi, et edificavit domos,
 et templa fecit deorum, et divisit agros.
 Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
 Alcinoos vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
 Hujus quidem ivit ad domum dea cæsis-oculis Minerva,
 reditum Ulyssi magnanimo moliens.
 Profecta est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
 puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
 ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
 stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta est,
 assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
 quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
 huic se-quum-assimilasset, illam affata est cæsis oculis Minerva :]
 Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
 vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide ;
 tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
 te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
 Etenim ex his fama apud-homines oritur
 bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
 At eamus loturæ cum aurora illucescente :
 et te ego adiutrix una comitabor, ut celerrime
 hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
 Jam enim te ambiunt optimi in populo
 omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi.
 Verum age, hortare patrem inclytum sub aurotam
 mulos et currum ut-apparet, qui vehat
 cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
 Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
 ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
 Hæc quidem sic locuta abiit, cæsis-oculis Minerva,
 ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
 esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
 rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
 panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῶ ἐνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέδθη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.
 Αὐτίκα δ' ἦώς ἦλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἔγειρεν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἴν' ἀγγεῖλαι τοκεῦσιν,
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κίχθησάτο δ' ἐνδον ἐόντας.
 Ἥ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο, σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῇ δὲ θύραζε
 ἐρχομένην ὑμῶλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
 55 ἐς βούλην, ἵνα μιν κάλεσον Φαίητες ἀγαυοί.
 Ἥ δὲ μάλ' ἄγχι στήσα φίλον πατέρα προσέειπεν·
 Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐροπλίσειας ἀπήνην
 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴμαι· ἀγῶμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥέρυπομένα κεῖται;
 60 καὶ δέ σοι αὐτῇ εἴκει μετὰ πρώτοισιν ἐόντα
 βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροὶ εἴμαι· ἔχοντα.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱεὶς ἐνὶ μεγάροισι γεγάσιν,
 οἱ δὲ ὄπυιόντες, τρεῖς δ' ἡἵεοι θαλέθοντες·
 οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλута εἴμαι· ἔχοντες
 65 ἐς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
 Ὡς ἔρατ'· αἰδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων φρονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 Ἔρχε· ἄταρ τοι διώκες ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην
 70 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν δμῳέεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἀμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 ὤπλεον, ἡμιόνους δ' ὑπαγον ζευξάν· ὅπ' ἀπήνη·
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,
 75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη·
 μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' ὀϊνον ἔχειεν
 ἄσκη ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπέθηκετ' ἀπήνης —
 δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 80 εἶως χυτλώσαιο σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν.
 Ἥ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
 μάλιστα δ' ἑάσαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοντα,
 αἱ δ' ἄμωτον πανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
 οὐκ οἴην ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπολοὶ κίον ἔλλα.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἔκοντο,
 ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπώοντα καθῆραι·
 ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
 Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πέρα δινήεντα,
 90 τρώγειν ἄγρουσιν μελιιδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μελιν ὕδωρ·
 στείβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἄλδος, ἥχι μάλιστα
 95 λαΐγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι (λίπ' ἔλαιῳ,
 δειπνον ἐπειθ' ἔλλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
 εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερστήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῳαὶ τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Εο abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam excitabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est somnium.] Ivit autem per aedes, ut nuntiaret parentibus, patri caro et matri: deprehenditque eos, intus dom-essent. Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus, pensa versans marina-purpura-tincta: ipsum autem foras egredientem convenit ad inclytos reges in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans eorum patrem allocuta-est:

Pater care, non jam mihi apparaveris currum excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam ad flumen, lotura, quæ mihi sorditata jacet? Et vero te ipsum decet inter primores versantem consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt, duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes: hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes, ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit: verebatur enim floridas nuptias nominare patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone:

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi: ceterum tibi famuli apparabunt currum altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Hi quidem foras currum agilem-rotis mulinum instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras; et eas quidem deposuit bene-polito in curru; mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum, varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit utre in caprino; (puella vero conscendit currum:) dedit etiam aurea in ampolla humidum oleum, ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illæ vero accepit scuticam et habenas pulcras, percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulorum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et ipsam,] non solum; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum pervenire,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua pulkra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget: ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum, ut-carperent gramen dulce: ipsæ vero a curru vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam: constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proficientes. Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes, ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo, prandium inde sumserunt ad ripas fluvii: vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore. Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsæ,

- 100 σφαίρη ταίτ' ἄρ' ἐπαίζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Ὡς δ' Ἀρτεμὶς εἰσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
ἥ κατὰ Τηθύγετον περιμήχεται ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
105 τῇ δέ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, ἀκαλί δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἣγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεύξας ἡμιόνους, πτύξασά τε εἴματα καλά·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσατο.
115 Σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἐμβαλε δίνη·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόρμενος δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Ἄ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
120 ἦ ῥ' οἳ γ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡδὲ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεουδής;
ὥς τε με κούρῳ ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νυμφῶν, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδήντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
Ὡς εἰπὼν, θάμνον ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ πυχῇ
φύλλων, ὥς ῥύσαιο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὶ πεποithώς,
ὅστ' εἰς ὄρμενος καὶ ἀήμενος ἐν δέ οἱ ὅσσε
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἥ ὅτεσσιν,
ἡδὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους κέλεται δέ ἐ γαστήρ,
μῆλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρην ἐπύλοχαμοισιν ἐμελλεν
μῖζεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἔκτανεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμη·
τρέσαν δ' Ἀλκυδὶς ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχουσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἥ γούνων λίσσοιτο λαδὼν εὐρύτιδα κούρην,
ἥ αὐτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλίχοισιν·
λίσσοιτ', εἰ δείξει πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλίχοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιοι καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη, μέγαλοιο,
εἰδὸς τε μέγεθός τε φῶν τ' ἀγγίστα εἴσκω·
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῆβον ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
cum-illa autem simul Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.
Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamarunt. Atque expectatus-est
divinus Ulysses.] sedensque cogitabat in mente et in animo :
Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni ?
anne hi injurii sunt et feroces, nec justis ?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales ?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.
Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudeoda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passas ; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus sanguine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ :
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :
Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,
formaque, statuaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τριεμάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τριεμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλας χαρὸν εἰσιγνεύσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ πέρι κῆρι μακάρτατος ἔρχον ἄλλων,
 ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρῖσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰςορόντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικας νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν δδὸν, ἥ δὴ ἐμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὥς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἴδων, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δὴν· ἐπεὶ οὕτω τοῖον ἀνῆλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τε τειθήπα τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ χῦμα φόρει, κραϊπναὶ τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάθθαλε δαίμων.
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάῳ κακόν. Οὐ γὰρ οἶω
 παύσεσθ' ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροισιν.
 175 Ἄλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰχώμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ὃς δὲ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μνησιν
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ἔθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτησιν· μάλιστα δέ τ' ἐκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΐδα·
 ξεῖν· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἀφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἐμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὃν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἔρῳ δέ τοι οὐνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφίπολοιςιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἢ μή πού τίνα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὃς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκηται,
 δηϊότῃτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἄλλ' ἔρε τις δυστήνως ἀλόμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicunque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicentem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus:] in-ea profectioe quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :) eodem autem ipso-modo et illud conspicius,
 obstupui animo:] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te mulier admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genus prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celerisque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: *tum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspiciat?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari *sunt hi* immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξείνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φιλῆ τε.
 Ἄλλα δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε·
 310 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, δδ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιοι.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι καλευσαν·
 καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὅς ἐκέλευεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε γιγνῶνα τε εἴματ' ἔθηκαν·
 315 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο βοῇσιν.
 Δὴ βὰ τότε· ἀμφίπολοισι μετῆνυδα διός Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅρρ' ἐγὼ αὐτὰς
 ἔλμην ὥμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ
 320 χρίσομαι· ἦ γὰρ δηνὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λούσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροὰ νῆξτο διός Ὀδυσσεύς
 325 ἔλμην, ἥ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὤμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἑλὸς γνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λούσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσασθ'· αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 330 μεῖζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδ δὲ κάρητος
 οὔλας ἔχε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἴδρις, δν Ἥφαιστος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 335 δις ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἔξτε' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ βὰ τότε· ἀμφίπολοισιν εὐπλοκάμοισι μετῆνυδα·
 Κλυτὲ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅρρα τι εἶπω·
 340 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' δδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δαάτ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἔμοι τοιάδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 345 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμνιν.
 Ἄλλα δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔδσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι δὲ πίνε καὶ ἦσθε παλῦτλας διός Ὀδυσσεύς
 350 ἀρπαλέως· δηνὸν γὰρ ἔδηντύος ἦεν ἀπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύσασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζευξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτῇ.
 ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 355 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἔμεν, ὅρρα σε πέμψω
 πατρός ἐμού πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθά σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἀριστοί.
 Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρδειν δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅρρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἰομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 360 τόρρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὀδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserrat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt ;
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavat-se fluvii in-fluente.
 Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest uncio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ.
 At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.
 Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero *is* opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considerat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui corlum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.
 Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque *is* bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipse.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eam, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot *sunt* optimi.
 Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶ πῶς ἐπιβόηεν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλιος,
 λεπτή δ' εἰς ἱμῆν' ὤρεσ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 εἰρύεται· πᾶσιν γὰρ ἐπιστῖν ἐστὶν ἐκάστω.
 Ἐνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν ἰάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἐνθα δὲ νῆων ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη,
 ἄλλ' ἴσοι καὶ ἑρετμά νῆων καὶ νῆες ἔισαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὠκεὶν θάλασσαν —
 τῶν ἀλγέων φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὅπισσω
 μωμεύῃ — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερβόηοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦν τις ὧδ' εἴτρησι κακώτερος ἀντιβολήσας
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦν οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἦ τίνα ποῦ πλαγχθέντα κομισάτο ἦς ἀπὸ νῆος
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 280 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐποιομένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 285 Ὃς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτα γε βέξοι,
 ἦτ' ἀέκητι φῖλων πατρός καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον εἶδεν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμῆθεν ξυνεῖς ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγαθὸν ὄλος Ἀθῆνας ἄγχι καλεῖσθαι,
 αἰγείρων ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν
 ἔνθα δὲ πατὴρ ἐμοῦ τέμας τεθαλυῖα τ' ἄλῃ,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθεζόμενος μείναι χρόνον, εἰσέκειν ἡμῖς
 ἄστυς ἐλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὶ ἡμέας ἔλπετο ποτὶ δώματα· ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἦδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοια.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος. Ἀλλ' ὅπῃ ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὥκα μάλα μεγάρῳ διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἱκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· ὁμοῖα δέ οἱ εἶατ' ὅπισθεν.
 Ἐνθα δὲ πατὴρ ἐμοῖο βρόνος ποτικέκλιται αὐγῇ,
 τῷ γε οἰονοτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὧς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρας, ἵνα νόστιμον ἡμῶν ἴδῃ
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq-ue parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utriusque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navitis* ibi statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum est pulcrum Neptunium circa *tem-
 plum,*] vectitis lapidibus profunde-immisissis exstructum.
 Ibi vero navium armaimenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque *magnasque,*
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipse.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius *fecit,* si etiam ipsa quaerens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicant : mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensus-erim, quæcumque Italia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiis advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerissimo
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero est pratum :
 ibi vero patris mei est prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mæne aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes occulerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genna manus
 extende nostræ, ut redditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμιοῖο βρέθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώγων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἂμ' ἐποίητο πεῖροι
 830 ἀμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε· νόφ' δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δυσσεύς τ' ἡέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἱκόντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔζετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίχ' ἔπειτ' ἤρ᾽ αὖτο Διὸς κούρῃ μεγαλοῖο·
 Κλυθὶ μέν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 ραιομένου, ὅτε μ' ἔρρῃαι κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἑλεεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῇ δ' οὕτω φαίνειν ἔναντίη· αἰδέτο γάρ ῥα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε
 ἀντιθέφ' Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἤρ᾽ αὖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 κούρῃν δὲ προτὶ ἄστρ' φέρεν μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγνητόν δέ μιν ἀμφίς
 5 ἴσταντ', ἀθανάτοισι ἐναλγίκοι· οἱ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυσον, ἐσθῆτά τε ἔρπερον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἤϊε· δαίε δέ οἱ πῦρ
 γρηῆς Ἀπειραῖη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τὴν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαιήκεσσιν ἀνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἢ τρέφε Νηυσικίαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [θῆνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς ὤρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἥερα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἑξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἑρηνήν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, δὲ τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεῖριος ἐνθάδ' ἱκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπείης γαίης τῷ οὐτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα μένονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μῆδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclitum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filia magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venīre ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva :
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas aedes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam et caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam caset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominam, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξένους ὅδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θεῶσιν τοῖγε πεποιθότες ὀκέησιν
35 λαίτριά μ' ἐπεπρόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίγῃων
τῶν νέας ὠκείαι ὥκει πεπρόν τῇ νόημα.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔγχια βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὰ· ἥ ῥά οἱ ἀγλὴν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἴσας,
αὐτῶν θ' ἥρώων ἀγοράς καὶ τεῖχεα μακρὰ,
45 ὠψιγλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεπρωδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆας βασιλῆας,
50 δαίτην δαιτυμένους· σὺ δ' ἔσω κτε μὴδὲ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποδὲν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κηχέσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
55 τῶν αὐτῶν, ὅσπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίγῃον
γένεατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὃς ποδ' ὑπερβύμωσι Γιγάντεσσιν βασιλευσιν·
60 ἄλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένεατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγαθύμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἀνασεν·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἀκουρον ἰόντα, βάλ' ἀργυροτόκος Ἀπόλλων
65 νυμφῶν ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶν παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἀκοῖτιν,
καὶ μιν ἔτις, ὥς οὗτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
ᾗσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
Ὡς κένη περὶ κῆρι τετιμηταὶ τε καὶ ἐστὶν
70 ἐκ τε φίλων παίδων ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὧς εἰσροῦντες,
δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἔσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λυεῖ.
75 Εἰ κέν τοι κένη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν
80 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγριαν Ἀθήνην,
δυνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἰε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
ᾤρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν τῇ σελήνης,
85 δῶμα καθ' ὕπεροφας μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatione.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
Hunc autem Phæaces nautæ-inclityi non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene et cupiens in animo.
Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.
Sed quando jam regis ad-inclityas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.
Reginam quidem primo invenies in ædibus:
Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoou regem.
Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:
verum hic quidem perdidit populum scelestum, peritque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæ imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoouque.
Illum quidem, prolo-macula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Areta; hanc vero Alcinoou duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.
Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.
Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriani amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclityas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-himen venisset.
Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκειο μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγχοῦς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χάλκειῳ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσήν δὲ κορώνη.
 Χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὗς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγάλῃτερος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωος ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἐννηῖτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριάζοντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες· ἐπιητανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαίδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναικες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσην Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρίας ἀνδρῶν
 νῆα θοῇ ἐνὶ πόντῳ ἑλαινέμεν, ὥς δὲ γυναικες
 110 ἰστὸν τεγνῆσαι· περὶ γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄχλαι καὶ ῥοαὶ καὶ μηλαὶ ἀγαλόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχην ἐπ' ὄγχην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλυσθ' ἐβρίζωται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡέλῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὁμοπαχέες εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἔτεραι δ' ὕποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεύατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιητανὸν γανώουσαι·
 ἐν δὲ δῶα κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδνάται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ἐπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχουσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοὶ δ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θεῖτο πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑὴν θηήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ἔπερ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἰσω.
 Εὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπείεσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,
 ᾧ πυμάτω σπένδουσιν, ὅτε μνησάταο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Ærea etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cyano:] aureæ vero fores firmam domum intus cladebant:
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim epulas habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, mobiles qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium habere bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugerum: circa autem eum septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceras creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fractu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem uvæ vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, uvæ immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum doctores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

πολλὴν ἥρ' ἔχων, ἣν οἱ περικύβευεν Ἀθήνη,
 ὅφρ' ἕσ' Ἀρήβην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες.
 145 θαύμαζον δ' ὀρώοντες· δ' δ' ἑλιτάνευσεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τούδε τε δαιτυμόνας τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἔκαστος.
 150 κτήματα' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πομπῶν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
 θέσπον· ἐπεὶ δὲ δηρὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κόνεισιν,
 κάρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅφρ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἑλένης,
 ὃς δὲ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κόνεισιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόυνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσιν κέλευσον
 οἶνον ἐπικυρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 165 σπείσομεν, ἔσθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαεινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώμ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν' ἐτάναυσεν τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πίνε καὶ ἤσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 σπείσομεν, ἔσθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φέτο· Ποντόνοος δὲ μέλιφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμῃσιν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ σὸν ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακέλετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλώσας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι ξενίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἐπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὃ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαίαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Aretemque et Alcinoon regem.
 Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :
 Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas ; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem ; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echieneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :
 Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cœnam vero hospiti proma dei ex-intus reconditis.
 Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat ; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :
 Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum ; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.
 Sic dixit ; Pontonous autem dulces vinum miscebat ;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.
 Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus, illis dein Alcinoos concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quas me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in aedibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μὴ δέ τι μεσσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιδήμειναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθῃς τε βαρεῖαι
 γεινομένη νήσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ ἐλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανώνονται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται δὲ καρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ζύμῃληται ὀδίτης,
 205 οὔτι καταχρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυτὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστὶνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας διζῆν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσὶν ἰσασαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
 ὅσσα γε δὴ ζύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Αλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἕασατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἐο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἰσθήμεναι χέλεται καὶ πίνεμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσα' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, διμῶάς τε καὶ ὑπερφεὲς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τ' ἔπειον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος·
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἦσθην ἀμφίπολοι δ' ἀπεχόσμεον ἔντα δαιτὸς·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτὴ τεύξε σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῆ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεχέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Ὡγγίη τις νῆσος ἀπὸ πρὸθεν εἰν ἄλλ' αἰεταί,
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολοέσσα Καλυψώ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδὲ τις αὐτῇ
 μίσηται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiatur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ est in animo ; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui cælum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus equipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cornare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo ; hic vero omnino
 semper] odere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci facit, quæcunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum ; conspicatum me vel relinquat vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubitus ierunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulæ autem auferabant vasa convivii :
 Inter eos vero Arete candidis-olnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es unde es hominum ? quis tibi hæc vestimenta dedit ?
 an-non dicis, per mare errantem te huc venisse ?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederant dii-cælestes :
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquis.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

- Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δούστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
οἶον, ἐπαί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
250 Ζεὺς ἔλασεν ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ τρώπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιέλλας
ἐνὶ νῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψώ
255 νάει ἐὺπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
ἐνδυκίως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔρασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἐμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
260 δάκρυσι δέυσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψώ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
265 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· καὶ ἀμβροτα εἴματα ἔσπεν·
οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονα τε λιαρὸν τε.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη δρεα σκιόεντα
γαίης ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
270 δυσμόρῳ· ἥ γὰρ ἐμῆλλον ἐτι ξυνέσσεσθαι οἴζυι
πολλῇ, τὴν μοι ἐπώρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον οὐδὲ τι κύμα
εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στεναχόντα φέρεσθαι.
275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγὼ γα
νηχόμενος τόδε λαϊτμὰ διέτμαγον, ὅρρα με γαίῃ
ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμῳς τε καὶ ὕδωρ.
Ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βῆσάτο κύμ' ἐπὶ χέρσῳ,
πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπείῳ χώρῳ·
280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσάτο χώρος ἄριστος,
λαῖος πετρώων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἔκ δ' ἔπεισον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμφοτέρῃ νύξ
ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διπτερός ποταμοῖο
285 ἐκβάς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἡφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπέironα χεῦεν.
Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιημένον ἦτορ,
εὐδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἧς καὶ μέσον ἥμαρ·
δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τῆς ἐνόησα θυγατρός
παιδούσας, ἐν δ' αὐτῇ θῆν εἰκυῖα θεῇσιν.
Τὴν ἱκέτευς· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο κῆρτον ἀντίασαντα
ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ περ ἡμετέροι ἀπραδέουσιν.
295 Ἡ μοι σίτον ἔδωκεν Ἑρὶς ἡδ' αἰθοπα οἶνον,
καὶ λουῖσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
Γαῦτ' αὖ τοι ἀγνύμενος περ ἄληθείην κατέλεξαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναῖσιμον οὐκ ἐνόησεν
300 παῖς ἐμὴ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
ἤγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἱκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
Ibi reliqui quidem omnes perire boni socii :
at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurre, a
novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
habitat pulcris-comis, potens dea; quæ me susceptum
s-dulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
tum demum me jussit hortans redire,
Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem do-
dit,] panem et vinum suave; et divinas vestes induit :
ventumque misit innocuumque placidumque.
Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
terræ vestræ; lætatum vero est mihi carum cor,
infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor;
qui mihi incitatis ventis impeditit iter,
commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
sinebat in-rate vehementer-ingemiscientem vehi.
Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
sed recedens natavi rursus, donec veni
ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
lævis petrarum; et receptus ibi-erat a-vento.
Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
egressus in arbusis dormivi : circumquaque vero folia
congeSSI : somnum autem deus immensum in me defudit.
Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem;
occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas vero in litore tuæ vidi filię
ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
ut non sperares juniorem obviam-factum
acturum : semper etenim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
et lavit in-flumine, et mihi has vestes dedit.
Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 305 ἥρως, μή μοι τούνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην [σεύς.
 ἥ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 αὖτ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δέϊσας αἰσχυρόμενός τε,
 κήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσασθαι ἰδόντι·
 οὐςζήλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
 310 ξεῖν', οὐ μοι τοιούτων ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 μαψιδῶς κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 τοῖς ἐών, ὁλός ἐσσι, τὰ τε φρονέουσιν, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 315 αὐτοὶ μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὖ εἰδῶς,
 αὐρίον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὑπὼ
 320 λῆξαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἴκηαι
 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἔστιν·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτω φάσ' ἐμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἵγον, ἐποφόμενον Τίτυον, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαι δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσον ἄρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.

Ἦς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἶθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἀρουραν
 ἄσβεστον κλέος εἶη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέλετο δ' Ἀρήτῃ λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεια καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὦ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ἦς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἴεστο κοιμηθῆναι.

Ἦς δ' ἐμὲν ἐνθα καθέυδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;

sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne-quæ et tibi animus irascetur conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabant pertranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecērunt
 iter die eodem, et finierunt domam retro *venientes*.

Cognosces vero et ipse in mente, quam optime
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcumque dixit, perficeret omnia
 Alcinoüs : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula polkra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoüs vero decubuit in-penetrâli domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσεύς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πηλείων· ἡ δ' ἀνὰ στυγερὸν Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα·
 10 καὶ ῥα ἐκάστω φωντὴ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅρα ξείνοιο πύθησθε,
 δεῖνόν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἱκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπαραχθεις, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 15 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου·
 Καρπαλίμως δ' ἐμπλήγτο βροτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
 ἀγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἀρ' Ἀθήνη
 θεοπέσινη κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσιν φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' ἀδοίος τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται.
 Ζεῖνος δδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἢ πρὸς ἥλιον ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἦμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνόμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαινὰν ἐρύσσομεν εἰς ἑλα δῖαν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖτιν ἑρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθοντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κόροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δαίματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον δοῖδόν,
 Δημόδοκον τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδήν,
 45 ἔρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' αὖ ἐποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον δοῖδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ δὴν ἄλῃς ἀπρυγέτοιο.

ODYSSEÆ VIII.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Quando vero mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad concionem, quæ ipsi apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem: sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans:
 atque unicuique viro astans dixit verbum:
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de hospite audiat,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis: multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in caputque et humeros;
 et ipsum proceriorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssesem.
 Ac postquam convenerant, unaque congregati erant,
 inter eos Alcinoos concionatus est et dixit:
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit, hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem: juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite: ac deinde subitum apparate convivium,
 ad nostram domum profecti; ego autem laute omnibus pra-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio: at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniatis, ut hospitem in sedibus amice excipiamus;
 neu quis recuset: advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit; ac simul sequebantur
 sceptrigeri: præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 ivērunt, ut præceperat Alcinoos, ad litus maris infructuosi

- ω Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἰσθὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
ἡρτύναντο δ' ἔρετμα προποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἰστία λευκά πέτασσαν.
- 65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὄρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βῶν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλήντων δ' ἄρ' αἰθουσαὶ τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἴερευσεν,
60 ὅκτὼ δ' ἀργιόδοντας βίας, δύο δ' εἰλίποδας βούς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρήθρον αἰοδόν,
τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἔμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοδὴν.
- 65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ἔθηκε θρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἑρείσας·
καδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι
κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κένεον καλὴν τε τράπεζαν,
70 πὰρ δὲ δέπας οἶνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγει.
Οἱ δ' ἐπ' ὄνεσθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰοδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκταν·
- 75 νεῖκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλεύος,
ὃς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλερῇ
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόμῳ, δτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν θηριώοντο.
Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 80 Πυθὸς ἐν ἡγαθέῃ, δθ' ἐκέρβη λαΐνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γάρ βα κυλινδρετο πῆματος ἀρχή·
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεῖς]
Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς ἀεῖδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
σεύς πορφυρεὸν μέγα φῆρος ἔλων χερσὶ σπιθαρῇσιν
- 85 κάκ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοδὸς,
δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φῆρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων σπείσασκε θεοῖσιν.
- 90 Αὐτὰρ δτ' ἀψ' ἀρχοίτο, καὶ δτρύνειαν ἀεΐδων
Φαίηκων οἱ ἀριστοὶ ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρῆτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
- 95 ἥμενος ἀγχι· αὐτοῦ βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηῦδα·
Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορημέθα θυμὸν ἔϊσης
φόρμιγγός θ', ἥ δαίτῃ συνήροός ἐστι θαλερή·
- 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ αἰθῶλον πεῖρηδῶμεν
πάντων· ὥς γ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
οἶκαδε νοστήσας, ὅσσοι περιγυγνόμεθ' ἄλλων
πύξ τε παλαιουσιόνη τε καὶ ἄλυσιν ἠδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxero :
imposueruntque malum, et vela navi nigrae,
aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite; atque vela alba expanderunt.
Atte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
perfecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,] in-medio convivarum, eorumque longe acclinans :
et e paxillo suspendit citharam argutam,
ipsis supra caput, et monuit, quomodo manibus prehendat,
præco; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
contentionem Ulyssis ac Pelidae Achilles,
ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus est lapideum limen
oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.
Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
et poculo duplici sumto, libabat diis.
Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur eum, ut cane-
ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur illius car-
minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audivit.
Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :
Audite, Phæacum duces atque principes :
jam quidem convivio saturavimus animum æquo
citharaque, quæ convivio comes est lauto :
nunc vero exeamus, et certamina experiamur
omnia; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
pugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

105 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγγαστο· τοὶ δ' ἔμ' ἔποντο.
 Κῆδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγαιαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔλαγαν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἦν περ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανόντες.
 Βᾶν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλκις θυμὸς,
 110 μυριοὶ ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ.
 Ὄρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ἰφικλῆος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρωμνεὺς καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησινεὺς τε,
 Ἀμφιάλῳ δ' υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογυῖ ἴσος Ἀρνή,
 Ναυβolidης θ', ὃς ἀριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἴσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖος τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεςσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο νυῖοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν δὴ ἀριστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἔκβ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πεπρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρωρθησαν φρενὶ ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ζεῖνον ἐρώμεθα, εἰ τιν' ἀέθλον
 οἶδ' τε καὶ δεδάηκε· φύην γὰρ μὲν οὐ κακὸς ἔστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἀμφὺ χεῖρας ὑπερβην
 αὐχένα τε στήθεσιν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἦθος
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγγεῦσι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ β' ἐς μέσσον ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ζεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἰ τινὰ που δεδάηκας· εἴκοι δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾔσιν,
 ἢ β' τι ποσσὶν τε βέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σπείδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηῦς τε κατέρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κῆδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἦν περ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμᾶτέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆα τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeiit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex arlibus
 praeco; praebat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates iterant, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba.] innumeri; ac surgebant iuvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronaeosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretheus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesinaeosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Halieusque, et deo-par Clytonens.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytonens eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-clives venit; illi vero relicti sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambobus manibus asperne,
 cervicisque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confectus est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc eum provoca profectus, et admohe sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quod fuerit,
 quam quod pedibus strenue agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem morositatem ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo sunt quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consensu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο νείκεσσι τ' ἄντην·
οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ ἔϊσκω
160 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
ἀλλὰ τῷ, ἔξθ' ἅμα νηὶ πολυκλητῇ θαμίζων,
ἄρχος ναυτῶων, οἷτε πρηκτῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλω ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς·
Οὗτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκινόντερος πέλει ἀνὴρ,
170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
τερπόμενοι λεύσσουσιν· δ' δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύει
αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
ἐρχόμενον δ' ἀνὰ στυν θεὸν ὥς εἰσρόωσιν.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγικὸς ἀθανάτοισιν·
175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφοτεριπέφεται ἐπέεσσιν.
Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδὲ κεν ἄλλως
οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.
Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φλοισιν
εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὄλω
ἔμμεναι, σφρ' ἤδη τε πεποῖθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσὶ πολλὰ γὰρ ἔτλην,
ἀνδρῶν τε πολλέμους ἀλεγείνά τε κύματα πείρων.
Ἄλλὰ καὶ ὥς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομαι ἀέθλων·
185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος ἐπάτρυνας δέ με εἰπὼν.
Ἦ βα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
μεῖζονα καὶ πάχeton, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
ἢ ὅλω Φαίηκες ἔδισκεον ἀλλήλοισιν.
Τὸν βα περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
190 βόμῃησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξεν ποτὶ γαστήρ
Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
λαὸς ὑπὸ βριπῆς· δ' δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
βίμψα θῶν ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυία· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα
ἀμπαφῶν· ἐπεὶ οὔτι μαιμειγμένον ἐστὶν ὁμῶ,·
ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπερήσει.
Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
200 χαίρων οὐνεχ' ἑταῖρον ἐνὲα λεῦσσε' ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
Τούτων νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλω
ἦσιν ἢ τοσούτον ὀλομαι ἢ ἐτι μάσσον.
Τῶν δ' ἄλλων θνίνα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λήην,
ἢ πῶς ἢ ἐπάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
ἀφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὔτιδανός πέλει ἀνὴρ,
210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἐρίδα προφέρειται ἀέθλων,
δῆμῳ ἐν ἄλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
non enim te, hospes, perito viro assimilo
certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentans,
princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
onerisque memor, et inspector sit mercium,
lucrique rapto-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
Ita non omnibus dñi amabilia munera donant
hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
Alius etenim specie deterior est vir,
at deus formam verbis (eloquentia) ornat : alii vero in ipsum
oblectati spectant : hic autem secure loquitur
modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
incedentemque cum per urbem, deum veluti, aspicunt.
Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.

Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
ut tute fabularis, verum inter primos puto
fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.

Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
num ;] mordax enim sermo tuus ; impollisti autem me, locutas.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
majorem et crassum, graviolemque non paulo quidem,
quam quali Phæaces ladebant inter-se.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
lapis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (jactum
celerorum),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
gaudens quod socium benignum videret in circo.
Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis vakte,
aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
verit ?] insipiens vero ille et nullius-prelii est vir,
quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddit.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἶδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι θεῖοι.
 215 Εὖ μὲν τὸν οἶδα ἐύζοον ἀμπαφάσθαι·
 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, διστεύσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷός δ' ἡ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προπερέστερον εἶναι,
 ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐθαλήσω
 οὐδ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχάλῃϊ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκειτ' ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῶ.
 230 Οἷοισιν δειδοῖκα ποσὶν μή τις με παρελθῇ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λένυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀνηδεῖ,
 χαώμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νεύσασεν· ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτις ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταίτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρας ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερές ἔξέτι πατρώων.
 Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κιθάρης τε χοροὶ τε,
 εἴματα τ' ἐξημοῖα λατρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὅς κ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὦρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνῆνται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἔκαστα·
 260 λείησαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρῶθ' ἔβαιον ἴσαντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem handquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alo longe præstantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senec-
 titatem] pervenit in ædibus; iratus enim cum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.
 Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:
 Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc conclo-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoris, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.
 Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatantur circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quætiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ δ' φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῃτος εὖστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 "Ἥλιος, δ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 "Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκεῖνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεῦν
 ἐνδ' ἔθετ' ἀκμοθέτῃ μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 275 ἀβρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐτὸν μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξέ δολον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, θοὶ οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δεσμοῖα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥτ' ἀρχάνια λεπτά, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόνετα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δολον περὶ δέμνια χεῖεν,
 εἷσάτ' ἱμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἥ οἱ γαῖαν πολὺ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόστῳ κιόντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλότῃτος εὖστεφάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέας Κρονίωνος
 290 ἐρχομένην κατ' ἄρ' ἔλθε· ὁ δ' εἰσὼ δώματος ἤρει
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔκ τ' ἔφατ' ὀνόμαζεν
 Δευῆρο, φίλην, λέκτρονδε τραπέσιον εὐνήθεντε.
 Οὐ γὰρ εἴδ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἷσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδὲ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φυχτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγγίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυΐης,
 αὐτὶς ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν ἐπὶ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένον ἤτορ·]
 "Ἔσθ' ἐν προθύροις, χολος δέ μιν ἄγριος ἤρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμέ γυλὸν ὄντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῶλον Ἀρῆα·
 310 οὔνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἠπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύω· τῷ μὲν γείνασθαι ὀφελον.
 Ἄλλ' ὁψεσθ', ἵνα τῷγε καθεύδοντο ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρώων ἀκάρχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἔτ' εἶπα, μίνυνθ' αἶ γε, καί μεν οὐτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσετον ἄμφω
 εὐδῖν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰκόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσα οἱ ἐγγυαλίξ' αὐνὴν εἶνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulere ca-
 nere,] de Martis amore pulcraque corona cinctæ Veneris,
 ut primum coierint in Vulcani ædibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile
 Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipse observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat,
 profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens :
 imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque
 vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti,
 profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant·
 circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo uadique :
 multa autem et desuper e-fastigio effusa erant,
 tanquam aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem,
 nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat,
 simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-ædificatum oppidum,
 quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-fronis-utens Mars,
 ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ;
 profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 cupiens amoris pulera-corona-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio
 veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit,
 inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam
 abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula
 fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ;
 neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus,
 iterum reversus, antequam ad-Lemni terram-venisset ;
 Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum ævea cepit :
 horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis :
 ut me, claudens quum-sim, Jovis filia Venus
 semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem :
 eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego
 imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est,
 quam parentes duo ; qui eam non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros illi,
 etiamsi valde amantes : cito non volent ambo
 dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit,
 donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia,
 quæcumque ei præbui impudentis gratia puella :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατέας δῶ·
ἦλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
Θηλύτραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἶκοι ἐκάστη.

125 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἰάνων·
ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωας μακάρεσσι θεοῖσιν,
τέχνας εἰσροῶσι πολύφρονος Ἡφαίστιο.
Ὡδὲ δὲ τις εἵπασκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κυχάνει τοι βραδὺς ὥκυν·
330 ὥς καὶ νῦν Ἡφαίστος ἔων βραδὺς εἶλεν Ἀρηα,
ὥκυστάτον παρ' ἔοντα θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
χωλὸς ἔων, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑών,
ἧ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
εὐδεῖν ἐν λείτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
αἱ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.

340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχιοιεν,
ὕμεις δ' εἰσροῶντε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωας ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάων γέλωας ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ

345 Ἡφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρηα·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
τίσιν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
350 μὴ με, Ποσειδάων γαίηχοι, ταῦτα κέλευε·
δειλιά τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαί ἐγγυάσθαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
εἰ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
355 Ἡφαιστ', εἰπερ γάρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
οἴχεται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
οὐκ ἔστ' οὐδὲ δοικε τὸν ἔπος ἀρνῆσθαι.

Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἡφαίστιο.

360 Τὼ δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔοντος,
αὐτίκ' ἀναΐξαντε, δὲ μὲν Θρήκηνδ' ἐβέηκει,
ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρῖσαν ἑλαίῳ

365 ἀμβρότιω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας·
ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαν ἐπὶ ῥάτα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεύς
τέρπειτ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλητοι ἄνδρες.
370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
μουνὰς ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαίφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad aere-fundatam domum:
venit Neptunus terrae-concussor: venit utilium-auctor
Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deae manebant praepudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus est risus diis beatis,

artificia inspicientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus re-
lerem:] ut nunc Vulcanus, qui est tardus, cepit Martem,
velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent.
claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis filii, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis velles fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deae:

at ego dormire apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,
repensurum-esse aequa omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terrae-concussor, haec jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsones ad-sponden-
dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,
si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terrae-concus-
sor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus
abierit fugiens, ipse tibi ego haec persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

haec autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est atque odorata;

ibique ipsam Gratiae lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Haec igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phaeaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcious autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus acceperant,
purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα,
 375 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὀφθαλμοῖς ἀεὶ
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρην ἄν' ἰθὺν περὶ ῥήσαντο,
 ὥρχεισθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 παρφε' ἀμειβομένω· κούροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἄνωγα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσφώνειε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώοντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῆυδα·
 Κέλευτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 δ' ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὥς ἐπεικέες.
 390 Δώδεκα γάρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἄρχοι κραινουσι, τριχκαδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἑκαστος ἔυπλυνές ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἢ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἐκ αὐτὸν ἀρессάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρ· ἐπεὶ οὐτὶ ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσόμενα πρόεσαν κήρυκα ἑκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνησάν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρессομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τὸδ' ἄορ παγγάλεον, ὃ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρῇ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἑλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ αἶξιν ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβαχται
 δεινόν, ὅφρα τὸ φέρονεν ἀναρπάξασαι ἄελλαί.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι ὀλβία δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξίφεός γε ποθὲ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρессάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ βᾶ καὶ ἄμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοὶ
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὕψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπὲ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θές φᾶρος ἔυπλυνές ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ περὶ χαλκὸν ἱγνᾶτε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λουσαμένους τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes urabrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consensu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoou allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatore esse optimos;
 sane vero inde hæc effecta sunt: stupor me tenet insipientem.
 Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacæ remigii-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
 hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc enseu totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti cboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit enseu argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem diu uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; diu vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit enseu argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclitya dona aderaut:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optimâ;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεικαν,
δαιτὶ τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσω,
χρύσειον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετρογόνον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ζύλα δαίον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφοτε, θερμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα γήλην
ἐξέφερεν θαλάμιοι, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὐτὰ
445 εὐδῆσθα γλαυκὸν ἕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐτόγ' ἀκούσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
ποικίλον, δν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πόντια Κίρκη.
Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λοέτρ', ἔπειτ' οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυπτοῦς ἠΰκόμοιο·
τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῶ ὥς ἐμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἔπειτ' οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,
ἔς ῥ' ἀσάμινθου βάς ἀνδρας μέτα οἰνοποτήρας
ἦτε· Νηυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
στή βα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο·
θαύμαζεν δ' Ὀδυσσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα
460 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἴνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἡμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσ-
Νηυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·
465 οὕτω νῦν Ζεὺς θέτη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὥς εὐχετοῦμην
αἰεὶ ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδύωσας, κούρη.

Ἥ βα καὶ ἔς θρόνον ἔζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερῶνάτ' τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγυθεν ἦλθεν ἀγων ἐρήνων ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τειμένον· εἶπε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νῶτον ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλάλειτο —
ἀργυρόδοτος ὤδς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὲ, τοῦτο πόρε χρέας, ὅφρα φάγησιν,
Δημόδοκω, καὶ μιν προσπύττομαι, ἀχνύμενός περ.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιγυθνοῖσιν ἀοῖδοι
480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
οἰμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φύλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenas modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
auream, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæc vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Ipsæ nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.
Illico autem ipsum mulier-oconomia lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra; quoniam nequitiam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:
tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcram jecerant ac tunicam,
e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:
admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiciens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservata-pretium
debes.] Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Uly-
sses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et reditus diem videam:
ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.
Hi vero jam porciones distribuebant, miscabantque vinum.
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
Tunc vero præconem allocutus est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.
Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos
cantus Musa docuit; amavit autem eos genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρω Δημόδοκον· ὃ δ' ἰδόμενος, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξες, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμύγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρῶν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰβηθι καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶψα δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αὖτις ἐν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν εὐσελέμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐν Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ἔλεν ἐσθλῆκε· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλῇ,
 ἥ δὲ διατηρῆσαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶων βαλεῖν ἐρύσαντας ἐπ' ἀκρῆς,
 ἢ ἑαῖν μέγ' ἀγῆλα θεῶν θελκτικῆριον εἶναι·
 510 τῆπερ δὴ καὶ ἐπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἔπειν πόλις ἀμφοτερόν·
 δουράτῃσιν μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦεν δὲν δ', ὡς ἄστυ διέπρασθον ὕλῃς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθ' ἐν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκτρολίπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶεδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰτήν·
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δῶματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἤϊτ' Ἀρφα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 620 νικῆσαι καὶ ἐπειτα, διὰ μεγάρυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδ' αἶεδε κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σέηκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε εἰς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσθῃσιν,
 625 ἄσπεϊ καὶ τελέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἥμαρ·
 ἢ μὲν τὸν ὀνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυῖν· οἱ δέ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετὰφρνον ἠδὲ καὶ ὤμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ διζύν·
 630 τῆς δ' ἄλκιμονότατ' ἀχρεῖ φθινύθουσι παρειαί·
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἄλκιμον ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν εἶος ἐπεφράσατ' ἥ δ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἀγχι· αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 635 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum afflatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii [quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssæm
 sedebant in Trojanorum castra, tecti equo:
 ipsi enim cum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum decorum placamen esse;
 qua utique *sententia* etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssæm ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fasa stridule ejulat; illi vero pone
 caedentes hastis tergum, atque etiam humeros *civium*,
 servitutem inducunt, laboremque sustinendum et ærummam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solas animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiose dicebat:

Κέλκυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λήγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τὰδ' αἰεidei.
 Ἐξ οὗ δ' ορπορέομεν τε καὶ ὥρορε θεῖος Διόδοος,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσας' οἷζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἴνεκα γὰρ ξεινοῖο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξείνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, δοτ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῖθε νοήμασι κεραδαίοισιν,
 ἔτι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἰπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μῆτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περὶ ναιετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γίνηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκῃσι, τοκῆς.
 555 Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν δῆμόν τε πόλιν τε·
 δῶρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πύονας ἀγρούς
 ἀνθρώπων καὶ λαῖμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερώσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἄλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέτα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βραϊσέμεναι, μέγα δ' ἤμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεσθ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκτο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιετάουσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Εἰπὲ δ' ὅ, τι κλαίεις καὶ δαδύρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἶτον ἄκουων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' Ὀδυσσεύς
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν Διόδη.
 Ἥ τις τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Διοτὶ πρόδ',
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρός θ' ἡ πεθερός, ὅτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τις που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς,
 585 ἐσθλός· ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσὶν
 γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcumque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 aliique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tati sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obli-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justî;
 quique hospitales sint, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens:
 Hoc autem dli quidem fecere, destinaruntque Interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνοῦ ἀπόλογοι. Κυκλωπεΐα.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιούδ', οἷος δδ' ἔστι, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ θεὸν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ χάτα δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματα' ἀκούσζωνται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κραιῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχεῖν δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνεττα
 εἰρεσθ', ὅρρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὀσάτιον καταλέγω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεύς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δολοῖσιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκῃν εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νῆριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἄμφι δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναϊετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ζῶφον—αἱ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἥελίῳ τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἔγωγε
 ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἥ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκευ Καλυψώ, διὰ θεῶων·
 30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτὸς Κίρκῃ κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πύονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκῆδ' ἐνίσπω,
 ὅν μοι Ζεὺς ἐφένκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.
 Τιδόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 40 Ἰσμαρῶν· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπρασθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίλοι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγόνειν,
 ὃ σφιν γέγονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄφ' ἱππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii coelestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neuti-quam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sanè quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et re-ditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Isamarum : ibi autem ego urbem diripui, occidi-que ipsos (i-
 colas) : ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

60 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θθι χρῆ πεζὸν ἔδντα.
 Ἥλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὥρῃ,
 ἥριονι τότε δὴ βῆ κακὴ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνιμοόροισιν, ἴν' ἀλγέα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ τοῦσιν·
 65 βῆλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγγεήσιν.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἥμαρ,
 Ὅφρα δ' ἀλεξιόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔδντας·
 Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 ὁ δ' ἄρ' ἐκαστὴς νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀπαρχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 66 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἑκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὦρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοπατὴρ θεσπέσιον, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σφιν
 τριχῶα τε καὶ τετραχῶα διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δεισαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερεύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
 76 κείμεθ', ὁμοῦ καμαῶν τε καὶ ἀλγеси θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἡμεῖθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερῆται τ' ἰθύνον.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαίαν,
 80 ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε περιγυάμποντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωψε, παρέπληγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, ὅτ' ἀνθινὸν εἶδον ἔδουσι.
 86 Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο τοῦσιν παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοισι τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγῳν ἐτάρους προΐειν πύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἴ· ὅπασσας,
 90 ὅστινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδοντ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροισι, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 96 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἔβηλεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 100 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίτῃρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλῆϊσι κάθιζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 perire : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Cicoibibus tractati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cœlo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discedit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continenter.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continenter ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comelisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετροῖς.

1105 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλεόμεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.

Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀθεμιστών,
ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,

1110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.

Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναῖουσι κάρηνα
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος

1115 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται
γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
ὕλησ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσiai γεγάσιν
ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·

1120 οὐδέ μιν εἰσوخνεῦσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην
ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.

Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
ἀλλ' ἥγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τε μηχανὰς αἶγας.

1125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες κάρα μιλτοπάτρηι,
οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
νῆας εὐσέλμους, αἳ κεν τελέσειεν ἕκαστα,
ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ

ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὥσιν θάλασσαν·

1130 οἳ κ' ἐπὶ καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.

Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὕρια πάντα·
ἐν μὲν γὰρ λειπώινες ἄλός πολιοῖο παρ' ὄχθας
ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἴεν.

Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ

1135 εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὐδας.

Ἐν δὲ λιμὴν εὐόμος, ἦν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
ἀλλ' ἐπικέλασντας μείναι χρόνον, εἰκόκε ναυτῶν

θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσασιν ἀῆται.

1140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἄγλαδν ὕδωρ,
κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγείροι πεφύασιν.

Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
νύκτα δι' ὀρφαίνην· οὐδὲ προῦφαίνετ' ἰδέσθαι·
ἄηρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη

1145 οὐρανόθεν προῦφαίνε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.

Ἐνέ' οὕτως τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
οὔτ' οὐδ' οὐκίματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
εἰς ἰδομεν, πρὶν νῆας εὐσέλμους ἐπικέλασαι.

Κελσάσθησι δὲ νηυσὶ καθελομένη ἱστία πάντα·

1150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·

ἐνθα δ' ἀποθρίξαντες ἐμείναμεν· Ἡῶ δ' ἴαν.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆσον θαυμάζοντες ἰδινόμεσθα κατ' αὐτήν.

Ὀρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,

1155 αἶγας ὄρεσκόους, ἵνα δειπνήσειαν ἐταῖροι.

Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους

εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχρα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.

Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,

venimus, qui quidem diis steti immortalibus,

nec plantant manibus plantam, neque arant :

sed hæcce sine-semente et-aratione omnia proveniunt,

triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt

vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum :

Ipsis vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;

sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,

in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque

liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur

terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,

silvosa : in ea vero capræ innumerae nascuntur

agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :

neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam

dolores patiuntur, juga montium lustrantes.

Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,

sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus

viris caret ; pascit vero balantes capras.

Non enim Cyclopibus naves adsunt rubris-proris,

nec viri insunt navium fabri, qui conficiant

naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,

ad urbes hominum euntes, (veluti crebro

virii ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;

qui ipsi et insulam bene-habitatam elaborarent.

Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :

insunt enim prata maris cani ad litus

irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper

in suas anni-tempestates metereut ; quia valde pingue subest

solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-

tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;

sed qui-appulerint maneant aliquamdiu, donec nautarum

animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fuit limpida aqua,

fons sub specu : circum autem populi creverunt.

Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat

noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :

caligo enim circa naves densa erat, nec Luna

de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;

nec sane fluctus magnos volutos ad litus

vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-

sem.] Appulis autem navibus, collegimus vela omnia :

egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;

ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

insulam admirantes, obambulabamus per eam.

Excitarunt vero Nymphae, filiae Jovis ægidem-tenentis,

capras montanas, ut prandium-sumerent socii.

Continuo incurvos arcus et hastas longie-cuspidibus

cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βαλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 160 ἐνεία λόγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔβλεον οἶω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἔκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἑλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 ἔκον τ' αὐτῶν τε φθογῇν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μένετ', ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ἀθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἢ β' οἶγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
 180 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατῇ σπείος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 185 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱαύσκοι· περὶ δ' αὐλῇ
 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέσσι λίθοισιν,
 μακρῇσιν τε πίτυσιν ἰδὲ ὄρυσιν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, δὲ βρά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπένευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα ἑτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίω ὀλέγντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται ὅλον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρες ἑταίρους
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένιν καὶ νῆα ἐρυσθαί·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυσκαίδεξ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἄσπρον ἔχον μελανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱρεὺς Ἀπολλωνίος, δὲ Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναῖκι
 200 Ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἦεντι
 Φοῖβου Ἀπολλωνίος. Ὅ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἐπτά ταλάντα·
 δῶκε δέ μοι χρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἡείσθ' ὁμῶν οὐδ' ἀμφοπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμίη τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιθήδεα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν δάπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἵκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ χρητῆρος ὀδῶδει,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 160 autem] novem sortito-contigere capræ; mihi vero decem elegi
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum ru-
 brum.] sed inerat: multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 sumumque, ipsorumque vocem audivimus oviumque et cap-
 rarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenere,
 tunc vero decubavimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi:
 Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quinam sint:
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
 an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi; jussique socios
 ipsosque conscendere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam: ibi vero inulta
 pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula
 excelsa ædificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
 Hic autem vir habitabat iagens, qui quidem pecora
 solus pascebat procul; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.
 Tum vero ceteros jussi dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire:
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi; sed caprinum utrem habebam nigrī vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes: habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona:
 auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (summa) haustum,
 suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo,
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras
 infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι δίσσατο θυμὸς ἀγήνωρ
ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,

215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὐ εἰδὸτα οὔτε θέμιστας. [δὸν

Καρπαλλίμῳ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
εῦρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κατὰ πίνονα μῆλα.

Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·

220 ἀρνῶν ἧδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,

225 τυρῶν αἰνυμένους ἵεναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
καρπαλλίμῳ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
ὄφρ' αὐτὸν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·

230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν ἧδὲ καὶ αὐτοὶ
τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔδον
ῥιμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
βλῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
Αὐτὰρ ὄγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίνονα μῆλα,
πάντα μάλ' ὅσσ' ἡμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.

240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφὸς αἶρας,
ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
ἔσθλαι, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
τόσσην ἡλίδατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.

Ἐξόμενος δ' ἡμελγεν δῖς καὶ μηχανὰς αἶγας,

245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦκεν ἕκαστη.
Αὐτίκα δ' ἡμισὺ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
ἡμισὺ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἴρετο δ' ἡμέας·

Ἵ Ζεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;

ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαφιδίως ἀλάλησθε,

οἳ τὰ ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἅλα, τοίτ' ἀλῶνται

255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

Ἵ ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

δεῖσαντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτὸν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὧς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ἵ Ἡμεῖς τοι Τροίηνθεν ἀποπλεγθέντες Ἀχαιοὶ

260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

οἵκαδε ἵεμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα

ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.

Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,

τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·

265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Huius ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam vti-
ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus genero-
sus,] virum superventurum, ingenti praeditum robore,
ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.

Ingressi vero antrum admirabamur singula:

calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem sta-

bula] agnorum atque haedorum: separati vero singuli

inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum

medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem

vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-

mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,

e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde

confestim ad navem celerem haedosque et agnos

e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;

sed ego non parui (certe multo satius fuisset),

donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia

daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi

e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum in-

tus] sedentes, donec venit pasceus: ferebat autem ingens onus

ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit:

nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.

At ille in latam speluncam egit pingua pecora,

omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit foris,

arietesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,

grave: non illud duo et viginti currus

fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent:

tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras;

omnia faciens rite, et fretum submisit singulis.

Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,

textilibus in calathis constructum reposuit:

dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset

ad-potandum sumenti, et sibi ad-cœnam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,

tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

nunquid ad negotiationem, an temere erratis,

tanquam praedones super mare, qui errant,

animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim contractum-est carum cor,

timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum.

Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi

variis ventis super magnam voraginem maris,

domum petentes alia via, aliis itineribus

venimus: sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitetur esse,

cujus sane nunc maxima sub-coelo gloria est:

tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι τὰ σὰ γούνα
 ἱκόμεθ', εἰ τι πόρους ξεινήιον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοί εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, δὲ ξείνοισιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νήπιός εἰς, ὡς ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰληλουθας,
 δὲ με θεοὺς κέλεαι ἡ δεῖδιμην ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.

Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθρος ἀλευάμενος πεφιδόμην
 οὔτε σεῦ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἀλλὰ μοι εἰρ', σπῆ ἔσχατος ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἣ που ἐπ' ἐσχατῆς ἦ καὶ σχεδὸν, ὅρα δαείω.

ᾧς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάβεν εἰδότα πολλὰ·
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην δολοῖς ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέταξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,

285 ἀκρὴν προστελάσας· ἀνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑτέκρυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροισι ἐπὶ χεῖρας ἱαλλεν·

σὺν δὲ δύω μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ

290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελειστί ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ἦσθι δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν

ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ δόττα μελόντα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσθέομεν Διὶ χεῖρας,

295 σχέτλια ἔργ' ὀρώντες· ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο θυδὺν,
 ἀνδρόμαχα κρὶ ἔδων καὶ ἐπ' ἀκρητὰν γάλα πίνων,

κεῖτ' ἐντοσφ' ἀντροῖο ταυνοσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

300 ἄσπον ἰὼν, ἕϊφος ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρόνης ἦπαρ ἔχουσιν,

χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·

οὐ γὰρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὀβριμον, ὃν προσέθηκεν.

ᾧς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῷ διαν.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἡῶς,

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελεγε κλυτὰ μῆλα,

πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,

σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσσατο δεῖπνον.

Δαιπνήσας δ' ἀντροῦ ἐξήλασε πλοῖα μῆλα,

βηθιδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα

ἄψ' ἐπέθηξ', ὥσπερ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.

315 Πολλῇ δὲ ροίῳ πρὸς ὅρος τρέπε πλοῖα μῆλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένην καχὰ βυσσοδομέων,

εἰ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηῶ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitum munus est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubet aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem aegidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terrae-concussor,
 ad scopulos coniectam, vestrae ad fines terrae,

promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;

simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit coenam :

vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,

jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,

propius accedens, gladio acuto stricto a femore

vulnerare ad pectus, ubi praecordia jecur circumdant,

mann admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos periissemus saeva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso

manibus amovere saxum grave, quod admoverat.

Ita tum quidem ingemiscentes exspectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,

omnia rite, et foetum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,

simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,

facile amoto operculo ingenti : ac deinde

rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora

Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρὸν, θάλασσαν· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρα φοροῖται
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες ἐίσχομεν εἰςορόωντες,
 ὅσσον θ' ἴστων νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥ· ἐκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πάχος εἰςοράσθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρήτηχ' ἐτάροισιν, ἀποζύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμάλῳ ποίησαν· ἐγὼ δὲ θάωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄρα δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπάλασθαι ἄνωγον,
 ὅστις τομῆσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 τριῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ θέλον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομέων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδὲ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος' αἰείρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὸν δῶμα μάρψας ὠπλίσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσύδιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖς οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅρ' εἶδης, οἶόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκείθει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 οἶκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὑστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὃς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ πρὸν πίνων· καὶ μ' ἤτε δευτέρον αὖτις·

355 Δὸς μοι ἐτι πρόφρων καὶ μοι τεδν οὔνομα εἰπὲ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ σε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδιρος ἀρουρα
 οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

360 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
 τρις μὲν ἔδωκα φέρων, τρις δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἔξερέω· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης.
 Οὗτις ἐμοίγ' ὄνομα· Οὗτιν δέ με κυκλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἢ δὲ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὃς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὗτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδογμώσας παχὺν αὐχένα· καὶ δὲ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus inspicientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ah-hac quidem quantum ulnam ego abecidi astans, et apposui sociis, laevigareque jussui.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.

Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fustum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussui, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.

Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et foetum submitis singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quendam potum hunc navis condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudens.

Etenim Cyclopius fert alma terra vinum in-magnis-uvis, et tuis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.

Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψαυμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρειν.
 375 Καί τός· ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἴως θερμαίνοντο· ἔπεισέ τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψεσθαι, χλωρὸς περ ἐὼν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε· ἐγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνος, δῆλν ἐπ' ἀκρῶ
 ὀφθαλμῶν ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνῆρ
 385 τρυπᾶν, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῶ πυρὶ ἥκα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιέρρεε θερμὸν ἐόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν αὐτμη,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ βίξαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πελεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῶ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὥς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῶ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὀϊμωζεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δεισάντες ἀπασσόμεθ'· Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῶ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἐβρίψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνυν, ὃ βᾶ μιν ἀμφὶς
 400 ὥκαον ἐν σπήεσσι· δὲ δ' ἀκρίας ἠνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐκῆδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐδόσας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ὑπνους ἄμμε τίθησθα;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ βίηφιν; [μος·
 Τούς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφρ-
 ὦ φίλοι, Οὐτὶς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὼς ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφραν ἀπίοντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὥς νομι' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τίνα που μετ' ἔσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 οὐτὼ γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 εἰ τίς ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ὅδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 425 Ἄρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφῆς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀέων συνέργον εὐστρεφέεσσι λύγρισιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum, donec calefieret; verbisque omnes socios confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret. Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer, tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus. Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir terebra, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor, pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est: sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra: nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo sedatum sanguine multo illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclopas magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabant in speluncis per promontoria ventosa: illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti noctem per divinam, et insomnes nos facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit? an melius ne quis te ipsum occidat dolo aut vi? Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus. Illi vero respondentes verba alata dicebant: si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere: sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi. Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit oarum cor, quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium. Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio; ipse vero in ostio considebat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras; adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fieret, si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam, utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium. Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcrisque, magnisque, violaceum vellus habentes; hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδε πέλωρ, ἀθεμέλστια εἰδὼς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἀρνεῖός γάρ ἐην, μῆλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῦτα λαβῶν, λαστήν ὑπὸ γαστέρ' ἔλωσθεις
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίοιο
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦϊώ διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέεσσοτο ἄρσενά μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 440 οὐθατὰ γὰρ σφαραγεῦντο. Ἀναξ δ' ὀδύνῃσι κακῆσιν
 τεϊρόμενος, πάντων οἷων ἐπεμαίετο νῦτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἷων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἀρνεῖός μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάγνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριεῖ πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσο μῆλων
 ὑστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἷων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιδάς· πρῶτος δὲ βοάς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίει ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὐτὲ πανύστατος — ἦ σὺ γ' ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴνῳ,
 455 Οὔτις, δὴν οὐτῶ φημι πεφυγμένον εἶναι ὀλεθρον.
 Εἰ δὴ δημοφρονέεις ποτιφανήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάει·
 τῷ κέ οἱ ἐγχείφαλος γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἄλλη
 θεινομένου βραίοιτο πρὸς οὔδει· καὶ δ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πῖνα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλιτρίχη μῆλα
 470 πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσκηῦδων κερτομόισιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάκτιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ρεσθαι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇσι βήφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέ γ' ἐμελλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σὺ ἐν οἴκῳ
 ἐσθόμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάρμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ' ἀποβῆξας κορυφῇν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :
 Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascoris teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosis sociis, postquam-domuit mentem vimo,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.
 Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem: ceteros autem lugebant flentes.
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigaro salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :
 Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.
 Sic dixi; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni;

κάδ' ὃ ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώοιο.
[τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἰκέσθαι.]
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
486 τὴν δ' αἰψ' ἡπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα,
πλημμυρις ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήχεα κοντὸν
ὥσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἔλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἀγριον ἄνδρα;
496 ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
αὐτίς ἐς ἡπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόν· ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθенξαιμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἀκουσεν,
σύν κεν ἀραῖ· ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆτα δοῦρα,
μαρμάρῳ ἀκριόνετι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἔστιν.
500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
ἀλλά μιν ἄφορβον προσέφη·ν κεκοτητότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἰ κέν τις σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικέλιν ἀλαυντὼν,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πολιορκόθιον ἐξαλαῶσαι,
506 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί' ἔχοντα.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμώζας ἡμελβετο μύθῳ·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
Ἔσπε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἥς τε μέγας τε,
Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὅς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
510 καὶ μαντεύομενος κατεγῆρα Κυκλώπειςσιν·
ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
516 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκίχους
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἐδαμάσαστο οἶνω.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεύ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θέλω
πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
520 αὐτὸς δ', αἰ κ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
526 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
εὐχeto, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλυθι, Ποσειδάων γαίηχε, κυανοχαῖτα·
αἰ ἔσόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
530 δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πολιορκόθιον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
[υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί' ἔχοντα.]
Ἄλλ' εἰ τοι μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαῖαν·
ὅμῃ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,
536 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἶκω.

deiecitque ante navem nigra-prora.
[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]
Fluctavit autem mare decidente a petra :
ipsam vero *navem* statim ad-continenter refluus ferebat flu-
ctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.
Atque ego manibus sumto prælongo conto
destruxi a *litore*; sociosque hortatus jussu
incumbere remis, ut malum effugeremus,
capite annuus : illi vero incumbentes remigabant.
Sed quando jam his tantum per-mare iter-facientes aberamus,
tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii
blandis verbis *me* inhibebant aliunde alius :
Improbe, cur vis irritare ferocem virum?
qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem
rursus ad continentem, et sane existimabamus illic *nos* per-
ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,
collisisset nostra capita, et navalia ligna,
saxo aspero coniecit; tantum enim jaculatur.
Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,
sed illum rursus allocutus-sum irato animo :
Cyclops, si quis te mortalium hominum
do-oculi interrogaverit fœda cœcitate,
dic, Ulyssem urbium-eversorem exœcasse *te*,
filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.
Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :
dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,
Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,
et vaticinans consenescebat inter-Cyclopes;
qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,
manibus ex Ulyssis *me* privatum-iri visu.
Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam
huc venturum-esse, magno præditum robore;
nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,
oculo privavit, postquam me domuerat vino.
Sed age huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,
deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :
hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-
tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam
alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.
Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar :
utinam enim *ita* jam animaque et vita te possem
expertem factum mittere in domum Plutonis,
ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.
Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi
supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :
Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus
si revera tuus sum, patrémque *te* meum profliteris esse,
da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.
[filium Laertæ, in Ithaca domos habens.]
At si ei fatale est amicosque videre et pervenire
ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :
sero male veniat, amissis omnibus sociis,
nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανογαίτης.
 Αὐτὰρ δ' ἑαυτὶς πολλὸν μέλζονα λαῶν αἰέρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας ἐπέρισε δὲ τὴν ἀπέλεθρον.
 Καδ' δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 640 τυτθὸν, ἐδεύθησεν δ' οἴηϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
 Ἄλλ' ἔτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὖσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 645 εἴατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεῖ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκίλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντας
 δασσάμεθ', ὡς μή τις μοι ἀτεμδόμενος κίοι ἴσῃς.
 650 Ἀρνεῖόν δ' ἔμοι ὦλ' εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαϊνεφεί Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέξας, μηρὶ ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 655 νῆες εὖσσελμοι καὶ ἔμοι ἐρήρης ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 660 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμυδαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπον ἐρετμοῖς.
 665 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀναχήμενοι ἥτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὄλεσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἰπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν περὶ τεῖχος
 χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 6 Ἐνθα καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν γεγάσιν·
 ἐξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σπιν ὀνείατα μυρία κεῖται·
 11 κνιστῆν δὲ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
 ἡματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὖδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ξερεέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali *portione*.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere *naves*, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [1a,
 Mensem vero totum amico-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῶν πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήγατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
Δῶκε μοι ἐκδεύρας ἀσκὸν βόδς ἐννέωροιο,
20 ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδθησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν πανέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλῃσιν.
Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαιειῇ,
ἀργυρέῃ, ἵνα μῆτι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιήν Ζεφύρου προέηκεν ἀήναι,
ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμην ἀφραδίῃσιν.
Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφάνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντες ἔλευσσομεν, ἐγγὺς ἔοντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νῆος ἐνώμων, οὐδέ τι ἄλλω
δῶχ' ἐφάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσιν πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἐφασαν χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον οἴκαδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλῃτορος Ἴπποτάδαο·
ὥδε δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὥς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, δτεῶν τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκνέται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαρίζομενος φιλότῃτι
Αἰολός· ἄλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσὸς τε καὶ ἀργυρὸς ἀσκήῃ ἐνεσθιν.
Ὡς ἐφασαν· βουλή δὲ κακῇ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσκήν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἶψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡε πεσὼν ἐκ νῆος ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἡ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡλείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνύμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἴσι τέχεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἔζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραι δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνουν, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄασσάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσιν ἐὺπνος

de-Illo, Argivorumque navibus et redivit Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille ahnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim peritimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citus perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:
Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est

hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.

Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.

Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego

experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.

Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliā insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.

Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.

Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus?] certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
læserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέτλιος· ἄλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γάρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἀνεφ' ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θῆσσον, ἀλέγχιστε ζώντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἀνδρα τὸν, ὃς καὶ θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὅπ' εἰρεσῆς ἀλαγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἱκέμεσθα Λάμῳ αἰπὺ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγόνην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἤπυε εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ἑπακούει.
 Ἔνθα κ' αὔπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυφα μῆλα νομεύων·
 ἔγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, δν πέρι πέτρῃ
 ἡλίστατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβολῆτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἳ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλῆσαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχέθον ἐξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατίῃ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιτὴν ἐς παπυλοέσσαν ἀνελθών.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πύθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες ἔιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρες δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκθάπτες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ξυμβληγντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἱφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῳ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνῃν κατεβῆσθετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὃς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 δν πόσιν, ὃς δὲ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ἄλθερον.
 Αὐτὴ γ' ἔνα μάρψας ἐτάρων ὥπλισσαστο δειπνον·
 τῷ δὲ δὴ αἰξάντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
 Αὐτὰρ ὃ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἱφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυρίοι, οὐκ ἀνδρεσσιν εἰκοότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδοίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὁρώρει

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim est pene vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis:

illi vero muti facti sunt; pater autem respondebat sermone:

Abi ex insula ocysus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere

virum illum, qui diis invisus sit beatis.

Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta, nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,

magnam (vel Telepylum) Laestrygoniam, ubi pastorem pastor inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,

unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens;] prope enim ibi noctisque et diei sunt vis.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem porta] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurrunt; angustus vero introitus est:

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ erant propinquæ: nunquam enim attollebatur fluctus in ipso, nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:

constitui vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vescentes;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filiae eximiae Laestrygonis Antiphates.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitum.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi ornem:

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes

vadebant, fortes Laestrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

- ἀνδρῶν τ' ἄλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων·
 ἰχθῦς δ' ὡς πεύροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
- 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς δλεκον λιμένος πολυθενθέος ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξύ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἐκοίφα νέος κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐταίροισιν ἐποτρύνας ἐκάλεισα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
- 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες δλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλῆας αὐτόθ' ὀλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
- 135 Αἰατὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασειμβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τίτλε παιδα.
- 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε· ἐκδάντες δύο τ' ἡμέρας καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ἡμοῦ καμάτω τε καὶ ἀλγιστοῖς θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμέα εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
- 145 καὶ τότε· ἐγὼν ἐμὸν ἐγγὺς ἐλὼν καὶ φάσσανον ὀξύ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπῆν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰσάτο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης.
- 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μεμνήριζα δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 ἔλθειν ἤδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἰθοῖα καπνόν.
 Ὃδε δέ μοι φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
- 155 δειπνὸν ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν δλοφύρατο, μόνον ἐόντα,
 ὅς ῥά μοι ὑψικερῶν ἔλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἤκεν· ὃ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
- 160 πύσμενος δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥελιοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀνήϊστον μέσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
- 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶλασ'· αὐτὰρ ἐγὼ πασάμην ῥῶπας τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφέας ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρον ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
- 170 ἔρχεαι ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' δ' ἔβαλον προπάρουθε νεός· ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἀνδρὰ ἕκαστον·
 Ὀ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
- 175 εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μῶρσιμον ἡμέα ἐπελθῆ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ βοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscidi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussu
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confectæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æream vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animam rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-ro-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 cecidit vero is in pulvere porrectus, avolatitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam longitudine, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.

180 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτιο
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
Ἀὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

185 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεγ',
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἥριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἔγρον ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ἔσφορος, οὐδ' ὅπη Ἥως,
οὐδ' ὅπη Ἥλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαίαν,
οὐδ' ὅπη ἀννέιται· ἀλλὰ φραζώμεθα ὁσσαν,
εἰ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶμαι εἶναι.
Εἶδον γὰρ σκοπιτὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν
195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
αὕτη δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἐβρακαὺς ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατακλίσθη φίλον ἦτορ
μνησαμένους ἔργων Λαιστργόνος Ἀντιφάτο

200 Κύκλωπος τε βίης μεγάλητορος, ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξίς ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δῖγα πάντας εὐκνήμιδας ἐταῖρους
ἡρίθμεον, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·

205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κληῖρος δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρῃ πάλλομεν ὥκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγάλητορος Εὐρύλοχοιο.

Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δῶα καὶ εἰκοσ' ἐταῖροι
κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοῶντας ὅπισθεν.

210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
ξστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἄμφι δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἡδὲ λέοντες,
τοὺς αὕτη κατέθειλεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
215 οὐρῆσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέσταν.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες
σαίνον· τοὶ δ' ἔδδειςαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.

220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεῆς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἐνδον ἀκούον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
ἰστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεῶων
λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγαθὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
225 ὅς μοι κηδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·

ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἰστὸν
καλὸν ἀοιδίαι· δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
ἡ θεὸς ἡ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θάσσαν.

Ὡς ἄρ' ἐζύνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.

230 Ἦ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας οἷζε φαινέας

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.

Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.
Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes vinum*
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero confractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
numerabam, ducemque utrisque præbui :
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galea area concutiebamus celeri-
ter;] exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
fientes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes
politus lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.

Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
adulantur; semper enim fert delinimenta animi :
sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.
Steterunt autem in vestibulo dexæ pulcris-comis :

Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
subtilliaque et venusta et splendida opera sunt.

His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.
Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σπιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι γλωρὸν
 235 οἶνω Πραμνίῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρὶδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίχ' ἔπειτα
 βράδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δὲ σὺν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔεργατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σῦες χαμαιαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνάτο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄρει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠϊέτο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἑξέρροντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον·
 Ἥομεν, ὥς ἐκλευεὺς ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομένην ἐν βήσσησι τετυγμένα δωμάτα καλά.
 [ἔστοισιν λάεσαι, περισκίπτω ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἔνθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποικομένην λίγ' αἶδεν,
 255 ἥ θεὸς ἢ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἦ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊζε φαινίας
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἔξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζεν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἱζὶος ἀργυρόηλον
 ὁμοῖν βαλόμην, μέγα, γάλακον· ἅμ' οἱ δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρησι λαθὼν ἑλλίσσετο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μή μ' ἄγε κείσ' ἀέχοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἔλευσεαί οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξει σὼν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῶν τοῖςδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἐγὶ γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίπων, κοιλῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἰμι· κρατερὴ δέ μοι ἐπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔσεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 275 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβολήσεν,
 ἐργασμένοσ ποδὸς δῶμα, νηηνὴ ἀνδρὶ θεϊκῷς,
 πρῶτον ὑπηγήτη, τοῦ περ χάρισεσάτῃ ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι πῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀκριας ἔρχεαι οἶος,
 χώρου διόρις εἶν· ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔργαται, ὥστε σῦες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντας.
 Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σε γέ μιν

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina pernicioſa, ut penitus obliſcerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.

Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.

Sic hi quidem flentes conclusi sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitum :

Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.

[politis lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.

Illa autem continuo egressa fores aperuit splendoras,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.

Sed quando jam erant profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἐνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι· ἡδὲ σώωσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχεο, ὃ κεν τοι κρατὸς ἀλᾶλκῃσιν κακὸν ἤμαρ.
 Πάντα δὲ τοι ἐρέω ὁλοφύϊα δῆνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἀλλ' οὐδ' ὅς θελῆξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει δάβδω,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκῃ ἐπαίξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἐνθα σὺ μὲν κέτ' ἐπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
 ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κοίμωσιν·
 ἀλλὰ κέλευσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον δμῶσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτῷ ἔδειξεν.
 Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκα, γάλακτι δὲ εἵκελον ἄνθος·
 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἐπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπου
 νῆσον ἂν ὀλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἐνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰΐψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊτε φαεινὰς
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀκαχήμενος ἥτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα', ὄφρα φάιομι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκ' ἐν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
 βάβδω πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἐρχεο νῦν συμφώνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὁλοφυρομένη ἔπειτα πετρόεντα προσήυδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακα' ἐθέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακα' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆτι καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στῆθεσσι κακῆλκτος νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὄντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἑλπίσσεσθαι χρυσόβραπτις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῦν δ' ἐπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβέλομεν, ὅφρα μιν γένεαι
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποιοῦμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελῇ σοι ἥπιον εἶναι;
 ἥ μοι σὺς μὲν ἦρκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum redditurum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circeos
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciosae consilia Circeae.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam :] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet praelonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrue, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 illa tu nequaquam deinde recusa deae cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus prae-buit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.

Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympon,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circeos
 ivi; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deae pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendoras,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :

Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrui, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans emtercurrit et prehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :

Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod nequitiam, bibens haec medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir haec medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quaedam in pectoribus indomabilis mens est.]

Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 praedicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.

Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quae mihi sues quidem reddidisti in aedibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θάλαμον τ' ἵναι καὶ σῆς ἐπιδήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιδήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαιῆς γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον δοῦσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε γῶ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τίσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κατὰ δρῆστειραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἑλαδε προρέουσιν.
 Τῶων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερχε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐπίκειναι τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφί τιθει χρύσεια κάνεια·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα ὄϊνον ἐκίρνα
 ἡδύν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι γαλκῷ,
 ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κερύσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἷσα δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦθλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θῆνυς ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέῳ λέβητος,
 370 νήφασθαι· παρὰ δὲ ξεστῇ ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖται μὴ παρόθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσσοτο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ στήνῃ
 χεῖρας ἱάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴτίθ' οὐτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξειαι ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶεαι· οὐδὲ τί σε χρὴ
 δειδίμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα κρατερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαιῖα πάσασθαι ἔδῃτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πειὶν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λύσον, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συρρεῖσθ',
 390 ἐκ δ' ἔλασεν στάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἔρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæ ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido aheno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcram induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta-est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-aedes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἶψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μείζονες εἰσροάσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἡμερόεις ὑπέδω γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' Ἠλέαιρε καὶ αὐτῇ.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δια θεῶων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἶψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρήτρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
 εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρήτρας ἐταίρους,
 οἵκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγεαίτας,
 ἑλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσι, ἀλλ' ἀδύνον μυκώμεναι ἀμυρθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτρόφην ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεια πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλεῖπον δλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔπησθε,
 ὄρρα ἰδοῖθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἐδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἳ δ' ὅκα ἔμοις ἐπέεσσι πῖθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅλος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφραγ φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον κατὰβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ λύκοις ποιήσεται ἢ λέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέας παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρ' ἐπελάσσαι,
 καὶ πῇ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μελιχίους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ πάρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δῶματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νῆος ἀνήϊον ἢ δὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produxerat medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe; viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant, et multo pulchriores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unusquisque.] Omnes autem gratus subiit fletus; circumque domus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

vade nunc ad navem celerem et litus maris :

navem quidem omnium-primum subducite in-terram, possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia : ipse vero statim partire, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus-est animus generosus.

Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris :

inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,

miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.

Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-

tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,

omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula

eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt

matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,

lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus

ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum

in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti :

et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,

ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;

sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis :

navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,

possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :

vos vero properate, ut me una omnes sequamini,

quo videatis socios sacris in aedibus Circes,

bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;

Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :

[et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,

Circes ad aedes descensuri? quae cunctos

aut sues, aut lupos reddet, aut leones;

qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.

Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt

nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysses :

hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi,

stricto longo gladio, crasso a femore,

illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,

etiamsi affinitate erat mihi proximus: sed me socii

blandis verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,

hic apud navemque manere, et navem custodire :

nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείλειπτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδδοισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπὴν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
450 ἐνδυκίως λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐπὶ γέγραοισιν.

Οἱ δ' ἔπειτ' ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαίον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

455 Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσα προσηύδα δια θεῶων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον δρυνυγὰς οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἀλγὺς ἔχουσεντι,
ἡδ' δσ' ἀνάσσειοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ γέρσου.

460 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσέκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
ὅσον δτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαίαν
τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσχελῆες καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὅμιν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἔπειτ' μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνων.

Ἔνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τετέλεσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήτρης ἑταῖροι·

Δαιμόνι', ἦδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἰῆς
εἰ τοι θέσπράτ' ἐστὶ σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

475 [Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνων.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιόεντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ Κίρκη, τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης,
οἶκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἡδῇ,

485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἔφραμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνεται οἶκῳ·

490 ἀλλ' ἄλλην γρὴ πρῶτον ὀδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφόνης,

ψυχῇ χρησομένους Θεβαίου Τειρεσίαιου,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·

τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα

495 οἶῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσοισιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαίον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἤθελ' ἐτιζέειν καὶ ὄρᾱν φῶς ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἔπειτ' κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην,

500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειδόμενος προσεείπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.

Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.

Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolerentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:]

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et celeriorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinae,
animam consulturos Thebaui Tiresiae,
vatis caeci, cuius quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi contrafactum est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatu fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐπὼ τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶν
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὶ παρὰ νηὶ μελίσθω·
ἴσθων δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
ῥῆσθαι· τὴν δὲ κέ τοι ποιήῃ Βορέας φέρῃσιν.
Ἄλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσῃς,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσασα Περσεφονείης,
μακραί τ' αἰγείροι καὶ ἱτέαι ὠλεσίκαρποι·
νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδω ἐνέαι δόμον εὐρώεντα.
Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν
Κώκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὑδατός ἐστιν ἀπορρώξ·
πέτρῃ τε ζύνεσσις τε δύω ποταμῶν ἐριδοῦπων·
ἐνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνω,
τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμηννὰ κάρηνα,
ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερουσέμεν οἶω,
παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσθη κλυτὰ θεῖνα νεκρῶν,
ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέξειν ὀηλῶν τε μελαιναν,
εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
ἰέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ
ψυχὰι ἐλεύσονται νεκῶν κατατεθνήγτων.
Δὴ τότε· ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶσαι
μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
δείραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ῥῆσθαι, μὴδὲ ἔαν νεκῶν ἀμηννὰ κάρηνα
αἵματος ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίᾳο πυθέσθαι.
Ἐνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσσαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάτ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβρονος ἤλυθεν Ἡώς.
Ἀμφὶ δέ με γλαϊάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
αὕτῃ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὠτρυνον ἐταίρους
μειλιχίοις ἐπέεσσιν παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
Μηκέτι νῦν εὐδόντες ὠτειτέ γλυκύν ὕπνον·
ἀλλ' ἵομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεωτατος, οὐδὲ τι λίην
δαιμῖος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
ὃς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?
ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat angustissima dearum :
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-est :
malo autem erecto, et velis albis expansis,
sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt
Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;
rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :
illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
primum mulso, deinde vero dulci vino,
tertium rursus aqua ; ac farinam albam inspergæ.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, votens,
ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
contendens ad-fluvii fluentia : ibi vero multæ
animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube
pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo æro,
excoriatis comburere, vota que facere diis,
præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
sede, neu sine manium inania capita
ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
Mihī vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nymphea,
tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
pulcrā, auream ; capitique imposuit calyptrā.
Atque ego per domos profectus hortabar socios,
blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
fortis in bello, nec mente sua firmus,
qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 ψύγεος ἱμεῖρων, καταλέξατο αἰνοδαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυμαδὸν καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἑξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 560 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀΐδόςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον εἵπον·
 Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'. Ἐλλήν δ' ἔμην ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐκαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρηστομένους Θηβαίου Τειρεσίαια.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φιλὸν ἦτορ·
 ἔκόμενοι δὲ κατ' αὐτὴ γώνων τιλλοντό τε γαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοῇ καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ᾗσιν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἔρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνείαν κατέδησεν δῖν ὀθλὴν τε μελαιναν,
 βρία παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα διαν,
 ἐν δ' ἰσθμὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστιά νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐδήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπώροιο
 ἱκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστιά ποντοπορούσης
 δύσετό τ' ἥελιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυβόρου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κικμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδὲ ποτ' αὐτοὺς
 Ἥλιος φάθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅπῃ ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευσαν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὲ παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ᾗσιν, ὅρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 ἴσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ὅσπον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῶ δὲ χοὴν χεομένη πᾶσιν νεχέουσι,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
 animam consulturis Thebani Tiresiax.

Sic dixi : illis vero concontractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigra ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ille vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmericorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox pernicioza intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὅς μ' ἡλοῖσι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινέφες· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπέξ' Ἑρέβους νεκύων κατατεθνήτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολὺτλητοὶ τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηΐφατοι, βεβρωτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐροῖτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.]
 Δὴ τότε' ἐπεὶ θ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακεῖαι, ἐπειξάσθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱερὸν μὲν τ' Αἴδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἔμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυνθῆσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γὰρ πῶ ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ καταλείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγην.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἑλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετρώνετα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶπον ἡρώοντα;
 ἐφθης πεῖθς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμέτερόν μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγους πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχλὴν
 65 ἀσ-τραγάλῳ ἐάγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅπθιν γουναίζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἰδαιο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σγήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθαπτον, ἰὼν ὅπθιν καταλείπειν,
 νοσφισθεῖς, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακκεῖαι σὺν τεύχεσιν ἥσσα μοῖ ἐστίν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολλῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς θυατήνοιο, καὶ ἐσομένοισι πυνθῆσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆζαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειδόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *voicens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ *sit* optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cælibesque, et multa-passi senes,
 virgunculaeque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatis adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in *Ææam* appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relinquo,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicitis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perfice, figeque in tumulo remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
 εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖας,
 85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγάλητορος, Ἀντίκλεια,
 τὴν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην πυκινόν περ ἀχεύων
 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
 90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
 χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡλιοιο
 ἤλυθες, ὅρρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
 95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ,
 αἵματος ὅρρα πῖω καὶ τοι νημερτέα εἴπω.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 κοιλίῳ ἐγκατέπηξ'· ὃ δ' ἐπεὶ πῖεν αἵμα κελαινόν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 100 Νόστον διζῆσαι μελιτῖδᾶ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ ὅλω
 λήσεις Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 γνῶμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάσας.
 Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
 105 αἶ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
 δῆπότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 βοσκομένας δ' εὗρητε βόας καὶ ἱρία μῆλα
 Ἥελίου, δὲ πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
 110 Τὰς εἰ μὲν κ' αἰνείας ἄας νόστου τε μέδῃαι,
 καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 νῆϊ τε καὶ ἐτάροισ'· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
 ὀλέ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 115 νῆὸς ἔτ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 ἀνδρας ὑπερφίλους, ὧς τοι βίον κατέδουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα δίδόντες·
 ἀλλ' ἤτοι καίνων γε βίας ἀποτίσεις ἐλθών.
 Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 120 κτείνῃς, ἡ δὲ δολῶ ἢ ἀμπαδὸν ὀξεί χαλκῷ,
 ἐρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρες ἑρετμὸν,
 εἰσέκε τοὺς ἀφίχῃαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
 125 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
 δῆπότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος δδότης
 φήῃ ἀθηρηλοῖόν ῥ' ἔχειν ἀνὰ φαίδιμον ὄμω,
 καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἑρετμὸν,
 130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖόν ταῦτόν τε σὺν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστεύχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλδς αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tribus
 sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
 tenens,] simulacrum vero ex altera parte socii multa loque-
 batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
 Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
 quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
 Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque sum animo;
 sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
 ad sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
 aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta est:
 [Generosissime Laertiade, sollers Ulyse,]
 cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
 venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
 verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
 de sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.
 Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-distinctum] vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
 tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:
 Reditum quæris dulcem, splendide Ulyse;
 hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
 te latiturum Neptunum, qui in te iram reposuit animo,
 iratus, quod ei filium carum excæcasti.
 Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
 ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
 quando primum appuleris fabrefactam navem
 Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
 pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
 Solis, qui omnia videt et omnia audit.
 Has si quidem illesas sinas reditusque sis-memor,
 etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus: ipse vero etiam si effugeris,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena; inveniesque mala domi,
 viros insolentes, qui tibi victum absument,
 ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
 sed sane illorum injurias ulcisceris redux.
 Ac postquam procos in ædibus tuis
 interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto aere,
 proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
 donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
 viri, nec sale conditum cibum edant;
 neque sane hi norunt naves prorior-rubris,
 nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
 Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
 quando utique tibi obviam-factus alius viator
 dixerit te ventitiluxum habere super splendido humero,
 tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
 domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors vero tibi ex mari ipsi

- 138 ἀδληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐσέ φέρῃ
γῆρα' ὑπο λιπαρῇ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
διδιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' ποῦ ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί,
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξόν·
μητρὸς πῆνδ' ὄρω ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἡ δ' αἰέτουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔον υἱὸν
ἔπλη ἔσαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἰόντα. [πεν·
145 Ἦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδίον τοι ἔπος ἔρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔξ νεκυῶν κατατεθνηῶτων
αἵματος ἄσσον ἴμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψεν·
ᾧ δ' ἔκ' ἐπιφρονέας, ὅδε ποῦ πάλιν εἴσω ὀπίσσω.
150 Ἦς φαιμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἔπει κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπέδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πέν αἶμα χελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα,
ζωὸς ἔων; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐπίως ἔστι περῆσαι
περὶ δὲ ἰόντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
νῆί τε καὶ ἑτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
μητρὲς ἐμῇ, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἐμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλᾶσθαι διζῶν,
ἔξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐτόμην Ἀγαμέμνονι διῶ
ἴδιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξόν·
τίς νύ σε Κῆρ ἰθάμασσε πανηγυγῆος θανάτοιο;
ἢ δολιχῇ νοῦσος; ἢ Ἀρτεμις ἰσχυαίρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
75 ἢ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἢ μένει παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἢ ἦδη μιν ἐγήμεν Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος.
180 Ἦς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῖσι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσθαι.
Σὸν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος
185 Τηλέμαχος τεμένει νέμεται καὶ δαΐτας ἔσας
δαίνυται, ὅς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμνει
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra ;
matris hæc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est ;
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcunque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet ;
cui vero invidias, ille tibi tacitus abiit retro,

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vividus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quonem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.
Nondum enim prope veni Achaiam; neque aliqua nostram
terram attigi; sed semper habens ærumam erro,
ex quo primum accutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?

dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius valent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ-uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat venerande mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus ; sed
quictus] Telemachus prædia colit, et convivias æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare ;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγας σιγαλόνδοντα·
 190 ἄλλ' ὄγε χεῖμα μὲν εὐδὲ δὴ δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνῳ ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὄπωρῃ,
 πάντῃ οἱ κατὰ γούρον ἄλωγες οἰνοπέδουο
 φύλλων κεκλιμένων γθαμαλαὶ βεδλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀΐξει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὐτὼς γάρ καὶ ἐγὼν ἄλόμεν καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μὲ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος Ἰσχεαῖρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νούσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστε
 τηχεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξελετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπύρρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔβελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηκυῖαν·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθη, ἑλέειν κατατεθνηκυῖαν·
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἶκελον ἦ καὶ ὄνειρ
 ἔπτατ'· ἔμοι δ' ἄχος δὲ γενέσκειτο κηρόβη μάλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 210 Μῆτερ ἐμή, τί νύ μοι οὐ μίνυεις ἑλέειν μεμαῖωτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Αἴδαο, φίλας περὶ χεῖρας βαλόντες
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γούοιο;
 ἤ τί μοι εἰδῶλον τὸδ' ἀγανὴ Περσεφόνηα
 ὠτρυν', ὄφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὖτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνουσιν
 οὐ γὰρ ἐτι σάρκας τε καὶ δότῃ ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰδομένοιο
 φάμνῃ, ἔπει κα πρῶτα λίπῃ λευκ' ὅστέα θυμός·
 ψυχὴ δ' ἥντ' ὀνειρὸς ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φάωδ' ἐτάχιστα λυλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναῖκί.
 225 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὠτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηα —
 ὅσσαι ἀριστῶν ἄλχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀλλήλες ἠγέρεοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἔρῃομι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἰὼν κίειν ἄμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 δὲ γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἔρεεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἐκγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἣ Ποταμοῦ ἡράσσατ', Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὅς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἴσιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσαμέμενος γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέετο δινάμενος·

strata et læne, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; villa vero corpore vestimenta in-
 duit:] ac quando venit æstasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per fertilem-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem anget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper semectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in acibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisâ ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, iselyte Ulyssæ,
 tuque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animamprehendere defunctas:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellens verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manesprehendere te cupientem,
 ut etiam in Oroo, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?

nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quem mortui-fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem oclerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuas dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere animæ omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethei se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quam-se-assimilasset terram-cingens Neptænus,
 in ostiis fluvii et accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον,
κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.

245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ δόμαζεν·
Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλοιο εὐναὶ
250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
Νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα καὶ ἰσχο, μηδ' ὀνομήνης·
αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Ἥ δ' ὑποκυσαμένη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
255 τὼν κρατερῶν θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γένεσθην
ἀμφοτέρων· Περίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῶ
ναίε πολυῖβρηνος· δ' δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
Τοὺς δ' ἑτέρους Κρητῆϊ τέκεν βασιλεία γυναϊκῶν,
Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάνονά θ' ἱππιόχαρμην.
260 Ἦν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχῇ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι
καί β' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζήθόν τε,
οἱ πρότοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
πύργῳσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
265 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῶν περ ἰόντε.

Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρυῶνος ἄκοιτιν,
ἣ β' Ἡρακλῆα θρασυμένονα, θυμολέοντα,
γέιναι τ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μίγνισα·
καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυῶνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.

Μητέρα τ' Οἰδipόδαο Ἴδον, καλὴν Ἑπικαστήν,
ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
γῆμαμένη ᾧ υἱεὶ· δ' δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρξας
γῆμεν ἄφαρ δ' ἀνάπτυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχωεν
Καδμείων ἦνασσε θεῶν δλοὰς διὰ βουλὰς·
ἣ δ' ἔβη εἰς Αἰδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἄρ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
ᾧ ἄγχι σχομένη τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.

Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἕν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
δολοτάτην κούρην Ἀμφιόνος Ἰασίδαο,
ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῷ ἴφι ἀνασεν·
285 ἣ δὲ Πύλῳ βασιλεῦς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
τὴν πάντες μνῶνόντο περικτῆται· οὐδέ τι Νηλεὺς
τῷ εἰδίδου, ὃς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσσει βίης Ἴφικληΐης
ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδυσεν,
δεσποῖ τ' ἀργαλείοι καὶ βουκόλοι ἀγροῦνται.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
295 ἀψ περιτελλομένου ἔτος καὶ ἐπὶ γλυθὸν ὥραι,
καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
[solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
immortalium : tu vero eos cura enutrique.
Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.

Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arena.
Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
Æsonemque, ac Pherelem, Amythaonemque equestrem-bel-
latores.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;
et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.

Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,

Matremque Œdipodis vidi, pulcram Epicasten,
quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
minibus.] Sed ille quidem in Thebe amœnissima dolores pa-
tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
illa autem abiit in Orcum validas-portas-liabentem, firmum,
deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
valde multos, quotquot matris Furis efficiunt.

Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
numera sponsalia.] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
mortalibus,] quam omnes amblebant vicini : neque omnino
Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
e Phylacæ abegisset roboris Iphiclei

difficiles abactus : has vero solus pollicitus-est vates eximius
Melampus abacturum se : grave autem dei fatum cum im-
pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.

Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
300 Κάστορα θ' ἱππόμενον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυοῖζος αἷα·
οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζητὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχα' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν,
εἰσίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,
ὧτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
οὗς δὴ μηχανίστους θρέψε ζεῖδωρος Ἄρουρα

310 καὶ πολλὰ καλλίστους, μετὰ γὰρ κλυτὸν Ὀρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοίγῃ καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γὰρ γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσιν πολυαῖκος πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσφύλλον, ἐν οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤβης μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἤυχομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ χροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνθῆσαι πυκασαί τε γένος εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
κοῦρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐξ γούνων Ἀθηναίων ἱεράων
ἤγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
325 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ἥ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. [Λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
δσας ἡρώων ἀλόγους ἶδον ἠδὲ θύγατρα·

330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νύξ φθιτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὐδέν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἔλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἢ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελίσσει.

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·

Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἰσας;
ξείνος δ' αὐτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μὴδὲ τὰ δῶρα
340 οὕτω χρηρίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἤρως Ἐχένηος·
[ὅς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]

Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
345 μυθεῖται βασιλεια περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἔγωγε
ζῶς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Polydum :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediam, Aloei uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli : Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcherrima Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florarent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in secundum-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Maræamque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per aedes umbras.

His vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem vestrum particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic genti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echæneus : [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite : Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰκόλε πάσαν
δωτηνὴν τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
356 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν, [σεύς·
εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῆμνειν
πομπήν τ' ὀτρύνοντε καὶ ἀγλαὰ θῶρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλόμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
πλειότερή σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθακῆνδ' ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' ἐσχομεν εἰς ῥόωντες
ἡπεροπῆτ' ἔμμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
366 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
ψεύδεσσι τ' ἀρνύοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφή ἑπών, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς ἔτ' αἰδοὺς ἐπισταμένως κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σὺ τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.

370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἄτρεκέως κατέλεξον,
εἰ τινες ἀντιθέων ἑτάρων ἴδεις, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
Ἴδιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
εὐδεν ἔν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.

376 Καὶ κεν ἐς ἧῷ διὰν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
ῶρη μὲν πολέων μῦθον, ῶρη δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε
τούτων σοι φθονέομαι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κήδε' ἑμῶν ἑτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν δύνοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπέξέφυγον σπονόεσσαν δύτην,
ἐν νόστῳ δ' ἀπολοντο κακῆς λότῃτι γυναικός.

386 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ
ἀγνὴ Περσεφόνη γυναικῶν θηλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδης
ἀγχιμμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγχιγέρσθ', ὄσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθῳ θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἐγὼ δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
κλαίε δ' ὅγε λιγύς, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἴδων,
πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἄλλ' οὐ γὰρ οἳ ἔτ' ἦν ἰς ἐμπεδος οὐδέ τι κίχης,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν.

396 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
400 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρον αὐτμήν;
ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταμνόμενον ἡδ' οἶων πώεα καλὰ,
ἡέ περὶ πτόλιος μαχεύμενον ἡδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάρμην· δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exspectare in crastinum; donec totum
munus perficiam: deductio autem viris curæ erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jussueritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilis esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque:
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinantes, unde quis neque suspicaretur:
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona;
historiam vero, ut et cantor, scilicet enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsam
ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem hæc valde longa, immetas; neque adhuc tempus
dormiendi in ædibus: tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad aurorum divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in ædibus tantos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multum sermonis, tempus vero et somni:
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
hæc tibi invidere et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt:
qui Trojanorum quidem effugerant lucuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malæ causæ feminae (Helenæ).

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens; circumque aliæ congregatæ erant, quæcumque simul
cum-eo] domo in Egisthi perierunt et fatum obierunt.

Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem nig-
rum:] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens:
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Atride angustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu?
an te hostiles viri læserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis?

Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est:

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 οὔτε μέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 ὄρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρον αὐτῆν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔδηλῆσαν· ἐπὶ χέρσου
 ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτον τε μόρον τε
 410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσας,
 δειπνίσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 νολεμέως κτείνοντο σύες ὡς ἀργιόδοντες,
 οἳ βὰ τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 415 ἦ γάμοι ἦ ἐρόνι ἦ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖ.
 Ἦδη μὲν πολέων φόνον ἀνδρῶν ἀντεβόλῃσας,
 μουνᾶς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 ἀλλὰ κε κείνα μέλιστα ἰδὼν ὀλοφύρατο θυμῷ,
 ὡς ἀμυρὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάροι, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅτα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῃ δολόμητις
 ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χείρας αἰέρων
 βάλλον ἀποθνήσκων περὶ πασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
 425 νοστήσας· οὐδέ μοι ἐτλη ἰόντι περ εἰς Αἴδαο
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἄραισαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλληται·
 οἷον δὴ καὶ κελὴν ἐμήσατο ἔργον αἰεὶ κῆς,
 430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 ἀσπᾶσιος παῖδεςσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἐμοῖσιν
 οἰκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔσχα λυγρ' εἰδυῖα
 οἷ τε κατ' αἴσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσω
 θηλυτέρησι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἄτρεος εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐκπᾶλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δολὸν ἥρτυε τηλόθ' ἐόντι.
 440 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφασκόμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἄλλ' οὐ σὺ γ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
 445 λίην γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νῆπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵκει ἀριθμῷ,
 450 ὁ δὲος ἦ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὕψεται ἑλθὼν,
 καὶ κείνος πατέρα προσπύξεται, ἦ θέμις ἐστίν.
 Ἦ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 455 κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φιλῶν ἐς πατρίδα γαῖαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ που εἶτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissimæ Laertiade, sollers Ulysses,
 nec me sane in navibus Neptunus domavit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Egisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
 occidit, cum pernicioxa uxore, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
 continuo occidebantur, ut suæ albis-dentibus,
 qui quidem *maclantur* in locupletis viri præpotentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum cædi virorum interfuisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-ecceas animo,
 ut circa craterem, mensesque plenas,
 jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
 bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filie,
 Cassandræ, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *captendū*: illa autem impu-
 dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non est gravius et improbius aliud mullere,
 quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenuo struens marito cædem: sane pulabam quidem
 gratum me liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam et quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenæ quidem causa periiimus multi;
 tibi vero Clytæmnestra dolum struxit proci absentii.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiensque est, et bene in-mente consilia novit,
 filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 infans, qui fere nunc quidem in virore sedet numero,
 felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
 oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente recorde tua:
 clam, neu palam, caram in patriam terram
 navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.
 Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόνει,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐραι; οὐδὲ τι οἶδα,
 ζῶει δ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἴαντός ὁ, δὲ ἄριστος ἦν εἶδος τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἐγνώ δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπαι πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σθένει, τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Ἀϊδὸςδε κατελθόμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀπράδεές ναῖουσιν, βροτῶν εἰδῶλα καμώντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίῃα κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλήν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃν ἐς πατρίδασταν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὔτις ἀνὴρ προπάρειθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὼν· τῷ μῆτι θανῶν ἀπκρίξαι, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θανάτῳ γε παραυδᾷ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπαρῶρος ἑὼν θητεύμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολλὸς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνίσπε,
 ἢ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 495 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο,
 τοῖος ἑὼν, ὅς ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέω στυξαίμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνον βιώνονται, ἔργουσίην τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθεῖν μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 510 Ἦτοι δ' ἂμ περὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσχομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenoea,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æcidiæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum? Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multas esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non. Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔποτε' ἐνὶ πληθὺν μένων ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὄμιλῳ,
 615 ἄλλα πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆστοτῆτι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήκῳ,
 ὅσων λαὸν ἐπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 620 ἦρω' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταίροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δούρων.
 Κεῖνον δὲ καλλιστόν ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δ' εἰς ἔππον κατεβαίνον, ὃν κάμ' Ἑπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 625 [ἤμην ἀνακλίναι πυκινὸν λόγον ἧδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὀμόργνυντο τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κείνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρεῶν
 630 δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευσεν
 ἱπποῦθεν ἐξιέναι, ξίφος δ' ἐπημαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοδαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασamen αἰπήν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 635 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχέδιον οὔτασμένος· ὅα τέ πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξέ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 640 γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκτεον εἶναι.
 Αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 645 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοῖσδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖσιν γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευε,
 650 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσήδων μελιχρῶσιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 655 οὐλομένῳ; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σπιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοι διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἰτός, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 660 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἔν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγένορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 665 ψυχὰς εἰς Ἑρεβός νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἧ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἄλλα μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrerat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypytum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergabant, tremebantque subtus membra
 cujusque;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam aere-gravem, malueque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero fuerit Mars.

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tium.] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioſa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti: propter-te autem Achivi,
 æquo-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero satum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebus mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνητώων.

Ἔνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγαλὸν υἷον,
χρύσειον σκηπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
570 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἀνακτα,
ἤμενοι ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶ.

Τὸν δὲ μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀρφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτοὺς κατέπεφρην ἐν οἰσπολοῖσιν ὄρεσσιν,
575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τίτυόν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἷον,
καίμενον ἐν δαπέδῳ· δ' δ' ἐπ' ἐννέα καίτοι πελεθρα·
γῦπα δέ μιν ἐκότερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρων ἔσω δύνοντες· δ' δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσίν·
580 Ἀητῶ γάρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιγόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσείδον, χαλέπ' ἀλγέ' ἔχοντα,
ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενεῶν·
στεῦτο δὲ διψᾶων, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι·
585 Ὅσαάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πείειν μενεαίνων,
τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέην· ἀμφὶ δὲ πῶσιν
γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ ῥαίμων.
Δένδρεα δ' ὑσιπέτγηλα κατάκορπην χέε καρπὸν,
ὄγχυναι καὶ ροῖαι καὶ μηλαί· ἀγλαόκαρποι·
590 σοκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι· τηλεθόωσαι·
τῶν ὅπότη' ἰθύσαι' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ· μάσασθαι,
τάς δ' ἀνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον, κρατέρ' ἀλγέ' ἔχοντα,
λαῖαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

595 Ἦτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λαῖαν ἄνω ὤδεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον υπερβαλέειν, τότε' ἀποστρέψασκε κραταιῖς
αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδeto λαῖα ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὄγ' ἄψ ὄσασκε τιτανόμομος· κατὰ δ' ἰδρῶς
600 ἔρβreen ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
εἰδῶλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγαλοῖο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλεγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντοσ' ἀτυχομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευροῦσιν οἰστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτήρ,
610 χρύσειος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἀρκοῖ τ' ἀγρότεροί τε σῦες χαρποῖ τε λόντες
ὑσμίναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.

Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκατθέτο τέγγη.

615 Ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἃ δειλ', ἦ τίνα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάεις,
ὄνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγᾶς Ἥελίοιο.
620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ οἴζυν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratum,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-aream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latone enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugi,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem *aquam* non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.
Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyplum aspexi, duros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque *manu*.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc *illum* deturbabat potens-vis
retro : deinde in-solumolvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
[filiam Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, -avium instar,
undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculaturō similis.

Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorū ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, cædesque, homicidiaque.

Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum ærumnau

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὸν χεῖροσι φῶτι
 δεδομένην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καὶ ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλ-
 φράζετε τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθειλον περ·
 [Θησεία Πειριθόον τε, θεῶν ἑρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,
 μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγὰυτ' Περσεφόνηα.
 Αὐτίς' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληΐσι καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κύμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νῆς, ἀπὸ δ' ἔκετο κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡῶς ἡριγενεΐης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥελιοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλευον ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε' ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεληνῶτα.
 Φιτρούς δ' αἰψά ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρης ἐρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδου ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφιπόλοι φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στήσῃ μετρηῦδα διαθεάων·
 Σχετλίοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δόμῳ Ἀΐδαο,
 διςθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπ' ἀνθήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐτοὶ πανημέριοι· ἅμα δ' ἵοι φαινομένην
 25 πλούσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω ὁδὸν ἣ δὲ ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebar constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque inscendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æsam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes exspectavimus Auroram diuinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allatos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulto aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulto fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes subistiis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μή τι κακοῖσιν ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἦς ἔφαθ'· ἤμιν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

*Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡλίου καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπίτα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἡ δ' ἐμέ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων
εἰσέ τε καὶ προσέλακτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσεῖπεν πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἱ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται.

*Ὅστις αἰδέειν πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκαδὲ νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλουσιν αἰδοῦναι,

45 ἤμιναι ἐν λαίμωνι· πολλὸς δ' ἄμφ' ὄστεόφιν θίς

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινόι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείφαι ἑταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθήδα, μή τις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμενος αἰ κ' ἐθέλῃσθαι,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ βοῇ χειράς τε πόδας τε,

ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λύσαι τε καλεῖσθαι,

οἱ δέ σ' ἔτι κλεόνεσσι τότ' ἐν δαίμοσι δέοντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τάγχε παρὲς ἑλάνωσιν ἑταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπεῖτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευεῖν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

*Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπιπράφεις, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ροχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάγχε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτήτῃ παρέρχεται οὐδὲ πέλαιαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἄλλα τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνέησι πατὴρ ἐναρβύμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὕτω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἴκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοιο θύελλαι.

*Ὅτῃ δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργὼ πασιμύλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νῦ καὶ τὴν ἐνθ' ὅκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἦρη παρῆταιμιν, ἐπὶ φίλος ἦεν Ἴησων.

Οἱ δὲ δῶα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

δξείη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν

75 κυανή· τὸ μὲν οὔποτε ἔρωει, οὐδέ ποτ' αἴθρη

κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπῶρῃ·

οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίῃ,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε ἐάκοσι καὶ πόδας εἴεν·

πέτρη γὰρ λῖς ἐστὶ, περιξέσθῃ· εἰκυῖα.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnosus

aut in mari , aut in terra , doleatis damnus passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus-est animus gener-

sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vi-

num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,

illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;

hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,

sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :

atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi,

ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse :

Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes

homines delinunt, quicunque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit

Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi

domum reverso astant, neque lætantur :

sed Sirenes arguto delinunt cantu,

sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus

virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato : verum aures obline sociorum,

cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum ; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,

erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantur,

ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.

Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas,

illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,

tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,

utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse

animo considera : dicam vero tibi quæ sint vice utrinque.

Hinc enim petrae imminentes : ad eas autem

fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ :

Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbae

timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra ;

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesseri'

sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis,

Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans :

et sane illam ibi cito fluctus coniecissent magnas ad petras

sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iaso :

Duo vero sunt scopuli : hic quidem crelum latum attingi.

acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-

renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-

tumno :] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,

ne si quidem illi manusque vigineti et pedes essent :

petra enim lævis est, circumcirca-polite similis.

80 Μέσση δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡροειδὲς,
πρὸς ἴζον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥπερ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
τόξω διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.

85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.

Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δωδέκα πάντες ἄωροι·

90 ἔξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τριστοχοὶ δδόντες,
πικροὶ καὶ θαμέας, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπέους κοίλοιο δέδουκεν·

ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·

95 αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περιμαίμωσα
δελφίνας τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀχέριοι εὐχετόνται

παρρυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστω
100 φῶτ' ἐξαρκάξασα νεὸς κυανοπρώροιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χθαμαλότερον εἶπει, Ὀδυσ-

κλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστευσαις.
Τῷ δ' ἐν ἔρινοσ' ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθληώς·

τῇ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδιν ἀναβροῖδεϊ μέλαν ὕδωρ.
105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνήσιν ἐπ' ἤματι, τρίς δ' ἀναροῖδεϊ
δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ροιβδῆσειεν·

οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένως, ὥκα
νῆα παρὲς ἔλααν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν

110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτές ἐνισπε,

εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρους.
115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·

σχέλις, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
Ἥ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν

120 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δθητὴν ἔσθ' ἀπορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,

δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτὶς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλααν, βωστροῖν δὲ Κραταῖν,

125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πᾶσα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον δρμηθῆναι.
Θρινάκην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ

βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἱφία μῆλα,
ἑπτὰ βῶων ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πῶεα καλὰ,
130 πενήκοντα δ' ἐκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,

οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
ἃς τέκεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι διὰ Νείαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.

Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.

Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspiciatus, nec si deus obviam-veniret.

Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes anteriores:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.

Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delfinasque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.

Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.

At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysæ:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.

In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.

Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.

Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.

Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdim,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?

Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?

Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.

Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratæin,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.

Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcrist,
quinguenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neaira.

Τὰς μὲν δ' ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναεῖν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τευμαίρομ' ὀλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴ περ κεν ἀλύξῃς,
 ὅψε κακῶς νεῖαι, δλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δια θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὤτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπώροιο
 ἱκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμός τε κυβερνήτης τ' ἵθυνεν.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροις μετῆδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἵδμεναι οὐδὲ δύο ἰοῦς
 155 θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεάων·
 ἀλλ' ἐρώμην ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦτε καὶ θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 φόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 ὅλον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ—ὄφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω—
 ὄρθον ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψω.
 Αἱ δέ με λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροις πίψαυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέκτετο νῆϋς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὔρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμός μὲν ἐπαύσατο, ἦ δὲ γαλήνη
 ἐπλετο νημεῖα· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μεθύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νῆϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμᾷ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάττησιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευ·
 175 αἶψα δ' ἱαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτορ·
 ἱεῖας δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἄλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νῆϊ μ' ἔδῃσαν δμοῦ χεῖρας τε πόδας τε
 ὄρθον ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσον ἀπήμεν, ὅσον τε γέγονε βοήσας,
 βίμψα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆϋς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδὴν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἴων, πολὺαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰσθησον, ἵνα κωϊτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [χαίων,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut habitarent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnilibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.

Ipsa quidem deinde per insulam abiit angustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-incenderent, et retinacula solverent.

Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.

[ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]

Nobis autem dein pone navem cæreulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, angustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.

Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :

solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illuc maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.

Si vero orem vos, solve-reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringita.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :

interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.

Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.

At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :

ordine vero sociis in aures omnibus illeui.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligarunt :

ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans,]celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.

Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλεῖονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρέη
 190 Ἄργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ παυλοδοτεῖρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἔμδν κῆρ
 ἦθελ' ἀκούεμεναι, λῦσαι τ' ἐκλείουν ἑταίρους,
 ὄφρ' οὖσι νευστάζων· οἱ δὲ προπесόντες ἔρεσσον.
 205 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλεῖσοί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πῆλυν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάς γε παρήλασαν, αὐδ' ἐτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
 αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρήνης ἐταῖροι,
 210 ὃν σπιν ἐπ' ὥσιν ἔλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἔλειπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἶδον καὶ δοῦπον ἀκούσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμὰ·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 215 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαστον·
 ὦ φίλοι, αὐ γάρ πῶ τὴ κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τὸδε μείζον ἐπὶ κακὸν, ἢ ὅτε Κῶκλωψ
 220 ἐλεῖ ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆρι βήρην·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλή τε νόω τε,
 ἐκφύγομεν καὶ πού τῶνδε μνήσεσθαι ὀίω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥηγμίνα βαθεῖαν
 225 τύπτετε κληῖδεσσιν ἐφήμενοι, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόδ' ἐγ' ὀλεθρον ὑπεκρυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεω, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴησιν κομᾶς·
 τοῦτο μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτός ἐρογῇ
 230 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσιν
 κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἔμοις ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεμένη, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μή πῶς μοι δείσαντες ἀπολλήζεσαν ἐταῖροι
 235 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμεν, ἐπεὶ οὔ τι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼν καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλων εἰς ἱερὰ νηὸς ἔβαινον
 240 πρόρῃς· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέσμεν πρῶτα φανεῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δὲ μοι ὅσπε
 πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γοδώντες·
 245 ἔνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 ζαινὸν ἀνερβόβδ' ὅσπε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι ὅτ' ἐξέμεσσε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμοριμύρεσκε κυκωμένη· ὕψοσε δ' ἄγνη
 ἄχροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 250 Ἄλλ' ὅτ' ἀνερβόζεε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

veram ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt:
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor
 volebat audire, solveraque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenium audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiavi:
 his autem timentibus ex manibus excidere remi;
 insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque:

O amici, nequaquam enim malorum inexpertus sumus:
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops clauderet nos in spelunca cava, forti violentia:
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agile, uti ego dixero, pareamus omnes.
 Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis:
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem: tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi: illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebam, quoniam neultquam me jussit armari:
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes:
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rymbdis horrendum absorbuit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba: circum vero petram

δεινὸν ἐδεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκαν
 φάμιμυ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δῖος ἦρει.
 Ἥμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δαίσαντες θλαθρόν·
 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοιλίης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἔξ' ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες.
 250 ἔξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ἔπ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλίους περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρατ' ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
 265 ὡς οἳ ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' ἐνὶ θύρῃσι κατήσθει κακλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἴκτιστον δὴ καίνο ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμύγησα πόρους ἄλλος ἐξέρεῖναι.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆστον
 ἰκομεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελιοιο.
 Δὴ τότε ἔγνων ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἷων τε βληγῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσῖαο,
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆστον ἀλευσθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγνων ἐτάροισι μετηδῶν, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλνυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὅφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσῖαο
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆστον ἀλευσθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο·
 275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆστον ἐλαύνετε νῆα μελαίναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερώμ' ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἡ βὰ νυ σοῖγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ἐς ῥ' ἐτάρους καμάτων ἀδδηκότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἔλας γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα κεν αὖτε
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνέμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγοῖ αἰπὺν θλαθρόν,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 ἡ Νότος ἡ Ζεφύροιο δυσάεός, ὅτε μάλιστα
 290 νῆα διαβραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλίσόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δὲ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena caerulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspicebamus, veriti interitum ;
 Interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne,
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator praelonga virga
 piscibus minutis per dolum escam objiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quaecunque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque *Chary-*
bdin] *Scyllam*que, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes *Hyperionis filii*, *Solis*.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis caeci, *Thebani Tiresiæ*,
Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis *Solis*.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia *Tiresiæ*,
Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis *Solis* ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem concontractum-est carum cor.
 Statim vero *Eurylochus* molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, *Ulysse* ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernicies navium,
 oriuntur : quam quis effugerit ævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive *Noti*, sive *Zephyri* graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigre,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitemus lato ponto.
 Sic dixit *Eurylochus* ; comprobantur autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζετο, μούνον ἰόντα·
 ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 εἰ κέ τιν' ἢ βῶν ἀγέλην ἢ πῶῷ μέγ' οἶον
 300 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
 ἢ βῶν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,

305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἀγχι ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τεύχοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,

310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἑλοῦσα·
 κλειόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστροα βεβήκει,
 ὥρσεν ἐπὶ ζαῖν ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν

315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι·
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θῆθ' βρώσις τε πόσις τε
 ἴστιν, τῶν δὲ βῶν ἀπεχόμεθα, μὴ τι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἰδε βοές καὶ ἱρία μῆλα,

Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπεσθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀληκτος ἦ Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
 γίγνεται· ἐπεὶ ἀνέμῳ, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,

τόρρα βῶν ἀπέχοντο, λιλιόμενοι βίοτοιο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥια πάντα,

330 καὶ δὴ ἀγρὴν ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,

ἰχθὺς ὀρνιθάς τε, φίλας δὲ τὴν χεῖρας ἴκοιτο,

γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.

Δὴ τότε ἔγῳ ἀνὰ νῆσον ἀπέστειχον, ὅρρα θεοῖσιν

εὐχαίμην, εἰ τίς μοι δῶδ' ἔφηνε νέεσθαι.

335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,

χεῖρας νυφάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,

ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·

οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάρουσιν ἔχουσιν.

Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖ-

πάντες μὲν συγγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,

λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βῶν ἑλάσαντες ἀρίστας

ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,

αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πῖονα νηὶν

τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ·

εἰ δὲ γολωσάμενός τι βῶν ὀρθοκραιράων,

νῆ' ἐβλήη ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπυνται θεοὶ ἄλλοι,

et flum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
 sim :] sed age, nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum :
 si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
 inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
 aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
 comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussu.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
 constituimus in portu cavo labrefactam navem,
 prope aquam dulcem, et egressi-sunt socii
 e-navi, deinde autem cenam acite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 recordati deinde caros flebant socios,
 quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
 stentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
 turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum : ingruit autem de-coelo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
 ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
 et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque
 est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
 gravis enim dei hæc boves sunt et eximias pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.
 Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
 alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
 brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumenta-essent vaticia omnia,
 tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
 pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
 uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
 supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
 manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
 supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
 hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudero.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
 omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
 fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
 sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 statim Soli Hyperioni opulentum templum
 struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
 sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
 navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομαι ἀπ᾽ ἑκὸς κῆμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἢ θηθᾷ στρεῦγεσθαι, ὣν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἦκε ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἥελιοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώριοι
355 βοσκέσκονθ' ἑλικας καλαὶ βόες, ἐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεαῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐσπάλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐχάντο καὶ ἐσφαζαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείπειν ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώνπτων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἄμφ' ὀδελόισιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἱέμαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμμελίσσης,
καὶ τότε με κνίσῃς ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνουν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἀπὴν κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμήτισσαντο μένοντες.

Ἦκε δ' Ἥελιω Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
375 Λαμπρὴν ταυνίπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετήνθα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
τίσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεῖ,
οἱ μὲν βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον ἥσιν ἔγωγε
380 χαίρεισκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπότε ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
δύσσομαι εἰς Ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φασίνω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἦέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ ὀλνοπὶ πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψούς ἡυκόμοιο·
390 ἦ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἡδὴ.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἐπεῖτα θεοὶ τέρατα προῦφαίνον·
395 εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀδελόις ἐμεμύκει,
ὅπταλτα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἥελιοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο λαλαπτι ὕων·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναδάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
ἱστὸν στησάμενοι ἀνά δ' ἱστὰ λεύκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascabantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoarant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi uidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivisti sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales lueto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ulkum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua-magic-
bant,] assæque et crudæ: boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire:
nos autem statim consensam navem inmisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,
 405 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσκησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἴψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὸς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαλαπτι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔβρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλὸν κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἄλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεσίῳ πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποσάιντο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βόος ῥινόιο τετευχώς.
 Τῷ δ' ἄμφω συνέργον ὁμοῦ τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστόν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμῃν ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἤτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαλαπτι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνεβρόιβδῃσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεν ὠψός· ἀερθεὶς
 τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στηριξάι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπῆρωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκάσαν δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτῆς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 ὄψ' ἥμος δ' ἐπὶ δόρκον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε ποδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπτησα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν Ὀδυσσεύς.]
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ἰθυγίην πέλασσαν ἔοσι· ἐνθα Καλυψὼ
 ναΐει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἦδῃ γάρ τοι χθιὺς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτῆς ἀριζήλων εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamentaue omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum impetus a-carina; cum vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.

Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebat a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.

Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.

Hæc quidem absorpsit maris salis aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potai
 neque hæere pedibus firmiter, neque ascendere.

Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.

Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cenam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.

Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferret;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc snar-
 rem?] jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

- Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθεῖν δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Ἦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκλυ ἐμὸν ποτὶ χαλκοδατὲς δῶ,
6 ἥμερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἶρω,
δοσοὶ ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθρα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούζεσθε δ' ἀοιδῶ·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γάρ ἐνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ἦς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιθύνανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχίνοντες ἔβαν οἴκῳδ' ἔκαστος.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπεσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μὴ τιν' ἐταῖρων
βλάπτει ἑλκύνοντων, ὅπότε σπερχοῖατ' ἑρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγουν.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρους ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ καίαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλειπετο θεῖος ἀοιδὸς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώνοντα,
30 δῶναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενείανει νέεσθαι.
Ἦς δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιεταί, ὅτε πανῆμαρ
νεῖον ἀν' ἑλκῆτον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀτήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἤδη γὰρ τετέλεστοι, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
ὀλβια ποιήσαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοντε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μήτι καχὸν μεταδῆμιον εἴη.
Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrosas.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consilarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunū :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciunt : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amictis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

60 Ποντόνοε, κρητῆρα κερκασάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίσφρονά οἶνον ἐκίρνει,
νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδων· οἱ δὲ θεοῖσιν
65 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἔξ ἐδρών. Ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προκηρύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰδόκε γῆρας
60 Ὀλθη καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο
65 ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶές αἱ· ἔπειπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκικὴν αἶμ' ἔπειπε κομίζειν·
ἥ δ' ἄλλη σίτον τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατέκλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆτες ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἀπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὺς στόρεσαν βῆγός τε λίνον τε
νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νῆγρετον εὐδοί,
75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ κάθισον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῶν·
καὶ τῷ νῆδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
80 νῆγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχιτὰ ἐοικώς.

Ἦ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράροιο ἄρσενες ἵπποι,
πάντες αἶμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ἑλβὰ ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσοις κελύεθον·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰέρετο, κύμα δ' ὅπισθεν
85 πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπεδον· οὐδὲ κεν ἱρηῆς
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
90 ὅς πρὶν μὲν μᾶλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὐδε, λελασμένος ὅσῳ ἐπαπόνθει.

Εὐτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάνατος, ὅς τε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νήσω προσεπλινάτο ποντοπόρος νῆς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀπορβῶγες, λιμένος ποτιπεπηγυῖαι·
αἵ τ' ἀνέμων σκεπώσι δυσαίων μέγα κύμα
100 ἔκτοθεν ἔντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες ἑσσελμοὶ, ὅτ' ἂν ὄρουσι μέτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribus
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoüs vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex ædibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Areteæ in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoö rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una præconem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :
Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tunicam,
alteram autem, arcem bene-munitam una misit ut portaret ;
alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : consedit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebat, fluctus autem pons
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, perniciosissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
vitorumque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-instilit lucidissima, quæ maxi-
me venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navi :

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt
litura abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ. quando nortus spatium intraverint.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίη·
ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
ἱρὸν Νυμφαίων, αἱ νηϊάδες καλέονται.

105 Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆες ἕασι
λαῖνοι· ἐνθα δ' ἐπειτα τιθαῖδ' ὀσσοῦσι μέλισσαι.

Ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήχεες, ἐνθα τε Νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δῶα δέ τ' οἱ θύραι εἰσὶν·

110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταβιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότῳ εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδὲ τι κείνη
ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.

Ἐνθ' οἳ εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἐπειτα
ἡπείρω ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,

115 σπερχομένη· τοίῳ γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετῶν.

Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐρύγου ἡπειρόνδε
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς αἶραν
αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόεντι·
καδ' ὅρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ,

120 ἐκ δὲ κτήματ' αἶραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαοὶ
ᾤπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.

Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίνης ἀθρόα θῆκαν
ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὁδιτῶν ἀνθρώπων
πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἐγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιο·

125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' ἔννοσι χθων
λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῆι
πρῶτον ἐπηπειλήσε, Διὸς δ' ἐξέρετο βουλῆν·

Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,

130 Φαίηκες, τοῖσπερ τοι ἑμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.

Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάρμην κακὰ πολλὰ παθόντα
οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.

Οἱ δ' εὐδον· ἐν νηὶ θεῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
χαλκὸν τε χρυσόν τε ἑλὶς ἐσθῆτά θ' ὕφαντῃν,
πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἰπερ ἀπήμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἴσαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

140 ὦ πόποι, ἔννοσι γαί· εὐρυσθενές, οἷον εἵπες.

Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
Ἀνδρῶν δ' εἰπερ τίς σε βίη καὶ κάρτεϊ εἴκων
οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.

145 Ἐρξον, ὅπως θέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Τὸν δ' ἡμέτετ' ἐπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
ἄλλα σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἥδ' ἀλείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,

150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
ραῖσαι· ἐν ᾗ σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφοκαλύψαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀρίστα,

155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :

prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.

Intus vero crateresque et amphoræ sunt
lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.

Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphae
pallia texunt purpurea, mirabile visu :

intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
illæ autem ad Notum sunt, diviniores : neque omnino illac
homines intrant, sed immortalium via est.

Hucilli navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.

Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,

ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
atque in arena deposuerunt, oppressum somno :

extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
dederant domum eunt], propter magnanimitatem Mincervam.

Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
extra viam, ne forte quis viatorum hominum,

antequam Ulyssem experglaceretur, aggressus ea violaret :

ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi

primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :

Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,

Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.

Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferabam

penitus, quoniam tu primum promisiisti et annuisti.
Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes

deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
æsq[ue], aurumque abunde, vestemque textilem,

multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysæes,
si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :

papæ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !

nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,

antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens

non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.

Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.

Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :

statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
sed tuam semper fram observo et evito.

Nunc vero Phæacum volo perpulcrum navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto

perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :

o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,

quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
 νηὶ θοῇ ἵκελον· ἵνα θαυμαζώσιν ἅπαντες
 ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 160 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάσιν.
 Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
 βίμφο διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
 ὃς μιν λῆαν ἔθηκε καὶ ἐρβίζωσεν ἐνερθεν,
 χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.
 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχὴν ἄνδρες, ναυσίχλυτοι ἄνδρες.
 Ὅδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδρσ' ἐνὶ πόντῳ,
 οὐκ ἄδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα.
 170 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει
 πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, ὅνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμεν ἅπαντων.
 175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡρωεῖδεῖ πόντῳ
 ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρον· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθόμεθα πάντες·
 180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἔλεῃσιν,
 μηδ' ἡμῖν περιμήκεος ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδοσαν, ἐτοιμάσαντο δὲ ταύρους.
 185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 δῆμοι Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρίῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
 ἥδη δὴν ἀπῶν· περὶ γὰρ θεὸς ἔερα γεῦεν
 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς ὄφρα μιν αὐτὸν
 ἀγνωστον τεύξειεν ἑκαστά τε μυθήσαιοτο,
 μὴ μιν πρὶν ἀλοχος γνοῖα ἄστοι τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοι εἰδὲ φαινέσκειτο πάντα ἄνακτι,
 195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκές λυμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἠλίδεσσι καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ ῥ' εἶσιδε πατρίδα γαίαν·
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσι· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΰδα·
 200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 ἦ ῥ' οἳ γ' ὕβρισται τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἡδὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;
 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
 πλάζομαι; αἰθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαιήκεσσιν
 205 αὐτοῖ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμένεον βασιλῆων
 ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπειπε νέεσθαι.
 Νῦν δ' οὕτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γέννηται.
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
 navi veloci similem : ut admirentur omnes
 homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
 profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
 navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
 qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
 manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
 Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclityi viri.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sicaliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
 essent.] Inter-eos vero Alcinous concionatus-est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
 tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
 nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpalcram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
 nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
 duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
 neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.
 Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
 populi Phæacum ductores et principes,
 stantes circum altare. Exspectatus est autem divinus Ulysses,
 cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 jam diu quum-abfuisset; nam dea nebulam circumfuderat,
 Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
 ignotum faceret, singulaque ediceret,
 ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
 quam omnem proci contumellam lissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
 viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 petræque præcipientes, et arbores virentes.
 Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
 flevitque deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
 numquid hi injuriosique et crudeles, neque just?
 an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
 quamam jam bona multa fero hæc? quamam autem et ipse
 vagor? utinam mansissem apud Phæacas
 illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
 pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
 rem.] Nunc vero nec usquam ex seponere scio, neque illic
 relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque just

210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφρατο
ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλοιο, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος, δεῖτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, δεῖτε ἀμάρτην.
215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδῶμαι,
μή τι μιν οἰχῶνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλείας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἵματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλ' ὀλοφυρόμενος. Σχεδὸθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοι τε ἀνάκτων παῖδες ἕσιν,
διπτυχον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσι· εὐεργέα λώπην·
225 προσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χεῖροί δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίας ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάσω τῶνδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῶ νόῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σώω μὲν ταῦτα, σώω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
ἦ πόυ τις νήσων εὐδείλοιος ἡέ τις ἄκτῃ
235 καὶ τῷ ἄλλ' κεκλημένην ἐριβώλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξείν', ἥ τηλόθεν εἰληλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνέλρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νόμυμός ἐστιν· ἴσασιν δέ μιν μάλα πολλοί,
240 ἡμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς Ἡῶν τ' Ἡελίων τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἤερόντα.
Ἦτοί μιν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλατός ἐστιν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέςφατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖα τ' ἔερση·
αἰγιόβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ἕλη
παντοίῃ, ἐν δ' ἄρμμοι ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι, ξείν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔκει,
τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.
250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαίῃ πατρίῃ, ὥς οἱ εἴπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παῖσι τοσαῦτα
φρέγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενέως,
260 Ὀρσιλοχον πόδας ὠκύν, δς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειστὰς νῖκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωιάδος, τῆς εἶνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam; nec perfecerunt
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris;
sed serva quidem hæc, serva autem et me; tibi enim ego
supplioo, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea caesis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.

Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce; relictis vero adhuc apud-filios tant.
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochem pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνα τέ χύματα πείρων
 265 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὃ πατρὶ χάριζόμενος θεράπευσον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρπον ἑταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρ' εἰς τοῦ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχῆσάμενος σὺν ἑταίρῳ
 νύξ δέ μοι λαὸν ὀνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόγγε κατέκτανον ξέει χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοῖνικας ἀγαυοὺς
 ἐλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα ληίδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδά οἴαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείμεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατηῖναι.
 Κείμεν δὲ παγχνθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνηστὴς ἦν, μάλα περ χατεύουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποδάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμεν.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄφροντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένην ἄκαχλ' ἱκνέομαι ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μεῖδιθεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη·
 290 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἑὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν δ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνωκ
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαίηκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὤπασαν, οἵαδ' ἴοντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τῷ ἐκφάσθαι, μῆτ' ἀνδρῶν μῆτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἥλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἀργαλέον σε, θεά, γυνῶναι βροτῶν ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἡπίη ἦσθα,
 315 εἶκας ἐν Τροίῃ πολέμιζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἔπει Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliañs.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt; at ego relictus-sum dolens corde.

Sic dixit : risit autem dea cæsiiis-oculis Minerva,
 manumque ipsum demulsit; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque;
 dicamque, quantos tibi fatale est adibus in structis
 dolores perferre; tu vero tolera etiam necessitate;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

27

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διδς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβῆσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἤϊον ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 ἠλώμην, εἰώς με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρίν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἦκεν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἦν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπιτήδεις εἶσι καὶ ἀγγίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἔετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παιδῆς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὐπὼ φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσαιο, ἥτε τοι αὖτως
 ἥσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυράι δὲ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεύουσαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦδε, ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ἄλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Πηλεΐδῳ μίχῃσθαι,
 πατροκασσιγνήτῳ, ὃς τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ' ἄγε τοι δειξῶ Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποίθης.
 345 Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν, ἀλλοιο γέροντος·
 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος ταυφύλλος ἐλαίη·
 [ἀργόη δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δὲ τοι σπείος ἐστὶ κατηρεφὲς, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τελέεσσας ἐκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νῆριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ σκέδασ' ἥερα· εἰσατο δὲ χθών·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὐποτ' ἐγώ γε
 ὄψεσθ' ὑμῖν ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρειτ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἶ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 360 αὐτὸν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῶ ἀντροῦ θεσπεσίῳ
 θελομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀριστα γένηται.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ δῖνε σπείος ἡεροειδὲς,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπείος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰμᾶτά τ' εὐπόλητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διδς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse *me* in Ithacam late-conspiciuam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore *est* cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam sacundus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :
 Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum *me* vos putabam : nunc vero ob-vota blanda *exau-*
dita] salvete : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit *forti-*
tus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπεριβάλοισιν ὀλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἥ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πάντας μὲν ῥ' ἐλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προίεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, μήτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὐτῇ στήθι, μένος πολυθαράσες ἐνείσα,
 οἶον δτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρίδεμνα.
 Αἶ χέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηχοσίοισιν ἐγὼν ἀνδρεσσι μαχολίμην,
 σὺν σοι, πόπνα θεὰ, δτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὁππότῃ κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶω
 395 αἰμακτὶ τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαζέμεν ἄσπετον οὔδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίστον κατέδουσιν.
 Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρφῳ μὲν χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν,
 ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέως τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 ἔσω, ὃ κε στυγέσιν ἰδὼν ἀνθρώπος ἔγοντα·
 κνυζώσω δέ τοι ὅσπε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
 ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔειπες.
 Ἀπὸ δὲ πρῶτιστα στυδῶν ἐξαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὤων ἐπίουρος, δμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν,
 παιδὰ τε σὸν φιλεί καὶ ἐγέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοϊφνήν.
 Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλληγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἷον, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
 415 ὥχετο πεισόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἣν που ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
 ἦ ἴνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχει
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίστον δέ οἱ ἄλλοι ἐδουσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνος γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
 ἰπᾶτή μιν πόμπειον, ἴνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο
 κεῖσ' ἐλθὼν· ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκηλος
 ἦσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα καίται.
 425 Ἦ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitium.
 Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsiis-oculis Minerva:

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridæ
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamur splendi-
 das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quodocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
 arefaciam quidem cutem pulcræ in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 induum, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopem.
 Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavem, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 et cur non ei dixisti, in mente omnia scieus?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiatur
 pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 ne jam tibi ille valde in-animo sit:
 ne ego cum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

λέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὄτω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φαμένη ράβδῳ ἐπεμάσασα Ἀθήνη·
430 κάρφε μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἄμφι δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
κνύζωσεν δέ οἱ ὅσπε, πάρος περικαλλέ' ἔόντες·
ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἥδ' ἐ χιτῶνα,
435 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσο' ἑλάφιοι,
ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πῆρην,
πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐξ Λακεδαιμόνα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαίων ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χωρὸν ἂν ὕληντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέτραδε δῖον ὕφορβον, ὃ οἱ βιότοιο μάλιστα
κῆδετο οἰκήων, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμιενον, ἔνθα οἱ αὐλῇ
ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρομος· ἦν ῥα συβώτης
αὐτὸς δαίμαθ' ἕσσειν, ἀποιοχόμενιο ἀνάκτος,
νόσφιν δεσποίνῃς καὶ Λαέρτῳ γέροντος,
10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἄνθα καὶ ἔνθα,
πυκνοῦς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφιχεάσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοῦς δυοκαίδεκα ποιεῖ
πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συστίν· ἐν δὲ ἐκάστῳ
15 πεντήκοντα σύες χαμαιιευνάδες ἐρχατόωντο,
θῆλαια τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
αἰεὶ ζατρεφῶν σιάων τὸν ἀρίστον ἀπάντων·
20 αἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες, θήρῃσιν ἐοικότες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὦγον· ἄλλυδις ἄλλος, ἄμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
σὺν ἀγέμει μνηστῆρῃν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
ὄφρ' ἱερεύσαντες κρεῖων κορυσσάτοιο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἶδον κύνες ὑλακόμωροι·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔτετο κερδούσῃ, σκῆπτρόν δ' οἱ ἐκπεσε χειρός.
Ἐνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervenerit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra habebit,] [virosum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris;
flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis:
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fedatas fumo:
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.
Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
pulcræque, magnæque, vacuis-spatis-circumdata; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quinguinta sues humi-cubantes concluderantur;
feminae genitricæ; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium:
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virosum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio aliâs, cum congregatis suibus
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suam ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satierent-sibi animum.
Extemplo vero Ulyssem viderunt canes latratores:
hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem:

ἀλλὰ συδύτης ὥκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν
 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σχύτος δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρος.
 36 Τοὺς μὲν βομολήσας σῦεν κύνας ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 πυκνήσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἡ ὀλίγου σε κύνας διεδηλήσαντο
 ἔκπινος· καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀγαθὰ τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἤμαι, ἄλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἐδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἄλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίῃνδ' ἴομεν, γέρον, ὅρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπης, ὅππῃθεν ἔσσι καὶ ὅπποσα κῆδε' ἀνέτλης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίῃνδ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβός·
 ἔισεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἔστῳρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δαυτό. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ζεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ἔσσι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 ἔξιν, οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σθέν ἐλθοι,
 ζεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ζεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δεδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωνιν ἄνακτες
 οἱ νέοι· ἡ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
 ὅς κεν ἐμ' ἐνδυκῆς ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἶκόν τε κληῖρόν τε πολυμήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀΐζη,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀΐζεται, ᾧ ἐπιμύμνω·
 τῷ κέ με πολλὰ ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὥς ὤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φῶλον ὀλέσθαι
 πρόχην, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἴνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπυλόν, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι θεῶς συνέργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἔνθεν ἑλὼν δὴ ἐνείκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὖσθε τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅππῃσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκε' Ὀδυσῆι
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὃ δ' ἀλφита λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μεληθῆα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν, ἐποτρύνων δὲ προσχῦδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ζεῖνε, τά τε δμῶσσι πάρεσιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστήρης ἔδουσιν,
 οὐκ ὅππῃ φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σχετλία ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δώη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.

Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pene te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo-pargem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;
 et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-posset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumææ subulce:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiosè dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perii: utinam Helenæ genus disperiisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad stulia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et veribus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔθαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπιδὸς κρατερὸν δῖος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἷδε δὲ καὶ τὶ ἴασαι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν.
90 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, θτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μυᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκηλοι
κτῆματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὔποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δού' οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἀσπετος· οὔτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτ' ἡπειροῖο μελαίνης
οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἀφενος τοσσούτων· ἐγὼ δέ κ' εἰ καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶων,
τόσσα σῶν συνόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεινοὶ τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἔσχατι γ' βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἔσθλοι δρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγίνει,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ρύομαι τε
καὶ σπιν σῶν τὸν ἄριστον εἰ κρῖνας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκίως κρέα τ' ἤσπισε πίνει τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκίων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέῖπνυσσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ᾧ περ ἔπινεν,
οἶνον ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
ᾧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἶ κ' ἐποθὶ γινώω τοιοῦτον ἔοντα.
Ζεὺς γάρ που τόγ' οἶδε καὶ θάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἰ κ' ἐμὶν ἀγγελαίμιν ἰδὼν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλῆθην.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συνόβρις, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ᾧ γέρον, οὔτις κείνων ἀνὴρ ἀλατῆμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκα τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἥ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀλήται.
Ἀΐψα κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἶωνοι
ῥινὸν ἀπ' ὀστέσφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείοιπεν·
135 ἥ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὅπισσ' ὥ
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεσθαι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἥπιον ᾧδε ἄνακτα κυχήσομαι, ὅππός' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατρός καὶ μητέρος αὐτῆς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audire vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis nigræ,
neque ipsius Ithacæ, nec simul viginti viro-
rum sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps viro-
rum : o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxorigue et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone-
s mentiuntur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquirat :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, salubram fabricaveris.
[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocesque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perierat; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

ὄϊον, ὅθι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτόλ.
 Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰέμενός περ
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔῶν ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.
 145 Τὸν μὲν ἔγων, ὃ ξείνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
 ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ κάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
 150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὰς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν δρυφί,
 ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
 αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἴων τὰ δ' δώμαθ' ἔκηται·
 [ἔσσαι με χλαϊάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά·]
 155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεκρημένος οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἰδαιο πόλυσιν
 γίγνεται, δς πενήει εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
 ἱστίῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 160 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσταμένοιο,
 οἶκαδ' ἐνοστήσει καὶ τίεται, δς τις ἐκείνου
 ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλοχὸν καὶ φαίδιμον υἱόν.
 165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἔγων εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκῃλος
 πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνόμεθα, μηδὲ με τούτων
 μίμνησκ'· ἥ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
 170 ἀχνυται, δππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.
 Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ, ἐρνεῖ ἴσον,
 καὶ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χεῖρον·
 πατὴρ δ' ἐοῖο φίλοιον, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτόν·
 τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔδον ἔϊσας
 ἢ τίς ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατὴρ ἀκουήν
 180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δέ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 οἶκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
 νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεσίου ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἥ κεν ἀλώῃ
 ἥ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
 185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίε, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνισπε
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκήες;
 δπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόντων;
 190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·
 τῶν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς· ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ γρόνον ἡμὲν ἔδωδῃ
 ἡδὲ μέθυ γλυκερόν, κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
 Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
 oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
 sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non presentem nomine-
 vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
 sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
 illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
 verum ego non temere loquar, sed cum jurejurando,
 quod redibit Ulysses; ac pretium-lacti-nuntii mihi esto
 statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
 [ut-induat mihi lenamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
 ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
 Inimicus enim mihi is aequè atque-Orci portæ
 est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
 hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
 domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
 hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 o senex, neque ego pretium-lacti-nuntii hoc persolvam,
 neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
 in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
 dolet, quando aliquis meminere honorandi domini.

Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
 veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
 Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
 Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
 et ipsum putabam fore in viris laud pejo rem
 patre suo caro, mente et specie admirabilem:
 ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
 vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
 mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
 domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
 sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
 et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
 quam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.

Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
 et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥῆϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.

Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεϊάων
 201 ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόγου· ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Καστωρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 206 ὅς τός· ἐνὶ Κρήτεσι θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ
 ὀλβῷ τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί· ἔνειμαν
 ἡγαγόμενην δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτολέμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λείλοιπεν·
 ἄλλ' ἔμπαρης καλὰ μιν γέ σ' ὅμοιαι εἰς ὁρώντα
 215 γινώσκειν· ἦ γὰρ με δύη ἔχει ἡλιθα πολλή.
 Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥήξηνορίην· ὅπότε κρίνοιμι λόχονδε
 ἀνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔρχει ἔλεσxon
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τε μοι εἴξειε πόδεςσιν.
 Τοῖος ἔ· ἐν πολέμῳ· ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκειν
 οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοὶ φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πολεμοὶ καὶ ἀκοντες εὐξέστοι καὶ δίστολ,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἴας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέυμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ἀφέλλετο, καὶ βα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήγχε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἔμ' ἤνωγον καὶ ἀγαχλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον φῆμικ.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἴες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔθμεν
 οἴκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γάρ οἳον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόγῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
 νῆας ἐὺ στειλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγεῖρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 nequitiam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me* esse lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me* esse :
 qui quondam inter Cretenses, dei Instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicibilis *eram*
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia decedere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris Imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex- quibus eligebam quæ-placebant; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium; neque ulla ratio
 erat denegandi; gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis;
 novem naves adornavi; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμερ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι
 260 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερῆϊα πολλὰ παρείχων
 θεοῖσιν τε ῥέξειν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλόμεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόν· οὐδέ τις οὖν μοι
 265 νῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμῳ τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Πεμπταῖοι δ' Αἰγυπτῶν εὐβρέτην ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους
 270 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυναι νέεσθαι.
 Οἱ δ' ἄγε εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἴψα μὲν ἰπποδῶν ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 πόρθεον, αἵ μιν γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 275 αὐτοὺς τ' ἔλθινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοτάνιόντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένην
 ἦλθον· πρῶτο δὲ πᾶν πεδὸν πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίῳ· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 πόησ' — ὥς ὀφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνὴν εὐτυκτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὁμοῖον· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὃ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἔλῃσεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἴκαδ' ἀστυχρόντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 ἰέμενοι κτείνειν — δὴ γὰρ κεχολώατο λίην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ξεινίῳ, ὅς τε μάλιστα νεμεσάζαι κακὰ ἔργα.
 285 Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχιρα
 χρήματ' ἄν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὺν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν εἰώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσὶν, ὅρρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦτε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἔνθα παρ' αὐτῷ μείναι τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐτόμην ἐπὶ νηὸς, διόμνός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσην ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφισι μῆδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν εἰλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνετο γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbeham
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-edulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensu a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exit-
 ium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cœlum ac mare,

δὴ τότε κυανένην νεφέλην ἔσθησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 306 Ζεὺς δ' αἰμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἥ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπέρωρον
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ παρ περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῆμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσασατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπέλθων
 αἰθρῷ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅρρ' ἵκετο δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με γλαϊνὰ τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσειν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔφρασκεν
 ξεινίῃσι ἠδὲ φιλήσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ζυγαίειρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε πολὺκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅππως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πτόνα δῆμον,
 330 ἤδη δὴν ἀπείων, ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφιδόν.
 Ὄμοσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἐμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολὺ πυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδοκέως· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἐμοὶ, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανώνντο·
 ἐκ μὲν με γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδείλου ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὖστρεφεῖ στερεῷ· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσσαν ἐφ' ὀφθαλμοὺς καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ γερσὶ διήρεσσ' ἀμφοτέρῃσιν
 νηρόμενος, μάλα δ' ὠκα θύρηθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνῃς.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε δρόλος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 κείμεν πεπτηνός· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφάνετο κέρδιον εἶναι
 μαλίσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injecit navi fulmen:
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur: deus autem *his* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosiis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum supervenisset,
 frigore et labore afflictus duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-redes patris:
 ac mihi lænanque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *his* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 viro-rum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciuæ *ad culta* pervenere:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam sumserunt.
 At mihi-vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

νῆος ἐπι γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἐκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως, καί με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένον· ἔτι γὰρ νύ μοι αἴσα βιῶναι.
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἃ δειλὴ ζείνων, ἥ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τὰ γ' οὐ κατὰ κόσμον ὁτοίμαι, οὐδὲ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε γρῆ, τοῖον ἔοντα,
 385 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτε μετὰ Τρῳέεσσι δάμασσαν
 ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμον τολῦπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλῆος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνθρεῖψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότηρος· οὐδὲ πόλινδ' ἐρχομαι,
 εἰ μὴ πού τι περιφρῶν Πηνελόπεια
 ἔλθεμεν ὁτρύνησιν, ὅτ' ἀγγελίη ποῦθεν ἔλθοι.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήγεμνοι ἐξερέουσιν,
 ἡμὲν οἱ ἄγγυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νήποιον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 εἰς οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μῦθον,
 380 ὅς δ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεῖς
 ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δόματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
 νῆας ἀκείουμενον, τὰς οἱ εὐνέεζαν ἄελλαι,
 καὶ φάτ'· ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο μήτε τι θέλγῃ·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλαίρων. [σεύς·
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς· ἡ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
 οἷόν σ' οὐδ' ὁμάσας περ ἐπήγαγον οὐδὲ σε πειθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὕπερθε
 μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπιον ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀνὰ ζεὺς ἐς τόδε δῶμα,
 ἔσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
 Δουλίχϊόνδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
 δμῶας ἐπισσεύας βαλῆειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλευέται ἡπεροπέειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 ζεῖν, οὕτω γάρ κεν μοι εὐχλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ξένια δῶκα,
 405 αὐτίς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιον· τάχιστα μοι ἐνδον ἑταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυχοίμεθα δόρπον.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἀγγέμελον δὲ σῦες τε καὶ ἀνέρες ἤλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-redditū mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.

At ego apud suos maneo semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prudens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
 et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam tene cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsonem faciamus :
 acdesuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
 famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendicis caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cænæ est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suesque et viri venerē subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἥθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συὼν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ δ' οἷς ἐτάροισιν ἐκέλευτο δῖος ὑφορβός·
 "Ἄγεθ' ὦν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶν· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ διζῶν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὦν ἔνεκ' ἀργιόδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ἔϋλα νηλεῖ χαλκῶ·
 οἱ δ' ὦν εἰσῆγον μάλα πῖονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρήχας ἐν πυρὶ βάλλον
 ἀργιόδοντος ὕος καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσφαζαν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὤμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πῖονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἄλφιτου ἄκτῃ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τέλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντο τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἔλεοισιν ἀόλλεα· ἂν δὲ συβώτης
 ἵστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἰσιμα ᾗδῃ.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων·
 435 τὴν μὲν ἱὼν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νῶτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραρην
 ἀργιόδοντος ὕος· κύδαίνε δὲ θυμὸν ἀνακτορ·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὕτως, Εὐμαιο, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιο συβώτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἀπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἀργματα θῆσε θεοῖς αἰγιονένετις·
 σπείσας δ' αἰθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πταλιπόρῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔξετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.
 Σίτον δὲ σφιν ἐνειμε Μεσαύλιος, δν ῥα συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιογένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Τάφῳ προῖατο κτεάτεσσιν εἰσὶν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σφιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ χρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἤν Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδύς χαλῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειν, ἐπεὶ ἔο κήδετο λήνῃ·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαιο καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ᾗλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitis gratia mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :

illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Feriit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pone-
 bat subulcus.] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secure cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulysses perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 comede, mirifice hospitem, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcumque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,]
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad-cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein super venit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

185 καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
 καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀρρήτον ἄμεινον.
 Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιτεύσω.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
 ὥς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
 190 ἤγελσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 τοῖσι δ' ἄμα τρίτος ἦρχον ἔγων· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἰκόμεσθα ποτὶ πόλιν αἰπύ τε τείχος,
 ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
 ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
 195 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέας πεσόντος,
 πηγυλὶς· αὐτὰρ ὑπερθε χῶιν γένετ' ἥύτε πάχνη,
 ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
 Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
 εὐδον δ' εὐκῆλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὦμους·
 200 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
 ἀφραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἐμπης·
 ἄλλ' ἐπόμην σάκος ὅσον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεδήκει,
 καὶ τότε ἔγων Ὀδυσῆα προσήδων ἐγγὺς ἰόντα,
 205 ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπῆώς ὑπάκουσεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὗτοι ἔτι ζῶοισι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα
 δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων
 ολοχίτων' ἱμεναί· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πελονται.
 210 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὅς οἱ ἐκείνος ἔην βουλευόμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
 φθεγγόμενος δ' ὀλίγη ὅππ' ἐμὲ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σίγῃ νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
 Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλῇν σχέθην εἴπε τε μῦθον·
 215 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
 Λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλά τις εἴη
 εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα Θῆας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 220 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν ὅθ' οὐ φονικέεσσαν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
 κείμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
 Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
 δοίη κέν τις γλαῖναν ἐνὶ σταθομοῖσι συφορβῶν
 225 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
 νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, δὴ κατέλεξας,
 οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
 230 τῷ οὐτ' ἐσθλῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὣν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
 νῦν ἀτὰρ ῥῶθέν γε τὰ σὰ βάκκα δνοπαλίζει.
 Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοῖοι τέ χιτῶνες
 ἐνθάδε ἔννουσθαι· μία δ' οἷη φωτὶ ἐκάστω.
 235 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθοισιν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 αὐτὸς τοι γλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
 πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
 Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
 et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
 Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
 Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
 sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
 ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
 cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
 Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
 nos quidem circa urbem per virgulta densa,
 in arundinibus et palude sub armis prostrati,
 jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
 glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
 frigida, et scutis circum-accescebat glacies.
 Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
 dormiebantque quieti, scutis cooperiti humeros :
 at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
 stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
 sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
 Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 tunc ego Ulysssem allocutus-sum, prope qui-erat,
 cubito pungens ; is vero promte auscultavit :

Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nequaquam amplius vivis interero ; sed me hiems
 domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
 sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
 est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
 qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
 locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :

Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.

Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :

Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
 Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
 nuntiatum Atridae Agamemnoni, pastori virorum,
 si plures a navibus excitare velit ut-veniant.

Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
 confestim, ac lænam deposuit purpuream,
 profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
 illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.

Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;

daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
 utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
 nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
 ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
 neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
 ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
 quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
 nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
 Non enim multæ lænæ, mulatoricæ tunicæ
 hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.

[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
 deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνῇ, ἐν δ' ὧν τε καὶ αἰγῶν δάματ' ἔβαλλον.
 520 Ἐν δ' Ὀδυσσεὺς κατέλεχτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεκίσχετ' ἀμοιβὰς
 ἐννυθῆναι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιο. [τὸν
 Ὡς δ' ἐν δ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νευνίζαι· οὐδὲ συδῶντι
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὧν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ὡν ἐπλήζετο· χαίρει δ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅττι βὰ οἱ βίῳ περικῆδετο, νόστιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕλφος ὄξυ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 530 ἂν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέας, μεγάλοιο·
 ἔλετο δ' ὄξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἀφίξεις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὦχετ' Ὀδυσσεὺς μεγάλθυμον φαίδιμον υἱὸν
 νόστον ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 5 εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔχειρεν.
 ἄγχου δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλη-
 κτήματα τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὔτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηύσῃν ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδη γάρ βᾶ πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δῶροισι καὶ ἐξωφέλλειν ἔειδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνήτοτος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέβειας ἕκαστα
 25 δμῳάων, ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰσέκε τοι φήγῃσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἔρεω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστήρων σ' ἐπιτήδεις ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορθημῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰεῖσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ὦτα, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; injectit autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibus seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensen acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcentem-ventos, valde
 densar.;] ac pellem sumisit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumisitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebat, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reddit submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans *eum* allocuta-est cæcili-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; *cave* ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut-dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque *eam* jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et *mariti* cui-virgo-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum *ei* quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repono animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλεῖν· πέμψει δέ τοι οὔρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἔπειν πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὕων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελὴν ἑρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεχὰ οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 45 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 [λαῖ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἔγρεο, Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζευξὺν ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρῆσσω κεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἔστιν ἐπιγυμνός περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἔσεται ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἦρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἤματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότητα παρὰ σῃ.
 Ὡς ἔρατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀντάς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλικόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενος βᾶ χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλέοντα
 δύνειν καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὅμοις
 ἥρω· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσκύδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἰέμενον νόστοιο· νημεσσώμαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέσῃν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνω δ' αἵσιμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἔσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνων ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνων παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἴπω δὲ γυναῖξιν
 δαίπτων ἐνὶ μέγαροις τετυκεῖν ἄλλις ἐνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ δνειαρ·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραπῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων γῆγρσμαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτὼς ἀμπεύσει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἢ τίνα τριπόδων εὐχάλκων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὴ δὴ ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἀλεισον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junges sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum, allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit; meliora vero sunt æqua omnia.

Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam; nec quisquam nos
 sic remittet; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-æratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὀπισθεν
 οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς δλωμαι,
 ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἦ ἀλόχῳ ἡδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δείπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἐνδον ἐόντων.

95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἑτεωνεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὸν ναίειν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆραι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὀπτήσας τε κρεῶν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθυσεν ἀκούσας.

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 100 οὐκ οἷος, ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκτανον, θθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,

υἷον δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὐς κάμειν αὐτή.

Τῶν ἐν' αἰεραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δς καλλίστος ἔην ποικίλαισιν ἡδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.

Βᾶν δ' ἐναίει προτέρω διὰ δύματος, ἔως ἔκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μεινοινᾷς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.

Δῶρων δ', ὅσος ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δ καλλίστον καὶ τιμηέστατον ἔστιν.

115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἥφαιστοιο· πόρην δὲ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, θθ' ἐδς δόμος ἀμφεκάλυψεν

κεισέ με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

120 Ὡς εἶπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρεΐδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερός Μεγαπένθης,

ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα· ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνημ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δὲ μοι χαίρων ἀφίκοιο

οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

130 Ὡς εἶποῖσ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.

Καὶ τὰ μὲν ἐς πεῖριθι τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐξὼ θῆγ' ἔσχετο θυμῷ.

Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδὼτα πολλὰ ἐπιθειέα, χαρίζομένη παρεόντων·]

140 πᾶρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαΐετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex aedibus suppellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat. Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcherrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane redditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditum-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:
 Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratio-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque soliisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus:] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὥνοχοι δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεί πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγαθὸς υἱὸς
 145 ἵππους τε ζεύγυνυν' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε χιοίτην·
 150 στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισχόμενος δὲ προσυῦδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν· ἡ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν,
 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 155 καὶ λήην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τάδ' ἔλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἵπομαι, ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω χειμῆλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλῳρον,
 ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰϋόντες ἔποντο
 ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγυθεν ἔλθων
 δεξιὸς ἦϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἡ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἡέ σοι αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανυπέπλος ὑποφραμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.
 Ὡς ἔδε χῆν' ἤραπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἔλθων ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενετὴ τε τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἡέ καὶ ἤδη
 οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὡς εὐχετόμην.
 Ἥ καὶ ἔρ' ἵπποϊν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα
 ἤϊξαν πεδίοινδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγναιαί·
 ἐς Φηράς δ' ἔκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέας Ὀρσιλόχιο, τὸν Ἀλφειδὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάχτυλος Ἥϊος,
 190 ἵππους τε ζεύγυνυν' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μᾶστιξεν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.
 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἔκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρου·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσφώνει Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.
 Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
 Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:
 Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque asseram opes multas et bonas.
 Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
 gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
 est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:
 Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
 Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.
 Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:
 Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] sic nunc Jupiter faciât, altitonans maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fererim.
 Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem prompti;
 iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
 et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altani
 urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

28

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλοτῆτος, ἀτὰρ καὶ δημηλικές εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημοροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατὰσχη ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
ἴεμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ ὅσσον ἰκέσθαι. [μῶν,
ᾧ φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔω συμφράσσατο θυ-
δπωσι οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
ᾧδε δέ οἱ φρονέοντι δοᾶσσαντο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνοτο κάλλιμα δῶρα,
ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἰκέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γάρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδέ ἔφημι
ἄψ' εἶναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 ᾧς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἄψ' Πυλίων εἰς ἄστν, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἔκτανεν.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγχοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμειβανώμεν, ἵνα πρῆσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, θύε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σχεδόνθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαπὺς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' Ὀδῶν δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκιοι
δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυπλήτις Ἑρινύς.
235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βούς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσαστο ἔργον ἀεικὲς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'· Ὁ δ' ἄλλων ἔκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσον· Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔζημε γυναῖκα καὶ ὑπερφερὲς θέτο δῶμα,
γεῖνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, ὣτε κραταιῶ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφιάραον,
245 δν πέρι κῆρι φλοιε Ζεὺς τ' αἰγίσχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίην φιλοτῆτ'· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὀλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλόχος τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos profiteamur esse
ex patrum amicitia; atque et aequales-setate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumane, sed relinque illic;
ne me senex invictum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.
Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra doma,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et paruerunt.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.
Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppin; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filia, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.
Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore Anphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmæon, Amphilochousque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἄλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόβρονος ἤρπασεν Ἡὼς
 κάλλεος ἐνέκα οἷο, ἐν' ἀθανάτοισι μετέη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπολλων
 θῆκε βροτῶν δ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάρας·
 255 ἐνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομα ἦεν,
 δς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενον τε θαῖ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μὴδ' ἐπικεύσῃς·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἦδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαδῶν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρὰ κατακτάς
 ἔμψυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔσται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἔρεσσαι, ἐπεὶ σε φυγὸν ἰκέτευσα,
 μή με κατακτείνωσι διωκόμεναι γὰρ οἷω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς εἴσης·
 ἀλλ' ἔπειν αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔγωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδόξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 ἀνδρὶ δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐθήσατο ποντοπόροιο.

285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρὰ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίτης ἔντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδωσαν·
 ἔκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρα τάχιστα
 νηὸς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

295 [Βάν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χάλκιδας καλλιπρέεθρον.]

Δύσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἠλίδας διαν, ὅτι κρατέουσιν Ἐπειοί.
 Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπορήκε θαῖσιν,

300 ὀρμαίνον ἢ κεν θάνατον φύγοι ἢ κεν ἀλώη. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 δορπεῖσιν· παρὰ δὲ σπιν ἐδῶρπον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursum genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellens verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :

quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam perii tristi interitu.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque polleat inter-Achivos :
 horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi æquali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit æream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obediunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cæsis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsâ Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit eam Acatís,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

- Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συδῶν τευ πειρητίζων,
 305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι μείναι τε χελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὀτρύνειε πόλινδε·
 Κέλλυοι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἡῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
 310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
 ὅς κ' ἐμε κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρρον ὀρέξῃ.
 Καί κ' ἔλθων πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεοίοιο
 ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μίγην,
 εἰ μοι δείπνον δοίεν, δνεῖατα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἴψα κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοιν.
 Ἐκ γὰρ τοῖ ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαιο ἔκῃτι διακτόρου, ὅς βρά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ζύλα θανά κεάσσαι
 δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνοχοῦσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρρες.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἢ σύγε πάγῃ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον,
 τῶν ὕβρις τε βλίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔχει.
 330 Οὗτοί τοι οἶδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι ἡδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σπιν ὑποδρώωσιν· εὐξέστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρεῶν ἡδ' οἴνου βεβρίθασιν.
 335 Ἀλλὰ μὲν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρον, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἔπειν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας ἦϊος Ὀδυσσεύς·
 αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλῃς καὶ διζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 345 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 ἀνέρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἔπει ἰσχανάας μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεὺς θεοίοιο
 πατρός θ' ὃν κατέλειπεν Ἴων ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἰ που ἐτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἡδὴ τεθνᾶσι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἐτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φύσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς οὐδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἢ ἔ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illic ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæe,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederiat, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam ; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infun-
 dendum ;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procærum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœtum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor.
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἤραχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
 Ἦ δ' ἄρχει οὐ παιδὸς ἀτρέφιδος κυδαλμιόιο,
 λευγαλέω θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 360 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅσρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἦν, ἀχέουσα περ ἑμης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ ἑμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσπον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἅμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλθοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἴματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἄμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μέλλον.
 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμύμνω·
 τῶν ἑφαγόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχρον ἔστιν ἀκοῦσαι
 375 οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπρσεν οἶκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέδουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἔκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πέμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶς· ὡς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συβῶτα,
 πολλὸν ἀπὸ πλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἧε διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
 385 ἧ ἔνι ναιετάσκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε μουνωθέντα παρ' ὀλέσιν ἢ παρὰ βουσίην
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ζεῖν, ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο πίνε τε οἶνον,
 ἥμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀθέφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδέ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολὺς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων θτίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελεύθω· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην φιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαιτυμένω τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλείοισιν,
 400 μνωσόμενῳ μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαλήθῃ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρῳ, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
 Νῆσός τις Συρίη κιχλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὅρτυγίης καθύπερθε, θῆτι τροπαίη ἡλείοιο,
 405 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐβοτὰς, εὐμηλὸς, οἶνοπληθὴς, πολὺπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμιον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.

Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.

Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutritiv, una-cum Ctimenta peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutrebar, paulo autem meminus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-indueat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.

Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis *hospitibus* dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, hiberique : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in ædes, hic autem dignum pretium dederit.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hac me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæ autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quæcumque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.

Insula quedam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

- οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοῦμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασιλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπικέλευος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώκται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγαθὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἡπερόπευον·
 420 πλουνοῦσθ' τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἡπεροπεύει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κοῦρῃ δ' εἰμ' Ἀρύδαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνὴρ παῖζαν Τάφριοι, ληϊστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἄνδρος πρὸς δῶμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὧν ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, δς ἐμίσητο λάθρῃ·
 ἦ βρά κε νῦν πάλιν αὖτις ἀμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποις,
 ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτούς τ' ; ἡ γὰρ ἔτ' εἰσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μῦθος·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπῆμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυσον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ὁμοσάν τε τελευτήσάν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μῦθος·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυῇ,
 ἢ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξέιπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὅμιν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον δαΐων.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλεῖλ βίοτιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα τοῦς ἐς δῶμαθ' ἰκέσθω·
 ὁσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίθαιβρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δόλῃν.
 450 Παιδὰ γὰρ ἄνδρὸς ἔῃος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἀγοιμ' ἐπὶ νηὸς· ὃ δ' ὅμιν μύρον ὦνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δῶμα καλὰ.
 455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολλὸν ἐμπολόωντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθητο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελὸν ἦκαν, δς ἀγγεῖλειε γυναικί.
 Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δῶμα πατὴρ,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφύοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
 ὦνον ὑπὸ γόμφῳ· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δ' καννεύσας κοίλῃ ἐπὶ νῆα βεδῆκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-incltyti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem.] concubuit et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem; vendideruntque me hac deductam
 hujusce viri ad-aedes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite *agatis* nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget *me*
 vinculo in duro, vobis vero moliatur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 compararit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.
 Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulae et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit;

466 ἥ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμφεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θυῶν πρόμολον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τριῖ ἄλεια κατακρύψας' ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκπερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιοῦντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 Οἳ μὲν ἐπειτ' ἀναδάντες ἐπέπλεον ὄγρα κίλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἔαλλεν.
 'Εξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἐβδόμον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντὶν δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλὴ κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φύκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼν λιτόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τούς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμέλειτο μῦθον·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἀλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθνηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἥπλου, δὲ δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκῆως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼν γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ δάτε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἠὼς ἦλθεν εὐθρονος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἑταροὶ λῦον ἱστία· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δειπνόν τ' ἐντύνοντο κεράνυντο τε αἶθρα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 'Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτεμι.
 Ἡῶθεν δέ κεν ὕμιν δδοιπόριον παραθεῖμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γάρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
 ἦ ἰοὺς σῆς μητρὸς ἴμι καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελόιμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθὴ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέεσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπεριώη ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἄλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum) :
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter vadentes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *navē* conscensa navigabant humidās vias,
 nobis *navi* impositis : ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens :
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt : at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone :
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam : ab ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur :
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis :
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt :
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones :

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis :] quoniam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est :
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire : haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset : quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγαλὸν υἱόν,
 620 τὸν νῦν ἴσα θεῶι Ἰθακήσιοι εἰροφύουσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἀριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητὲρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεὺς γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 625 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἀγγελος· ἐν δὲ πόδεςσιν
 τίλλε πέλαιαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 630 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἰόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 635 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 αἰ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἥ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 640 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πεῖθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἄμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδουκέως φιλέειν καὶ τιμῆν, εἰς ὅκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἠῦδα·
 645 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνηις,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθῇ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβραίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
 650 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δέξει χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 655 Τὸν δ' ὦκα προδιβῶντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἔκετ' αὐλῆν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν ὕεσ μάλα μυρίαί, ἥσι συνώτης
 ἐσθλὸς ἔων ἐνάυειν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὕφορβος
 ἐντόνοντο ἄριστον ἄμ' ἡοί, κειαμένῳ πῦρ,
 ἐκπρωψάν τε νομῆας ἄμ' ἀγρομένοισι σῖεσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περίσσαιον κύνας ὑλακόμωροι,
 6 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 αἰνόντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἴψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα περρόντα προσήδα·
 Εὐμαί, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt:
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.

Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsisque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserrat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emisieruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἡ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
10 ἄλλα περισσαινέουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.

Οὕτω πᾶν εἰρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
ἔστη ἐνὶ προθύροισι. Τραφὼν δ' ἀνόρουσε συδῶτης·
ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
κιρνὰς αἰθόπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·

15 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ δν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει
ἄλθον· ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
μῶνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·

20 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
καὶ δ' ὀλοφυρόμενος ἔπαι πετρόντα προσεΐδα·

Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
ἄβασθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥχεο νηὶ Πύλονδε·

25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
τέρφομαι εἰσρόων, νέον ἄλλοθεν ἐνδον ἑόντα.

Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἄγρὸν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὡς γάρ νύ τοι εὐαδε θυμῷ
ἀνδρῶν μνηστήρων ἑσροῶν ἀΐδηλον ὄμιλον.

30 Ἦν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σθένος δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,

ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
εἰ μοι ἐτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ᾗδῃ
ἀνδρῶν ἄλλος ἔγχευεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὖνῃ

35 χήττει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κείται ἔχουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
καὶ λῖν κείνη γε μένει τετλήοτι θυμῷ

σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεοσύη.

40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χαλκεὸν ἔγχος·
αὐτὰρ ὅγ' εἰσὼ ἴεν καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν.

Τῷ δ' ἔδρης ἐπίοντι πατὴρ ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτῃ φωνήσεν τε·

Ἦσ', ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι ὄχομεν ἔδρην
45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πέρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.

Ὡς φασθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ σὺβώ-
χευεν ὑπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [της

ἐνθα καθίζει·] ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συδῶτης

50 ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κηνέοισιν,

ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιηδέα οἶνον·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θείοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

δὴ τότε Τηλέμαχος προσεζώνεε διὸν ὑφορβόν·
Ἄττα, πόθεν τοι ξείνος ὅδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ νᾶυται

ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνος ἔμμεναι εὐχεται ὄντας;
οὐ μὲν γάρ τί ἐ πεζὸν ὀίμαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.

60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε συδῶτα·
τογὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἄγορεύσω.

Ἐκ γὰρ Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖάνων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
sed circum-adulantur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
miscens nigrum vinum: ipse vero obvius iuit hero,

osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
reversum e longinqua terra decimo anno,
unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
totum osculatus est circumhærens, tanquam e morte elap-
sum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
virorum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
rum:] et perquam illa manet patienti animo
tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
panem autem festinanter accumulabat in canistris,
atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus allocutus est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
nauta:] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.
Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

φῆσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἰκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·

Εὐμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἵπες·

70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζῃ,

75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμιό τε φῆμιν·
ἡ ἦδ' αἶμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος
μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τὸν, ἔκετο δῶμα,

ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·

80 δώσω δὲ ἕξρος ἀμφηκας καὶ ποσὶ πέδιλα,
πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα

ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.

85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄγος ἔσsetαι αἰνόν.

Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἔοντα
ἀνδρα καὶ ἴφθιμον· ἐπειὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν' μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
ἦ μάλα μευ καταδάπτειτ' ἀκούοντος Φίλον ἦτορ,

οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἔοντος.

95 Εἰπέ μοι, ἡὲ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἡ σέγε λαοὶ
ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆῃ·
ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφασιν· οἷσπερ ἀνὴρ

παρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὀρηται.
Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἰην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,

100 ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡὲ καὶ αὐτός·
[ἔλθοι ἀλγτεῦων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·]
αὐτίκα ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,

ἔλθων ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·

105 εἰ δ' αὖ με πληοῦ δαμασαῖατο, μούνον ἔοντα,
βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
τεθνάμεν ἡ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἐργ' ὁράσθαι,
ξεῖνους τε στυρελίζομένους δμῳάς τε γυναῖκας

βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δῶματα καλά
110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
μαψ αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀννήσω ἐπὶ ἔργῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
τοίγ' ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπερχόμενος χαλεπαίνει,
115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσπερ ἀνὴρ
παρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὀρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum
virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
utrum illic apud me maneat et domum curet,
torumque reverens mariti, populique famam;
an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicumque optimus
ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
dabo autem enseam ancipitem, et pedibus calceamenta:
dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;

vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
ire; valde enim petulantem insolentiam habent,

ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.

Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:

o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
certe valde meum corroditur audientis carum cor,

de iis qualia dicitis procos injusta moliri
in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives

oderint in populo, obsequentes dei voci:

an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,

vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse

[venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]

ilico deinde mihi caput absunderet alienus vir,

si non ego illis malum omnibus fierem,

profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:

sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
mallem in meis interfectus ædibus

mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres

illos violantes indigne in ædibus pulcris,

et vinum exhaustum, et cibum comedentes

temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.

Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir

pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ἰδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἷον ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μούνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὠλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράϊσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχειο θᾶσσον, ἔχθροισι Πηνελοπέλῃ
 εἶρ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαίε συδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἥ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμόρῳ; ὅς τελέως μὲν Ὀδυσσεύς μεγ' ἀχέων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὥχρεο νηὶ Πύλῳνδε,
 οὔπω μιν φασιν φαγέμεν καὶ πείμεν αὖτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γῶφί τε
 145 ἦσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμψ' ὀστεόφρι χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' ἄ·
 ἀλγίον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἑάσομεν, ἀνγύμενοι περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγελίας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγρόδους
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρᾳ εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγελεῖε γέροντι.
 Ἡ βὰ καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε χύνες τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζηθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 165 ἐν δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲξ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδ' νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο μῆδ' ἐπὶ κευθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀρχρόντε
 170 ἔρρησθον προτὶ ἄστυ περιχλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdet et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentia
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam oconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.
 Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses;] exivitque domo extra magnum murum caulæ,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:
 Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δηρὸν ἀπὸ σφῶν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.

Ἡ καὶ χρυσεὶ ῥάβδῳ ἐπεμάσσαι· Ἀθήνη·
φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνέες ἡδὲ χιτῶνα
θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἦβην.

176 Ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένητο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
κυάνας δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,

180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ πάροιθεν,
ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρόνος οὐκέθ' ὁμοῖος.

Ἡ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
ἄλλ' ὦλθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρὰ

186 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
οὗτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἔισσεις;
ἀλλὰ πατήρ· τέός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
πάσχεις ἀλγεα πολλὰ, βίαις ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε υἰαλέας αἰεὶ.
Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπέθετο δν πατέρ' εἶναι—
ἔξαυτίς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν

Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατήρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-

195 θελγει, δῦρ' ἐτι μάλλον δδυρόμενος στεναχίζω.

Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωντο
ᾧ αὐτοῦ γε νόμος, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὰς ἐπελθὼν
ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.

Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·

200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν· [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἑόντα
οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγᾶσθαι.

Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείας,
ἤλυθον εἰκοστῇ ἐτεί ἐς πατρίδα γαίαν.

Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε

210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.

Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἡμῶν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
ἀμρυγυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν δόδρυτο, δάκρυα λείβων.

215 Ἀμφότεροισι δὲ τοῖσιν ὕψ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶνοι,
φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσι τε τέκνα
ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
ὡς ἄρα τοίγ' ἐλεινὸν ὑπ' ὄφρσι δάκρυον εἶδον.

220 Καὶ νῦν x' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεν δν πατέρ' αἰψά·

Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φιλε, νῆϊ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην· τίνες ἐμμεναι εὐγετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὄϊομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
caeruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
et ipsum compellens verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se indesi-
nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebat suum
patrem esse)] rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
alias quidem mendico similem, alias autem rursus
viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
circumsusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, pater, navi te nautæ
duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, θῆς σφέας εἰσαφίκηται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθλὰς θ' ὕφαντῃν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπῆεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆνης,
 ὅρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 235 Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
 ὅφρ' εἰδέω, ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 φράσσομαι, εἴ κεν νῦν δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 μούκῳ ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ὦ πάτερ, ἥτοι σείω κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητῇν ξίμασι καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἄνδρες δύο πολλοῖσι καὶ ἱφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκές οὔτε δύο· οἶαι,
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ' εἴσασι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήκοντα
 κούροι κεκριμένοι, ἐξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐξέικοσι κούροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 καὶ σπῖν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
 καὶ δῶν θεράποντες, δαήμενοι δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολύτιπρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσαι ἔλθω.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράζεο, ὃ κέν τις νῶϊν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἴ κεν νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέσει, ἥ εἴ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἐσθλῶ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 βῆι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενῷ ὥτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσσεθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεο ἅμ' ἧοῖ φαινομένην
 οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῶι λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βάλωσιν βάλλωσιν· σὺ δ' εἰσρόων ἀνέχεσθαι.
 Ἀλλ' ἥτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀπροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] o pater, sæpe tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decernetur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :

at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspicies tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μελιχχοῖς ἐπέεσσι παραυδοῖν· οἱ δέ τοι οὔτι
 240 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἤμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολυβούλους ἐνὶ φρεσὶ θῆσει Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 285 ὅσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀργεῖα τεύχεα κείται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι· ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔωκει,
 οἳ ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσπον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχυρήτῃ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἵοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμεθα· τοῦ δ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θελξεί καὶ μητιέτα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέραιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
 μήτ' οὐν Λαέρτης ἴστω τόγῃ μήτε σὺβώτης
 μήτε τις οἰκῆων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶμεν ἰοῦν·
 305 καὶ κέ τ' οὖν δμῶν ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ἴδω,
 310 γνῶσθαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνη μέ γ' ἔχουσιν
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὅω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτως εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκηλοῖ
 315 χρῆματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπιφειδώ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἶτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰνιλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι ὀϊσθα Διὸς τέρας ἀιγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἢ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μελαιναν ἐπ' ἡπείριοιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ χόρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρέοντα περὶ φρονι Πηνελόπειν,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἀστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δέισας ἐνὶ θυμῷ
 ἱφθίμῃ βασιλείᾳ τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt.] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Uly-
 ses;] sed sedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, sedetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsam enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscas; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquid nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem illi nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναῖκι·
 325 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσσει μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδὴ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελοπείη δ' εἶπε συβώτης ἀγχι παραστάς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἱμεναὶ μεθ' ὕας, λίπε δ' ἑρκέα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκρόχοντο κατήφρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μεγάρῳ παρὲκ μέγα τεῖχ' αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάρῳιθε θυρῶν ἐδριόωντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγχι ἔργον ὑπερφιλῶς τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλῆϊας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγεῖλωσι θοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὐπὼ πᾶν εἰρήθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἶδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς,
 ἰστία τε στελλοντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὼ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνεον οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τιν' ἐτ' ἀγγεῖλῃν ὀτρύνομεν· οἷδε γὰρ ἔνδον·
 ἥ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἥ εἰσίδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κυχῆναι.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 εἶπον οὔτε νέων μεταίξιν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἔξον ἐπ' ἀκρίας ἡνεμοέσσας,
 ἀλλ' ἐπ' ἀπασσύντεροι ἅμα δ' ἡλίου καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θοῇ πλείοντες ἐμύμομεν Ἠῶ διᾶν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἔλδοντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἰκαδὲ δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ· μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἤρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον διηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσμέναί μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκὰ οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνίσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι καχὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀπικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέμεμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλιος
 ἥ ἐν ὁδοῦ· βίοντο δ' αὐτοὶ καὶ τέχμησ' ἔχουσιν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκίᾳ δ' αὖτε
 κείνου μητέρει δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅστις ὀπυῖοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcumque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiavit,
 profectus est ire ad sues ; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum-
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima ;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris ;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una-considere, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios ; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.
 Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum-iri hæc opera.

Ipse enim peritus est consilioque menteque :

cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achæos
 in concionem ; (nequaquam enim remisse-actum ipsum puto,
 sed iram-fovebit, dicetque inter omnes, exsurget,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :

metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :))

sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos ; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicumque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
μή οἱ χρήματ' ἐπειτα ἄλις θυμηδὲ' ἔδωμεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἐπειτα
γῆμαίθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρτιμος ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος
ὃς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστήρσι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
ὃ σφιν εὖφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνην ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μέγαλοιο θέμιστες,
αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρυνώσιν θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιτήδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἐπεὶ ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξestoῖσι θρόνοισιν.
Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
κῆρυξ γὰρ οἱ εἶπε Μέδων, ὃς ἐτεύθετο βουλὰς.
Βῆ δ' ἵέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στῆ β' ἀπαρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀμηλικας ἔμμεν· ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἐξῆθα.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόρον τε
ράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπαίζεις, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὅσην κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τὸς ἵκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείςας· δὴ γὰρ κεχολώατο λήην,
οὐνεκα ληίστηρσιν ἐπιστόμενος Ταφίοισιν
ἤκαχε Θεσπερωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρβριοι ἦσαν·
τόν β' εὔελον φθίσαι καὶ ἀπορβραῖσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζῶην φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀχαλίζει·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἦ ὕδα.
θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὃς κεν Τηλεμάχῳ σὺν υἱεὶ χεῖρας ἐποιεῖ,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupsit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.
His vero Amphinomus concionatus est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux erat procis, maxime autem Penelope
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regum est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statin deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam *antimis* habentibus.] Resciverat enim de-sui filii in ædibus *patrandæ* cæde;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.

Profecta-que est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoo vero increpabat, verbumque dixit et elocuta est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter testis est *injuriarum*? non vero fas est mala suere sibi-intricem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens, populum veritus? jam enim irati-erant valde, quoniam prædones comitatus Taphios malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant: illum inde volebant occidere, et perdere *ejus* carum cor, et victum consumere sufficientem magnum: verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem, filiumque interficis, meque magno dolore-afficis: sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-locutus est:] filia Icaril, prudens Penelope, confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit, qui Telemacho tuo filio manus inferat, vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

- αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἔρωσ' ἑσι περὶ δουρί
 ἡμετέρῳ· ἐπειθ' καὶ ἐμὲ πολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφασσάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλιτάτος ἐστὶν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀνωγα
 ἔκ γε μνηστῆρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρπυεν αὐτὸς δλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπιστάδων ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαυσίον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βᾶδ' ὡς πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἵματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἐ σὺβώτης
 γνοίῃ ἐσάντα ἰδὼν καὶ ἔχέρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μὴδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δῖ' Εὐμαίε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ;
 ἦ β' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐνδον ἔασιν
 ἐκ λόγου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύεται, οἷαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺβῶτα·
 465 οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστυ καταβλώσκοντα· τῷ χιστὰ με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὀμῆρ' ἔειπε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἀγγελος ὠκύς,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγ' οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, θοὴ Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἧα κίων, ὅτε νῆα θοὴν ἰδομένη κατιοῦσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρῆθι δὲ σάκεσσι καὶ ἐγγέσιν ἀμφιγυίοισιν·
 475 καὶ σφείας ὠσθον τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τί οἶδα.
 Ὡς φάτο· μεῖδ' ἔειπεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἔσσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρῆρει,
 5 ἄστυδ' ἐμμενος, καὶ ἔον προσέειπε σὺβώτην·

Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἰμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a prociis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.
 Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cenaculum splendidum, :
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæcis-oculis Minerva.
 Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cenam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat couvi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

29

δφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι δῖος
 κλαυθοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος,
 πρὶν ἢ αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην ἔμέ δ' οὐπὺς ἐστὶν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι· ἔχοντά περ ἀλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἰπερ μάλα μνηΐει, ἀλγίον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἥ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὅστ' ἐπιτεταμένω σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε·ν ἔμέ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ καὶ πυρὸς θερῶ ἀλῆν τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβη ὑπηοίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστου φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ πρὸς προδοιάς· κακὰ δὲ μνηστήρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναϊεάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσω ἵεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολλὴ πρῶτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἐν δαιδαλίοισιν.
 Δακρύσασσα δ' ἔπειτ' ἰδὼς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἄρτεμίδι ἱκέλῃ ἡδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασσα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἀμφὺ φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἐγώ γε
 δφεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄχρεο νῆϊ Πύλῳνδε
 λάθρη, ἔμευ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἦντας ὅσωπῃς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόον ὀρνυθὶ μηδὲ μοι ἥτορ
 ἐν στήθεσσι δρῖνε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 ἀλλ' ὀδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἶματ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ] ἀναδᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τελέσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐσελεύσομαι, ὅφρα καλέσω
 ξείνον, ὅτις μοι κείθεν ἄμ' ἔσπετο δαῖρον κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἡνώγεα ποτὶ οἶκον ἀγόντα
 ἐνδύκῳ φίλειν καὶ τιέμεν, εἰσέκον ἐλθῶ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὀδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἶματ' ἐλοῦσα
 εὐχέτο πᾶσι θεοῖσι τελέσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-arte, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: *cavendum* ne me
 conficiat[frigus matutinum; procul autem urbem dicitisse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta *ad eum* ivit; circumque alie
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis *eum* allocuta-est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram *me* putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-querendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est: mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in-cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec *ipse* venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (*i. e.*
tacuit). Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔπνυτο.
 Θεισπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεύοντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδόμειον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πούλιν δμίλον,
 ἀλλ' ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρῆστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ἔτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοὶ Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα.
 Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἔπει β' ἵκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἐκ β' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσῇ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοι λῆθης,
 νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμὴν παρήθηκε φέρουσα,
 95 εἰδὼτα πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζε παρὰ σταθμόν μεγάρου,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι σπονδόμενα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυα· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄψεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἄκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὠρόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξάμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκίως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἰὼν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἐλόθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκίως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλλίοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὔποτε ἔφρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit, hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces sequebantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva; eumque inde omnes populi *avementem* admirabantur. Circa vero ipsum proci illustres congregabantur, bona prædicantes, mala autem mentibus *profunde*-cogitabant. Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum, sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses, qui-quidem ei a principio paterni erant amici, illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.

Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit, hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed et astitit. Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres, ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera. Si forte me proci illustres in ædibus clam interfecto, paterna omnia dividerint, ipsum habentem te malo *itis* frui ; quam aliquem horum : sin autem ego his cædem et mortem struxero, tum demum mihi gaudenti fer ad aedes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærummosum duxit in domum.

Ac postquam pervenerant ad-aedes habitantibus-commodas, lenas quidem deposuerunt in solisque sedibusque; inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.

Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo, circum eos deinde lenas villosas jecerunt et tunicas; e balneoque ipsi egressi in solis consedere.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens, pulcro, aureo, super argenteum lebetem, ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam. Panem autem *verecunda* proma apposuit ferens, *ferculis* multis impositis, largiens de-præsentibus.

Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero, decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est, semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses abiit cum Atmidis ad Ilium : nec mihi sustinulisti, antequam venirent proci illustres in hanc domum, reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum; exceptum autem me ille in excelsis ædibus cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium, reversum sero recens aliunde : sic me ille sedulo curabat, ipse cum filiis gloriolis.

At de-Ulyssæ audentis-animi minime dicebat,

- 115 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰσότητι μόγησαν.
- 120 Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
θῆτε χρῆζων ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διὰν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν αἰετιδόμενος προσέειπεν·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
- 125 ἤβελον εὐνήθῃναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἔοντες.
Ὡς δ' ὅπote ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νηγεγενᾶς γαλαθηνούς
κνημοὺς ἐξερέσει καὶ ἄγχεα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἔην εἰς ἡλυθεν εὐνὴν,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆκεν·
ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰεκέα πότμον ἐφῆσει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδ' ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρ᾽ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον Ὀδυσσεύς,
τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν δ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆσθαι.
- 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρεται καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδωσαν δέ μοι οὔρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νδρῖνεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσσεύς,
ἦτοι δ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμείο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἰσότη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὡς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδ' ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἦ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἴστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὐσσελίου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγσγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνώσις φιλότῃ τέ πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάρῳ
δίσκοισιν τέροντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :

sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum ,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.

Illic vidi Argivam Helenam , cuius gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.

Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus ,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :

at ego ei omnem veritatem enarravi :

et tunc me verbis respondens allocutus-est :

Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes ,
saltus investigat et valles herbosas

pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis sævam mortem infert :

ita Ulysses illis sævam mortem inferet.

Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-ædificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
prostravitque eum fortiter, gavisus-est autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis.

Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
alia præter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax ,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.

Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.

His peractis rediit : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.

Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :

O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis ,
nempe ille non clare novit ; meo autem attente sermone :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni ,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera ,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transstris-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentire amicitiamque, multaue dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ,

ἐν τυκτῷ διαπέδῳ, θηὶ περ πάρος ὕδριν ἔχσσκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἦεν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σπιν ἔειπε Μέδων· ὅς γάρ βραμάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σπιν παρεγίγγετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χεῖριον ἐν ὄρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν πειθοντό τε μῦθῳ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἔκοντο δόμους εὐναιετῶνας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἔρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἴλας,
 ἔρευον δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πολὺνδρα
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ διὰς ὑπορβός.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πολὺνδ' ἰέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὥς ἐπέτελλεν ἀναξ' ἐμός — ἧ σ' ἂν ἐγὼ γε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δαΐδια, μή μοι ἀπίσσω
 νεικεῖν· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἄλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμδωκε μάλιστα
 ἥμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα βίγιον ἔσται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γηγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετυμμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειὴ φατ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδὸν.
 Ἦ βρα καὶ ἀμρ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βρωγλήν· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βῶτορες ἄνδρες
 βύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἰματα ἔστο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλίροον, θθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν παῖσ' Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφέων ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλωτέρης, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέαν ὕδωρ
 210 ὑπόθεν ἐκ πέτρης· βοῖμὸς δ' ἐφ' ὕπερθε τέτυκτο
 Νυμφάων, θηὶ πάντες ἐπιβρέζεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἴλας ἄγων, αἰ πᾶσι μετέπερον αἰπολοῖσιν,
 δειπνον μνηστῆρῃσιν· δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομήες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ ἀεικές· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσσεύς·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγ' ὅχι κακὸς κακὸν ἡγήλαζει·
 ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιρρὸν, δαιτὶν ἀπολυμαντήρα;
 ὅς πολλῆς φλιγῆσι παραστὰς θλίψεται ὤμους,
 αἰτίζων ἀχολούς, οὐκ ἄσρας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam exercebant.
 Sed quando jam cœna-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon : hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subuleus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallem stabulorum custodem relicto-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vesperam frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.
 Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 struetum, pulere-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor ;
 circum-vero alnorum aquis-nutritarum erat nemo,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :
 Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quonam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicium molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frusta, non tripodas, neque lebetes ;

τόν κ' εἴ μοι δότης σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σκηνοκόρον τ' ἔμειναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θείτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακά ἔμμεσθεν, οὐκ ἐθελήσει
 ἔργον ἐποίεσθαι, ἀλλὰ πῶσσαν κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἱ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσῆος βαίονο,
 πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 κλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κατὰ βαλλομένονο.
 Ὡς φάτο· καὶ παρῶν λάξ ἐνόησεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχυρ' οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπυτοῦ ἔστουφελιζεν,
 235 ἀλλ' ἔμειν' ἀσφαλῶς· ὁ δὲ μερμηρίξεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ με μεταίξας ῥοπαλῶ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσει κάρη, ἀμφοῦδς ἀείρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συνώτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' εὖξ' αὐτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴ ποτ' Ὀδυσσεύς
 ὑμῖν ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πόινι δημῷ,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· τόδε μοι κρηνῆναι' ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν καίνος ἀνὴρ, ἀγᾶτοι δὲ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελαίνθησ, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον ἔειπε κύων, ὀλοφύῃα εἰδώς·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἔξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολλὸν ἄλφοι.
 Αἱ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυροτόξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
 ὥς Ὀδυσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὥκα δόμους ἔκτανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἱέν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρύμαχον· τὸν γὰρ φιλέσκει μάλιστα.
 Τῷ πᾶρα μὲν κρεῦν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένω· περὶ δὲ σφραεσ ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰδεῖσιν
 Φῆμιος· αὐτὰρ ὁ χεῖρὸς ἔλων προσέειπε συνώτην·
 Εὖμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα καλ' Ὀδυσῆος·
 265 βρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπὶ σκητῇ δὲ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχέες εἰσὶν
 διχλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Ἰγνώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγξ
 ἡπύει, ἦν ἀρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὖμαιε συνδῶτα·
 βρεῖ' ἔγνωσ' ἐπεὶ οὐδ' ἀτὰρ ἑλ' ἀλλὰ πέρ' ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦε σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἱύσειο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rustum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iterit ad aedes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *facta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussis.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semite deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcas
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-umquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissipavit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul perlit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad aedes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipso sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc sunt aedes pulcræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ aedes sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus Ingredere aedes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάραιθεν
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοσθε νήσας
 ἢ βάλη ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνγκα.
 290 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοῶντι καλεώεις.
 Ἄλλ' ἔρχου προπάραιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεν' οὐδὲ βολέων
 295 ταμῆεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 κύμασι καὶ πολέμοι· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐ πως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἐνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ἐπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον, κακὰ θυσιμένεσσιν φέρουσαι.
 300 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρανος, ἂν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὄρετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἀνδρες
 305 αἶγας ἐπ' ἀγροτέραις ἡδὲ πρόκαις ἡδὲ λαγωούς·
 δὴ τότε καί τ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῃ, ἣ οἱ προπάραιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις χέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἀγοίεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 310 ἐνθα κύων καί τ' Ἄργος, ἐνίπλευος κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἄοντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσπηνε καὶ οὐατα χάββαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 315 βεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἑρεΐνετο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἡ μάλα θαῦμα, κύων δὲ καί τ' ἐνὶ κόπρῃ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδῆι τῶδε,
 ἢ αὐτως, οἷός τε τραπέζης κύνας ἀνδρῶν
 320 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἐνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖα συβῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρὸς γε κύων δὲ τῆλε θανόντος.
 Εἰ τοίοςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 ὅσῳ μιν Τροίηνδε κύων κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς,
 325 αἰψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκήν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγασκε βαθείης βάνθεσιν ὄλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴχνησι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται καχόττη· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὄλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 330 Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέουσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃσιν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάρωντας·
 335 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἐλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδὼν· Ὀδυσῆα εἰκοστῇ ἐνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐργόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 340 νεῦσ', ἐπὶ δ' ἑκάλεσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δίρπον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

ne tu morare, ne quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat; haec te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio; haec jam intelligenti praecipis.

Sed i prae, ego autem relinquo hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transstris-instructae armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutravit quidem, neque eo fructus-est; prius vero ad Ilium sa-
erum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fustum-erat; donec auferrent
servi Ulyssis praedium magnum stercoraturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulysses prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus absternit lacrimam,
facile latens Eumaeum; statim autem interrogabat sermone :
Eumae, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumae subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat densae in-profundis silvae
bellua, quamcumque egisset; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] perit; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-senans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit aedes habitantibus-commodas;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde satum occupavit atrae mortis,
statim ut-viderat Ulysses vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit sellam

καίμενον, ἔνθα δὲ δαιτρός ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιώμενος μνηστῆρσι, δόμον κάτα δαινυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλέμαχιο τράπεζαν
 ἄντιον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἴκε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ξίσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἑλὼν περικαλλὸς ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἔχανδανον ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτὸν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ χειρρημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχού δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καὶ σε καλεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προέκτῃ. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεύ ἀνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐτοῖ, ποδῶν προπαρόιθεν, ἀεικέλις ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθι δ', ὥς δ' τ' αἰοῖδς ἐνὶ μεγάροισιν ᾄδειεν.
 Εὐθ' ὁ δεδεπνῆκε, ὃ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοῖδς·
 360 μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 ὥτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γυνοῖ θ', οἵτινές εἰσι ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἑλεαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέλνυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἡ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δαῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδ'α, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπειτα νείκεσσε συβώτην·
 375 ὦ ἀργύρωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἤγαγες; ἡ οὐχ ἄλις ἡμῖν ἀθήμονες εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγέρομενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξείνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δοῦρων

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus est sedes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus posti cupresseo, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.
 Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus cane-
 bat.

Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor ;

proci vero tumultuati sunt per-sedes. At Minerva,

prope astans, Laertiaden Ulyssem

concitavit, ut panes a procis colligeret,

cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :

sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;

inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclityæ reginæ,

hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :

nempe ei huc subulcus dux-fuit :

ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem

duxisti ? an non satis nobis erronei sunt et alii,

mendici molesti, conviviorum contaminatores ?

an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini

hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :

Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse eum adiens,

aliud scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,

vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

285 ἡ καὶ θέσπιν αἰδοῦν, ὃ κεν τέρπῃσιν δαΐδων·
 οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἑ αὐτόν.
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
 290 δμῶσιν Ὀδυσσεύς, περὶ δ' αὐτ' ἔμοι· αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ ἀλέγω, εἰώς μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 ζῶει ἐνὶ μεγάροισι καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλ' ἐπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζόμενος αἰεὶ
 395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
 Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὧς κηδεαὶ υἱός,
 ὃς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
 μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
 400 Δὸς οἱ ἐλῶν· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζει τόγε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεοῖο.
 Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλῃ· ἡ δόμην ἄλλω.
 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπες.
 Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
 καὶ κεν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύχοι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θῆρ' ἔλῶν ὑπέφηνε τραπέζης
 410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔτεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδωσαν, πλήσαν δ' ἄρα πῆρην
 σίτου καὶ κρεῖων· τάχα δὲ καὶ ἐμείλλεν Ὀδυσσεύς,
 αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
 στή δέ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 415 Δὸς, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὃ κακίστος Ἀχαιῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
 Τῷ σε γρηθόμεναι καὶ λῶϊον, ἡ ἔπερ ἄλλοι,
 σίτου· ἐγὼ δέ κέ σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
 420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσσκον ἀλήτη,
 τόλῃ ὅποῖος εἴοι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·
 ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
 οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
 425 ὃς μ' ἅμα ληϊστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολόμην·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτο μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίτῃρας ἑταίρους
 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 430 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυννα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὑβρεῖ ἐξάντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίῳ ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγόν καὶ νήπια τέκνα
 αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκειτ' αὐτή.
 435 Οἱ δὲ βοτῆς ἀλόντες ἅμ' ἡοὶ φαινομένην καὶ
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῶζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra : mendicam vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos

servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego non curo, quamdiu mihi prudens Penelope vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] tace, ne mihi hunc responde multum verbis ;

Antinous autem consuevit male irritare semper verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinonum verbis alatis allocutus-est :

Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas, qui me hospitem jubes a domo pellere verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidio ; jubeo enim ego : neu jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :

ipse enim comedere multo mavis, quam dare alli.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :

Telemache altoique, animo indomite, quale dixisti !

Si ei tantum omnes præberent proci,

etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.

Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram

pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,

rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :

stetit autem juxta Antinonum, et ipsum sermone allocutus-est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,

de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.

Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam

beatus divitem, et sæpe dabam erronei

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venisset :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),

qui me cum latronibus multivagis impulit

in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :

statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.

Tunc quidem ego hortabar dilectos socios

illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;

speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,

cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros

populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,

ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.

Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente

venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et

equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmie

fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

στῆναι ἀναντίβιον· περί γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντίσσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσαν·
 ἔθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔγω, πῆματα πάσγων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τούδε σῆμα προσέφηγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἔχαι;
 ὅς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔστι προύκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὕτως ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητικὴ
 ἀλλοτρῶν χάρισθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἰδείε καὶ φρένας ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σὺν ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλοις,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοις παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 ὣς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεια πετέροντα προσήυδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' ὄλω
 ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδα βάξεις.
 ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἤϊτε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βέλος Ἀντινόοιο·
 435 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦων.
 Ἄψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὼν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔτετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλεῖν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείης βασιλείης,
 ὄρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὲν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε· ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσιν
 βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 445 Ἄλλ' εἴ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινεύες εἰσιν,
 Ἀντίνοον πρό γάμοιο τέλους θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθι· ἔκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσσαν·
 ὥδε δὲ τις εἰπεσκε νέων ὑπερνηγορέωντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλγῆτην,
 οὐλόμεν'· εἰ δὴ πού τις ἔπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 455 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 ὣς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἔδεξεν
 460 βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροισιν,
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto are,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dimetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendiculus.

Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplici vel salerni dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe pato
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde po-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnant possessionibus,
 percutitur, vel pro bovibus, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erianyes sunt,
 Antinonum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheii filius:
 comedere tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per ædes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem errorem,
 perditum; si forte quis celestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem inspicientes.

Sic igitur dicebat proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percusso; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·

Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.

495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εἰ γὰρ ἐπ' ἄρῃσιν τέλος ἡμετέροισι γένοιτο·

οὐκ ἂν τις τούτων γε ἔθρονον ἦϊο ἴκοιτο.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώονται·

500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.

Ξείνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,

ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνοίγει·

ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδωσάν τε·

οὗτος δὲ θρήνῳ προμνὸν βάλε δαΐδιν ὦμον.

505 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,

ἡμένη ἐν θαλάμῳ· δ' δὲ εἰδένεε διὸς Ὀδυσσεύς·

ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσήυδα διὸν ὑφορβὸν·

Ἔρχεο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνων ἀνωχθεῖ

ἑλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπτεύσομαι ἡδ' ἐρέωμαι,

510 εἰ που Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἡ ἐπίπυσται

ἡ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺδῶτα·

εἰ γὰρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί·

οἳ ὅγε μυθεῖται, θέλω γοῦτό κέ τοι φίλον ἦτορ.

515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυσσεν

ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νηὶς ἀποδράς·

ἀλλ' οὐτω κακότητα διήγυσεν ἦν ἀγορεύων.

Ὡς δ' ὅτ' αἰοδὸν ἀνὴρ ποτιδέχεται, ὅς τε θεῶν ἔξ

ἀεΐδει δαδαῖς ἐπεὶ ἱμερόεντα βροτοῖσιν,

520 τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, ὅππότε' ἀεΐδῃ·

ὡς ἐμὲ κείνος ἐθέλγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.

Φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατρώϊός εἶναι,

Κρήτηναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἐστίν.

Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,

525 προπρυυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεύς ἀκούσαι,

ἀγχρὺ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίνονι δῆμῳ,

ἰωσὺ· πολλὰ δ' ἀγεί κειμήλια ὄνδε δόμονδε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσκη.

530 Οὗτοι δ' ἡ δῦρῃσι καθήμενοι ἐψίασθων

ἡ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἔφρων.

Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα καίτ' ἐνὶ οἴκῳ,

σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·

οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἡματα πάντα,

535 βούς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἴγας,

εὐδαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον,

μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,

ὅσος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρῇ ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

Εἰ δ' Ὀδυσσεύς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,

540 αἰψὰ καὶ σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρσεν ἀμφὶ δὲ

σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα

αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπειτα πετρονέγνα προσήυδα·

Ἔρχεό μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὦδε κάλεσσον.

545 Οὐχ ὁράς, ὁ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεισιν;

τῷ καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclutus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-

est:] Si enim votis exitus nostris adesset,

haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-

tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,

a-viris petens; egestas enim eum jubet;

ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;

hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,

sedens in thalamo; at cœnabat divinus Ulysses :

illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube

venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,

sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit,

vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :

utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :

qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui

in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens;

sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis

canit doctus carmina delectabilia mortalibus,

hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :

sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,

in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,

supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysæ se audivisse,

prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,

vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,

vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo

cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-

rum edunt:] ipsi vero in nostram domum divertentes dies

omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,

epulantur, bibuntque nigrum vinum,

temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,

qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,

statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-

mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;

statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?

ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνῶν νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεια πετερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοι· μεταλλῆσαι τί εἰ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσις κέλεται, καὶ κῆδέα περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρηΐξεις· σῖτον δὲ καὶ αἰτίων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλησιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαι', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδεῖδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κiónτα
 οὔτι κακὸν βέξαנטα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρχεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Ἦν νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνοήθη
 570 μείναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος περὶ νόστιμον ἦμαρ,
 ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔλθω· ὁλοθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαιε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἢ τίνα που δέσας ἐξάσιον ἢ καὶ ἄλλος
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺδῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερνηορέοντων.
 Ἀλλὰ σε μείναι ἄνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὧ βασιλεια,
 οἴην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἢ δ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄρρων ὁ ξείνος ὅτιται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γάρ πού τις ἐδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὥχετο δῖος ὑφορβός
 590 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διετέφραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πετερόεντα προσηύδα,
 ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σύας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὺν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάει καὶ φράζεο θυμῷ,
 μὴ τι πάθης· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἅττα σὺ δ' ἔργεο δειλιήσας·
 600 οὐ γῶθεν δ' ἔλναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum iænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat; propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sis.

Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te iænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicumque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus *Ulysses*:

Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ:

novi enim bene de illo, parem autem sustinuiamus ærorem.
 Sed procorum difficilium subtimeo cætum;

quorum injuriaque visque ad-ferreum cælum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussam doloribus dedit,

neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare

ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:

et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta est Penelope:

Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-in-duxit
 erro? utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendic-
 cus.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:

loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.

Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,

solam ad hospitem loqui verbun et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:

non insipiens hic hospes suspicatur, quicumque demum sit;

non enim usquam ulli sic mortalium hominum

viri insolentes injusta maculantur.

Illa quidem sic locuta est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cætum, postquam dixerat omnia.

Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunt.

Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:

quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:

mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμοὶ τὰδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐυξέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἦδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
ὅς πλεῖον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὀρχηστὴ καὶ ἀοιδῇ
τέρποντ'· ἦδ' ἄρ' καὶ ἐπηλυθε δειέλον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσσι· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάρρη,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσθαι.

Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πέντια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρῳ δὲ νέον κίχλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγει·
ὃς ῥ' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ πιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εἴκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεῖς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ὠκίμεναι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
δαιμόνι, οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινα φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε γρη
ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἐγών· ὁδὸν δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὁπάειν.

Χερσὶ δὲ μὴτὶ λίην προκαλίζω, μὴ με χολώσῃς,
μὴ σε γέρων περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλεα φύρως
αἵματος ἡσυγίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι οἶω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃς Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς δ' ἠμολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρητὶ καμῖνοί ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μεητσαίμην,
κόπτεω ἀμφοτέρησι, χαμαι δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσαιμι· σὺ δὲ ὥς ληϊδοταίρης.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ὡς οἱ μὲν προπαρόιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδού ἐπὶ ξέστου πανθυμαδὸν ὀκρίωντο.
Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,

ἦδ' ὁ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·
ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τί πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἷον τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.

Ὁ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυελάσσομεν ὥκα.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχὸς κακοεῖμονας ἡγερέοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indeseinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.

Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fedem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-assuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hosquesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἶπω·
 γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντας·
 δοπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τάνων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἶε! δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδασίεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχῶν ἔσω μίσγεσθαι ἑάσομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὐπὺς ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖν
 πληγῇ ἀτασθάλων, τοῦτω δέ με ἴφι δαμάσσει.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκάλευν.
 [Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο·
 Ζεῖν, εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μῆτιν' Ἀχαιῶν
 δεῖδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχθήσεται, ὅς κ' ἐσε θεῖνῃ.
 Ζεινοδόκος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντινόος τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζώσατο μὲν βράκessin περὶ μήδεα, φαῖνη δὲ μηρούς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στιβαροὶ τε βροχιόνες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ἦ τάχα Ἴρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ βακίων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφαν' Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὧς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 δειδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπταν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάϊε, μήτε γένουσι,
 80 εἰ δὴ τοῦτον γε τρομέεις καὶ δεῖδιαις αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἥ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἑρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἴσται·
 αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 μήδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμά δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἀναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἥ ἑλάσει, ὅς μιν ψυχῇ λίποι αὖθι πείσονται,
 ἥ μιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαι Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε· ἀνασχομένου, ὃ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in cenam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quenquam
 alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.
 [Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum.]
 Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac ; ceterorum autem neminem Achivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego sum ; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobabant ; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
 mora] pulcraque magnaue ; nudati-sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :

sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :
 Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis semex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timentem ; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscindat et aures sævo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum ;
 an ipsum leviter feriret, extendere-que super terram.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere-nt Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὐατος, δοτῆα δ' εἰσω
 ἔβλασσεν αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἷμα·
 καδ' ὃ ἔπεσ' ἐν κόνεσσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτιζῶν ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρας ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔλαε δι' ἐκ προθύρου, λαβὼν ποδὸς, ὅρρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἷσεν ἀνακλίνας· σκηπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῦας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
 μηδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἑὼν μὴ πού τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἥ ῥα καὶ ἀμφ' ὁμοιοῖσι δαικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἀψδ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο τοὶ δ' Ἰσανεῖσσι
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικνόνωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοὶ δολίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσες
 116 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνᾶξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς ἔχետον βασιλῆα, βορτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληθδὸν διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλεῖν κνίσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰείρας
 καὶ δέπαι· χρυσῷ δαιδίσκετο φώνησέν τε·
 Χαίρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοντό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακούς ἔχεις πολέεσσιν· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 125 Ἀμφινόμ', ἧ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
 Νίσσον Δουλιχίᾳ ἑὺν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασι γενέσθαι· ἐπηγῇ δ' ἀνδρὶ ἰοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μιν ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσας τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετλήσθαι θυμῷ.
 Τοῖος γάρ νῆος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων
 140 πατρὶ τ' ἐμῷ πῖνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
 Οἱ δ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανῶντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
 145 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημί φίλον καὶ πατρίδος αἵης
 δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἰκαδ' ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιάσεις ἐκείνῳ,
 ὅππότε νοστήσεις φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἀναιμῶντί γε διακρινέσθαι οἶω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum traherat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores ; et ipsum ad septum anles
 statuit reclinatum ; baculum autem ei injectit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens ;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 villis quum sis ; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram ; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat ; illi autem ive-
 runt intro suaviter ridentes, et eum blande compellabant ver-
 bis :] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo ;
 qui hunc insatiabilem a mendicando cessare fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere ; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adait tibi in posterum certe
 felicitas ; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse ;
 tali enim etiam patre es ; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque ;
 ex hoc te dicunt natum esse : deserto autem viro similis es.
 Propterea tibi dicam ; tu vero attende, et me audi :
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum esse se in posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genus vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse ;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non amplius puto ab amicis et patria tera
 diu abfuturum ; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine cruore utique diretum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.

Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον·
ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.

Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιημένους ἦτορ,
νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,

Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴρι δαμῆναι.

Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,

160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα

θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο

μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσαν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὐτὶ πάρος γε,

165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισι περ ἐμπης·

παῖδι δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,

μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δμιλεῖν,

οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅστιθεν φρονέουσιν.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παῖδι ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκρυθε,

χρῶτ' ἀπονυψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·

μὴδ' ὅτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα

ἔρχεν· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.

175 Ἦδὴ μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, δν σὺ μάλιστα

ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεῖσάνατο ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραυδα, κηδομένη περ,

χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·

180 ἀγατὴν γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

ᾤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.

Ἄλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἰπποδάμειαν ἄνωχθε

ἐλθέμεν, ὅρρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·

οἷη δ' οὐκ εἴκειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.

185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,

ἀγγελέουσα γυναῖξιν καὶ στρυνέουσα νέεσθαι.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.

Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα

190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεῶν

ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·

κάλλει μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα καλὰ κάθηρεν

ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέρανος Κυθήρεια

χρίεται, εὐτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·

195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·

λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ Ἐλέφαντος.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεῶν.

Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκῶλενοι ἐκ μεγάροιο,

φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν,

200 καὶ ῥ' ἀπομόρζετο χερσὶ παρειὰς φώνησέν τε·

Ἦ με μάλ' αἰνοπαυτὴ μαλακὸν περὶ κοῖμ' ἐκάλυπεν·

αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἄγνῃ,

αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione-facta bibit dulce vinum ;
iterumque in manibus posuit poculum principi virorum.

Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,
nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus.

Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva,
Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut-domaretur.

Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesis-oculis-Minerva,
filia Icarii, prudenti Penelopæ,

procis se-ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime
animum procorum, et honorata fieret

magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta-est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,

procis me-ostendere, invisus licet omnino :

filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit,

ne plane procis cum-superbis versetur,

qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia his verbis allocuta-
est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela,

corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas :

neu sic lacrimis foedata circa faciem

vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea-setate est, quem tu maxime
supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,

corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento :

decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant,

perdiderunt, ex quo ille abivit cavis in navibus.

Sed mihi Autonoenque et Hippodamiam jube

venire, ut mihi astent in ædibus :

sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit,
nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad-eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesis-oculis Minerva :

filia Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque-sunt ei artus omnes
ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima earum

immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Aclivi :

pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit

divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea

ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ;

et ipsam procriorem et habitioem reddidit aspectu ;

candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-nluis ex domo,
cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-

sit ;] et abstersit-sibi manibus genas, et locuta-est :

Certe me valde ærummosam mollis sopor cooperuit :

utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta

statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 305 παντοίην ἀρετήν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιοῖν.
 Ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔπνοντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
 310 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 315 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' ὢν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἔσοι καὶ ἦδης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 320 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 ὃς τὸν ξείνον ἕασας ἀεικισθήμεναι οὔτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδῃ τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τῇ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδασ·
 μήτηρ ἐμή, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 330 ἅλλα τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλησσοῦσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὄγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶψά γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύοιεν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελυτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἥσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἰκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἂν Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤϋθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔϊσας
 250 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμήν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβηινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεῖω,
 255 μείζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἀρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίαν,

HOMERUS.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-coenaculo splendido,
 non sola ; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.

Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt ;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :

Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intueps, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.

Quale jam hoc facinus in aedibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.

Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris aedibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes ; mihi autem non sunt auxiliares.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio ; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris aedibus

nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutæ-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulæ fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei redivit ;] quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :

Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris aedibus
 amane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .

Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi ; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.

Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.

Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.

Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερην ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσυῦδα·
 ὦ γυναῖ, οὐ γὰρ δίω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωῆας φασὶ μαχητὰς ἐμμεναι ἀνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βρυτῆρας δισσῶν
 ἱππων τ' ὠκυπόδων ἐπιθήτορας, οἳ καὶ τάχιστα
 ἐκρίναν μέγα νεῖκος ὁμοῖοι πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἢ κεν ἀλώω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μενῆσθαι πατὴρ καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὧς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
 270 γήμασθ', ὧ κ' ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελείτῃ.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ συγερός γάμος ἀντιβολήσῃ
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἶνὸν ἄχος κραδίη καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 275 μνηστῆρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οἷς ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀννεῖοιο θυγάτρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱππὰ μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγαθὰ δῶρα δίδουσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νήποιον ἐδούσιν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μελιγχοῖς ἐπέεσσιν· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίρρον Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν ὧς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἔστιν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἀλλῇ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσόμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκάστος.
 Ἀντινόω μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικιλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσεαι, κληῖσιν εὐγνάμποις ἄραρυται.
 295 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἡέλιον ὧς.
 Ἑρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεῖκαν,
 τρίγληνα, μορόνετα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 Ἰσθμῖον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅφρα φαεινοῖεν· περὶ δὲ ξύλα κάχκανα θῆκαν,
 αἶα πάλοι, περὶ κήλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαΐδας μετέμειγον· ἀμοιβῆδ' ὁ ἀνέβαινον
 δμῶαί· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene ocreatos Achivos ex Troja bene omnes incolumes redituros : etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros, tam jaculatores, quam missores sagittarum, equorumque velocium vectores ; qui citissime decreverint magnam contentionem omnibus - æque - gravis belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.

Memor-sis patris et matris in ædibus, sicut nunc, vel adhuc magis, me absente. At postquam jam filium in-pubertate *constitutum* videris, nube, cui volueris, tua domo relicta. Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur. Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit. Sed hic gravis dolor cor et animum incessit, procorum non hic mos olim fuit ; qui præstantemque mulierem et divitis *vir*i filiam ambire velint, et inter-se contendant : hi ipsi adducunt boves et pingues oves, puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant : at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses, quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem animi blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius : filia Icarii, prudens Penelope, dona quidem quicunque voluerit Achivorum huc ferre, accipe : non enim bonum recusare donationem est : nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo : donaque proinde allatum miserum præconem quisque. Antinoo quidem tulit *præco* magnum perpulcrum pep̄l̄m, varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit, aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt, trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat multa.] A Pisandro vero Polycitoride rege collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit. Ipsa quidem deinde ascendebat in coenaculum, divina mulierum ; cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona.

Hii vero ad saltationemque et desiderabilem cantum conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit. Statim lampadas tres statuerunt in ædibus, ut lucrent : circum autem ligna arida posuerunt, sicca dudum, facile-ardentes, recens fissa ære ; et facies immiscuerunt : alternatim vero succendebant famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὲς μετέφθι πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαι Ὀδυσσῆος, δὴν οἰομένοιο ἄνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἐν' αἰδοίῃ βασιλείᾳ·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, ἣ εἰρις πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοῦτοισι φάος πάντεσσι παρέω.
 Ἦνπερ γὰρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἦώ μῖν μινειν,
 οὔτι με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρῃος,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης·
 325 ἀλλ' ἤγ' Εὐρύμαχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἦ ῥ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτεν ὄνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδεῖν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἥε που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἡ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἣ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνία βάξεις.]
 Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπῶς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῦζας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφθι πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύον, ὃς ἀγορεύεις, [σεύς·
 κείσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖθι διαμελείσσι τάμησιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διαπτοίησε γυναῖκα.
 Βὰν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρδοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ δὲ παρ' λαμπτήρσι φαιίνων αἰθόμενοισιν
 ἐστήκει ἐς πάντας δρῶμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ κάμπαν ἀγῆνορας εἰς Ἀθήνη
 λώδης ἰσχεῖσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 δῦν ἄγος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθεεὶ δὲ ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρήχεσσι οὐδ' ἤβαια.
 Ἦ ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πολλοῖσιν·
 ξεῖν', ἡ ἄρ' κ' ἐθέλοις θητεῦμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς — μισθὸς δὲ τοι ἀρκίος ἔσται —
 αἵμασιός τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων·
 360 ἐνθα κ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπιτηγάνων παρέχοιμι,
 εἵματα δ' ἀμφιέσσαιμι ποσὶν δ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεσθες, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔγῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαιθεῖσθαι προσέφθι πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpente manibus :
 at ego his lumen omnibus præbebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hæc autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :
 hæc utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, æream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium· sed hic multa prædicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel libisem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectæque-sunt ire per domum ; solutaque-sunt subtilis
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas prælucentes accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quæ quidem non irrita facta-sunt.
 Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstineræ acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi præberem,
 vestimenta-que induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρη ἐν εἰρηνῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐμ' ποίη, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρ' ἡ μάλα κνέφαος, ποίη δὲ παρήϊ·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅππῃ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἀμφὶ κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἱσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαζνὼν,
 375 τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω·
 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὅλκα διηγεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολεμὸν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχυαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἥδ' κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνοιτο δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπειτα περρόνεντα προσήυδα·
 Ἄ δεῖλ', ἥ τάχα τοι τελὲς κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 τρεβθεῖς· ἥ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνία βάζεις.
 [Ἦ ἀλυσίς, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δέσας· δ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχους δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ θγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστήρης δ' ὁμᾶδῆσαν ἀνὰ μέγαρον σκιοέντα·
 400 ὧδε δέ τις εἰσέσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴτ' ὦρελλ' ὁ ξείνος ἀλόμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἐλθεῖν· τῷ κ' οὐτὶ τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωγῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσειται ἥδ'· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεῦθε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμν' ὁροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες,
 ὅππότε θυμὸς ἀνωγε· διώκω δ' οὐτὶν' ἐγωγε.
 410 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδῃο ἀνακτος·]
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ βῆθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβόις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαῖνοι
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἱ κατὰ δόματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅφρα σπείσαντες κατακείμεν οἴκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutilli, magni, ambo saturati herba,
 æquales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-cærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnantioribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:
 Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]
 Sic igitur locutus, scabellum sumpsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per ædes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:
 Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla conti-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe allquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsis vero Amphinomos concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]
 O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssæ divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

620 τὸν ξείνον δὲ ἰῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ χρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 625 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιγδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν ὅ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βᾶν ῥ' ἵμεναι κείμεντες ἐὰ πρὸς δύμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρύκλειας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τέυχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηχ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔωκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε χιών κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσπον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τότε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μὴ πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνῃτέ τε δαίτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπειθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι ἔρουζον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταβῆσθαι ἔντα πατρός
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδῃ
 πατρός ἀποικομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταβῆσθαι, ἦν' οὐ πυρὸς ἔζετ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἶκον κηδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος οἴσει;
 25 δμῳὰς δ' οὐκ εἰς προδωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέρομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοῖνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναietaόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρουν κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοῦσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσειον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ἐν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν δρῶμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curæ-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.

Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ispis vero craterem miscuit Mulus heros,
 præco Dulicliensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubitori suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est:

Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo depoeui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »

Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram·:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.

Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.

Sic igitur dixit: huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 culi).] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferabant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι
 εὐατίναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψός· ἔχοντες
 φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθόμενοι.
 40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σίγῃ καὶ κατὰ σὺν νόον Ἰσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς·
 αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείφομαι αὐτοῦ,
 45 ὅφρα κ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·
 ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμῖς ἕκαστα.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
 κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἐνθα πάρος κοιμᾶσθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
 50 ἐνὸ ἄρα καὶ τότε ἔλεχτο καὶ Ἥῳ διὰν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
 Ἡ δ' Ἴην ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἔφιζεν,
 δινωτῇν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
 ποίησ' Ἰκαμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκεν,
 προσφυῖ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
 Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
 60 Ἥλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
 Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἢ δὲ τραπέζας
 καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
 πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
 νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν ἢ δὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν
 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνέειπτε Μελανθὸν δεῦτερον αὐτίς·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
 δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
 ἀλλ' ἔλθελε θύραζε, τάλαν, καὶ διαιτὸς ὄνησο·
 ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰς θα θύραζε.
 70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπὸ δρᾶιδὸν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·
 ἦ ὅτι δὴ ρυπῶα, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἶμαι,
 πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἔπειγαι.
 Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
 ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλτήτῃ,
 τοίῳ ὅποιος εἴμι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·
 ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
 οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πάσαν ὀλέσσης
 ἀγλατήν, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι·
 μή πως τοι δέσποινα κοτσεσσαμένη χαλεπήνη,
 ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἑλπίδος αἴσα.
 85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
 ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκῃτι,
 Τηλέμαχος τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 λήθει ἀτασθάλου· ἔπει οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
 90 ἀμφίπολον δ' ἐνέειπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
 abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
 lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cælum latum
 tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-
 ses:] tace, et in tua mente retine, nea interroga:
 hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
 ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
 hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
 cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
 ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:
 ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.
 At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis aut aurea Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
 tornatam ebore et argento; quam olim faber
 fecerat Icmalius, et subius scabellum pedibus posuerat,
 aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;
 eæque panem quidem multum auferebant, et mensas,
 et pocula, unde viri superbientes biberant:
 ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
 cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulysses increpabat Melanthe secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
 versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:
 aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
 ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
 an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
 sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
 Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
 beatus divitem, et sæpe dabam erroni,
 tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
 set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
 quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
 ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
 decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
 ne forte tibi domina irata sæviat,

vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
 Sin autem ille quidem ita periit, et non-amplius rediturus est,
 at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
 Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
 latet injurias: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
 ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδεῖς, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδῃς, ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὡς τὸν ζεῖνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἰσεσθαι· ἐπεὶ πυκινὸς ἀκάχημαι.
 Ἥ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὅφρα καθιζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
 ὁ ξείνος ἐμάθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
 δίφρον εὐξέστον καὶ ἐπ' αὐτῇ κῶας ἐβάλλεν·
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ῥοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπίερα γαῖαν
 νεϊκέοι· ἥ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
 ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅτε θεοῦδης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἱερθίμοισιν ἀνάσσων,
 εὐδικίας ἀνέχησι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυρὸς καὶ κριθᾶς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
 τίκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
 ἐξ εὐχεσίης· ἀρετῷσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰλλα σῶ ἐν οἴκῳ·
 μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
 μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυράων,
 μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολὺστόνος. Οὐδέ τι με χρῆ
 οἶκω ἐν ἀλλοτρίῳ γούοντά τε μυρόμενόν τε
 120 ἥσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἀχρίτον αἰεὶ·
 μή τις μοι θυμὸν νεμεσῇσεται ἡδ' σὺγ' αὐτῇ,
 φῆ δὲ ἀκαρυπλῶειν βεβαρρότα με φρένας οἶνω.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
 125 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ᾔεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύσει,
 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσεινε κακὰ δαίμων.
 130 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰλύντι Ζακύνθῳ,
 οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλοισιν ἀμφινέονται,
 οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐθ' ἱκετᾶν
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιουργοὶ ἔασιν·
 ἀλλ' Ὀδυσσῇ ποθέουσα, φίλον κατατῆκομαι ἦτορ.
 Οἳ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυτεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μέμνεντ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅς κε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνινα νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in ædibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta-est :
 Eurynome, asser jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsam interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festivanter deposuit fercna
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa-est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in inmensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordeæ, graventurque arbores fructu;
 pariant vero robustæ pecudes, ac mære præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti : valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
 sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdiderunt immortales, quando ad-Ilum ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus-est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]

Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos stрую.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,
 subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses.] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsam

145 Μοῖρ' ὅλοη καθέλθῃσι τανηλεγὸς θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νυμεσθήσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
ᾧς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
ᾧς τρίτες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθιόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγοῦσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ δμῶκλῃσαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
ᾧς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγεῖν δύναμαι γάμον οὐτε τιν' ἄλλον
μήτιν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλὰ δὲ πᾶσι βίοντα κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἥδη γάρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κήδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τὸν γένος, ὀππόθεν ἔσσι·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δῶσεις
πλείεσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὀππότε πάτρης
ἦς ἀπέσθην ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχω·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἥδὲ μεταλλάξῃ.
Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιρρύτος· ἐν δ' ἀνθρωποι
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγάλοιι τῶρες, ἐν δὲ Κῦδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάϊκες διότ' τε Πελασγοί—
τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴκιον εἴσω
ᾤχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοῖ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ἐπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγχθασα Μαλειῶν,
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστουδ' ἀνελθών·
ξείνον γάρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν· αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὐ ἐξείνισσα,
195 ἐνδοκῆως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἄλφита δῶκα καὶ αἰθόπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοὺς ἱεύσασθαι· ἵνα πλησάταιο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenērunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (*nihil*) curantes,
deprehenderunt *proci* supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et agre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir *est* qui-valet maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desinēs meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quā *quidvis* teneor : hic enim *mos est*, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divini-que Pelasgi.
Inter has autem (*urbes*) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi verò nomen inclytum *Æthon*,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitālia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset *eum* a-Maleis :
statuit autem *naves* in Amniso, ubi specus *est* Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δὴ δώδεκα μὲν μένον ἤματα δίοι Ἀχαιοί·
 300 εἶλε γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρρε δαίμων·
 τῇ τριχκαίδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέτε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε φεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χροῖς.
 305 Ὡς δὲ χιῶν κατατῆκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρύς κατέτῃεν, ἐπὴν Ζεφύρος καταχευή·
 τηχομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 οὕτως τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυγεύσης,
 κλαίουσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 310 θυμῷ μὲν γόωσεν ἔην ἐλάειρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥς κ' ἐκέραι ἔστασαν ἢ ἐσὶ σῆδος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτίς μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 315 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινέ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅποι' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' οἷός ἐστι καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 320 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦδη γὰρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρη·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρεω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἤτορ.
 325 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διὸς Ὀδυσσεύς,
 διπλὴν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύνων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 330 ὡς οἱ χρυσοῖο ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκρυγέειν μεμαῶς ἥσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόνετα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν ἀκρά ἰσχυαλίοιο·
 τὼς μὲν ἔην μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὣς·
 335 ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκαθ' Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἐταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τις που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 340 ἔσχε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χαλκείον ἄσος καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμιόνετα χιτῶνα·
 αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐσελμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 345 εἶπετο καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐστιν περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρύδατης δ' ὄνομα· ἔσχε· τίεν δὲ μιν ἔξοχον ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδον.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἐτι μᾶλλον ὑπ' ἱμερον ὥρσε γόοιο,
 350 σήματ' ἀναγνούς, τὰ οἱ ἐμπεδα πάραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illic per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coerebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Euris liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Laenam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an imo congrua sentiret.

Sic dixit : Illi autem adhuc magis desiderium excitavit fletus,
] signa agnoscanti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nūn μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἑλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶμαί τ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύσας ἐκ θαλάμου περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμειναι τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ βα κακῇ αἰσῇ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὦχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃς Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροῶ καλὸν ἐναίρεο μηδὲ τι θυμὸν
 τῆς, πόσιν γούωσα· νεμεσῶμαι γὰρ μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέχῃ φιλότῃ μιγείσα,
 ἧ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοὶς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούμην μὲν παῦσαι, ἐμείο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικλύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχιῷ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωῶν· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίλῳ ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἐταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ ὀνοπιῷ πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· ὀδύραντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἳ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νεὸς ἐκβαλε κῦμα· ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχιθεοὶ γεγάσιν·
 280 οἳ δὲ μιν περὶ κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τὴ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἴκαδ' ἀπήμυντον. Καὶ κεν πάλοι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς
 ἦν· ἀλλ' ἄρα οἳ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἶδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἂν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦμνος δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρῦσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἐταίρους,
 290 οἳ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσας,
 ἑππικὸς νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἥδη δὴν ἀπείων, ἧ ἀμφοδὸν ἡὲ κρυφθόν.
 300 Ὡς δὲ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται ἡδὴ
 ἀγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δηρὸν ἀπεσσεῖται· ἔμπηξ δέ τοι δοχία δῶσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,
 ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἧ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὥς ἀγορεύω.
 Τ'οῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quam esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset; eum autem non auscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulysem, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque veluit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et veniet jam
 proxime; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' Ἰσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον ἐστίν·
310 τῷ κα τάχα γνώης φιλότρητά τε πολλά τε δῶρα
ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἀλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξη· ἐπεὶ οὐ τοιοὶ σημαντορὲς εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 ὅς Ὀδυσσεὺς ἔσπε μετ' ἀνδράσιν, εἰποτ' ἔην γε,
ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἡδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετε δ' εὐνήν,
δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθορον Ἡῷ ἔκχεται.
320 Ἡῷθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρίσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδεται
ῥιμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ χειρολυμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἰ τι γυναικῶν
ἁλλάνων περιέειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν αἰσχυρὸς, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινύη; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηγὴς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἶδῃ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσ' αὖ
ζῶν· ἀτὰρ θευνῶντι γ' ἐφεισίουνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἶδῃ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξείνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τὲ μιν ἐσθλὸν ξείπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ῶ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσσεύς, [σεύς,
ἥτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἱὼν δολιχέρετμοιο.
340 Κεῖω δ', ὥς τὸ πάρος περ αὐπνοὺς νύκτας ἴαον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικλιῶ ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἀνέμεινα εὐθρονον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασιν,
εἰ μὴ τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα τ' ἐγὼ περ·
τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἔκτο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἐστὶ δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μὴδ' ἔχουσα,
ἥ κείνων δύστηνον εὖ τρέφειν ἢδ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρας· ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελεύσουσά περ ἔμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσῃ, περίφρων Εὐρύκλεια,
νίψον σοῖο ἀνακτος ἀμύμονα· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἦδὲν τοῖσδ' ἐστὶ πόδας, τοῖσδ' ἐπὶ χεῖρας·
360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρησκόουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multa que dona *accipienda*
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* præsagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulæ, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lænas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius *erit*, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, eoquid mulieribus
aliis præstem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala *vestimenta* indutus, in adibus
conviveris ? homines autem brevis-ævi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probris-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
profecto mihi lænæ et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et exspectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non ægre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quæ illum infelicem bene nutrebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclæa,
lava tui domini æqualem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν ἔειπεν·

ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμύχανος ἦ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἡγήθηρ θεοῦδ' ἀθυμὸν ἔχοντα.

365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῃ
πίονα μηρὶ ἔκ' οὐδ' ἐξαίτους ἐκατόμβας,
δσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶω κάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρ.

370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφειδόντο γυναῖκες
ξεῖνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
ὥς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψιδόνται ἄσπασαι,
τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχα πολλὰ ἀλείων
οὐκ ἑάσας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν

375 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρῳ Πηνελόπεια.

Τῷ σε πόδας νήμα τ' αὐτῆς Πηνελόπειης
καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι δρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,

380 ἀλλ' οὕτω τινὰ φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσσῆϊ ἔοικας.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς γρηῃ, οὕτω φασιν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὼν ἀλλήλοισιν
385 ἔμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ λέδ' ἔλε παμπανώντα,
τῷ πόδας ἐξαπίνεζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχύατο πουλὺ
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔξεν ἐπ' ἑσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·

390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἴσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.

Νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκοῖ δδόντι,

Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,
395 μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνην ὅ' ὄρκω τε θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,

Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καίεν
ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόφρων ἄμ' ὀπήδει.
Αὐτολύκος δ' ἐλθὼν Ἰθάκῃς ἐς πίονα δῆμον

400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' αἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυομένην δόρποιον· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὗρεο, ὅττι κε θείης
παῖδός παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.

405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τὸδ' ἰκάνω,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνὰ γρόνα πουλυδοτέειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,

410 ὅππότε ἂν ἡθίσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δῶσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.

Τῶν ἐνεκ' ἧλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certe te
Jupiter prae hominibus odit, deum reverente animo instru-
ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
ad-senectutem placidam, nutriquesque splendidum filium ;
nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probbris-insequuntur mulieres
hospitum longinquorum, quando alicujus inelctas ad aedes
pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probbris-insequuntur
cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
filia Icarri, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :
o vetula, sic dicunt quicunque viderunt oculis
nos ambos, valde similes nobis-invicem
case ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendentem,
in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attrectans
cicatricem animadverteret, et manifestæ res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit
albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
matris suæ patrem strenuum, qui hominibus præcellebat
furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipso
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat

agnorum et hædorum ; hic autem eum lubens una comitabatur.

Autolycus vero quum-venisset Ithacæ in opulentum popu-
lum,] filium recens natum invenit filiae suæ :

hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,

desinenti a-cena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen invenì, quod imponas
filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :

gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerò :

multis enim ego indignatus huc venio

viris et mulieribus super terram alnam :

huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :

ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.
Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is præberet splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyçi

415 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἔπεσσι τε μελιχχοῖσιν·
μήτηρ δ' Ἄμφιθέη μητρός περιφῶς Ὀδυσῆϊ
κύσσο' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλετο κυδαλίμοισιν
δεῖπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
τὸν δέρον ἄμφι θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένους πείραν τ' ὀβελοῖσιν
ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσσαντό τε μοίρας.
Ὅς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαίτο· εἴσης.
Ἥμος δ' ἥελιος κατέδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ῥ' ἔμεν ἐς θήρην, ἥμεν κύνας ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἔκονον πτύχας ἡνιοεύσας.
Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἄρουρας,
ἐξ ἀκαλαβρείταο βαθυβρόου Ὀκεανοῖο.
435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἔκονον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἔχιν' ἐρευνῶντες κύνας ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδᾶν δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόγμῃ πυκνῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
440 τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμῳν διᾶν μένος ὕγρον ἀέντων,
οὔτε μιν Ἥελιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνῇ
ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο,
φρῖξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
ἔσσυτο, ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχειῇ,
οὐτάμεναι μεμαυῆς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
450 γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς δόδοντι
λικριφὲς αἰζας, οὐδ' ὅστέον ἔκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτῃσε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φρεῖνου δουρὸς ἀκωκή·
καδ' ὁ ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπττο θυμός.
455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμρεπένοντο·
ὠπελὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
460 εὖ ἱσάμενοι ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
καρπαλίμως χαίροντα φίλῃ χαίροντες ἔπειμον
εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἔκαστα,
οὐλλήν στυγερὰ πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
465 ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ δόδοντι,
Παρνησόνδ' ἔλθόντα σὺν υἷασιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρῆδες χεῖρεςσι καταπρηνέσαι λαβοῦσα
γῶν ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *datīs* salutabant, verbisque blandis :
mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
Autolycus vero filios jussit gloriosos
cōnam parare : illi autem hortanti auscultaunt :
statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
assaruntque perite, divideruntque portiones.
Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
filii Autolycci ; cum his autem divinus Ulysses
ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
filii Autolycci : cum his autem divinus Ulysses
ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
pedum,] ut venantes ingruiebant : hic vero adversus ex arbu-
sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses

irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
super genu ; multum autem exhausit carnis dente
oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
rum ;] penitus autem transiit splendide hastæ cuspis :
decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolycci filii dilecti occupa-
bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximil, deo-paris,
ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
cohibuere : statim autem pervenere cari ad ædes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolycci
bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
gaudebant reverso, et interrogabant singula
de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
ad-Parnassum profectum cum filiis Autolycci.

Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
agnovit attriciens ; pedem autem dinisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκὸς,
 470 ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τὼ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθέν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσεύα προσέειπεν·

Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἐγώ γε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμυφάσθαι.

Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεπραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον δόντα.

Ἦ δ' οὔτ' ἀθρόῃσι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γάρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ, θέν ἄσπον ἐρύσσατο φώνησέν τε·

Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοσῶν· ἐταίρ' ἐξ πατρίδα γαῖαν.

485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐρράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθεται.

Ἦδε γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὔσης σεῦ ἀφῆξομαι, δππότ' ἂν ἄλλας
 490 ὁμοῖας ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέχνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπέδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔγω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσίδηρος.

495 Ἄλλο δὲ τοι ἔρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ γ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἄλλ' ἔγε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.

Ἦς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσόμενος ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.

505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὐτίς ἄρ' ἀσποτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρῳ Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχίεσσι κάλυψεν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·

510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὄρη,
 θυγινὰ γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἔμοι καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἤματα μὲν γὰρ τέρποιμ' ὀδυρομένην, γούωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμυφίπολυν ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νύξ ἔλθῃ, ἔλθοι τε κοῖτος ἅπαντας,
 καί μιν ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀείεται μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Ἦς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν ἀείδουσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,

520 δεινδρῶν ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν,
 ἤτε ὁματὰ τραπῶσα χεῖρ' ἐπολυχέα φωνῇ,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeli tibia; resonavit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatum est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei haesit
 vox.] Prebenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelope intuita est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur nutricis prehendit dextra;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpassus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinebo, quando alias
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea:
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente recondere tua:
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quae te parum-honorent, et quae inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que:] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eam et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedisse Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:

etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus cepit dulcis, etiam dolentem:

sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:

per diem etenim delector lamentans, fletus,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:

at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curre lugentem lacessant.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon (Huscinia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,

arborum in foliis sedens densis,

quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam are

κτείνει δι' ἀφραδίας, κούρον Ζήθιοι ἀνακτορ
 ὥς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς δρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 535 ἡ μὲν παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερφές μέγα δῶμα
 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν
 ἢ ἥδ' ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα.
 540 Παῖς δ' ἐμὸς, εὖς μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἴα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσφαλῶν, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 545 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν δνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἵκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν λαίνομαι εἰς κορύσσω·
 ἑλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 550 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐέχυοντο
 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὃ δ' ἐς αἰθέρα διᾶν ἀέροθι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ δνειρῷ·
 ἄμφ' ὃ ἐμ' ἡγερέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προύροντι μελάρῳ·
 555 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτους φωνήσεν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὴν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὐτὸς τὸς πόσις εἰλήλουθα,
 560 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιτῆδης ὕπνος ἀνήκεν.
 Παπτήνησά δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἥχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἄταμαιβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 565 ῶ γύναι, οὕτως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι δνειρον, [σεύς·
 ἀλλ' ἀποκλίναντ'·] ἐπειρή βρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέρραδ', ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φάνειν· ὁλεθροῦ
 πᾶσι μάλ'· οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 570 ξεῖν', ἦτοι μὲν δνειροὶ ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδὲ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοῖαί γάρ τε πύλαι ἀμεινῶν ἐῖσιν δνειρῶν·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσιν ἀτεύχονται, αἱ δ' ἐλέφαντι
 575 οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἑλθουσι θύραζε,
 οἱ δ' ἐνυμα κραινουσι, βροτῶν δτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὅμοιαι αἰνὸν δνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 580 Ἄλλο δέ τοι ἔρεῦ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ τῶς εἴσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσσεύς
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
 Ἰστανχ'· ἐξείης δρυόχους ὥς δώδεκα πάντας·
 585 στας δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἄεθλον τοῦτον ἐθήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illic,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 eorumque reverens mariti, populi que famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens, nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit, jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-cornis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclity;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ atique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparuit exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua ierint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tuā:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statamina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δὲ κε ρηῖτατ' ἐνανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τότε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότειο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὄμοιαι, ἐν περ ὄνειρψ. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τούτῳ ἀέθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόξον εὖζοον ἀμυφώνωντας
νευρήν τ' ἐνανύσαι διοϊστεύσαι τε σιδήρου.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἔμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθχαν
ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζειδωρὸν ἄρουραν.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ᾤχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα κε λεζαίμην· σὺ δὲ λέξω τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορόεσσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.

600 Ὡς εἰποῦς ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἷη· ἅμα τήγε καὶ ἀμφίπολοι κίων ἄλλαι.
Ἔς δ' ὑπερῶν ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοις γυναιξίν,
κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅρα οἱ ὕπνον
ἥδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διὸς Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδέφητον βοήην στορέει, αὐτὰρ ὑπερθεν
κώεα πόλλ' ὄϊων, τοὺς ἱερεύσκοι Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
6 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστήρσιν κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐργηγορῶν· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἦσαν, αἱ μνηστήρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ με μεταίξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστη,
ἥ ἔτ' ἔω μνηστήρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὅς γα τοῦ ἔνδον ὑλάκει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis mee, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in aedibus hoc certamen;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
si velles mihi, hospes, assidens in aedibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super almam terram.
Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Illium non nominandum.
Illic cubuero: tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
non sola; cum ea et famulae iverunt aliae.
In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cœsis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat, divinus Ulysses:
sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses prociis mala meditans in animo,
jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-prociis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-prociis superbis misceri
extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera;
pectus autem percutiens, cor increpuit sermone:
Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
20 ἰφθίμους ἐτάρους σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μῆτις
ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, οἷόμενον θανέεσθαι.

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλεῖν κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰόλλῃ, μάλα δ' ὥκα λιλαιέται ὀπηθῆναι·

ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
θππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
30 μούνος ἑὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανόθεν καταβῆσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτε· αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οἶκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἐμμεναι ὕα. [σεύς;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπεν πολύμητις Ὀδυσ-
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
θππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
40 μούνος ἑὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀόλλεες ἔνδον ἔασιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἔκχρητι,
πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἐταίρω,
δσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἥ σέ φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις· ἔρέω δέ τοι ἑξαναφανδόν·

εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
50 νῶϊ περισταίεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἀρῆϊ,
καὶ κεν τῶν ἑλάσαιο βόας καὶ ἱφία μῆλα.
Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ἡδῃ.

Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
55 αὐτὴ δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἀφίκετο δια θεῶν,
εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελής· ἄλσχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα χορῆσσατο δν κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτέμιδι πρότιστον ἐπεύξατο δια γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θυγάτερ Διὸς, αἶθε μοι ἡδῃ
ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο
αὐτίκα νῦν ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡερόεντα κέλευθα,

65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορβόου Ὀκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι·
τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλπίοντο
ὄρραναί ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη
τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ἡδέϊ οἶνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνῇ,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασε κλυτὰ ἔργαζεσθαι.

die illo, quando tibi robore invictus comederat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres hoves et pingues oves.

Sed capiat te et somnus : molestum *est* etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierem :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relicta-
erant] orbes in ædibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέστιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 ἐς Δία περπιτέρουνον — ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἄμμορῃν τε καταβητῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαι ἀνθρεΐψαντο
 καί β' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 ὡς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὅρρ' Ὀδυσῆα
 δσσομένην καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικολίμην,
 μηδέ τι χεῖρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νήμα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε κέν τις
 ἡματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπάντων
 ἐσθλῶν ἢ δὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ἴγδῃ γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ὢν, ὅς ῥ' ἦεν ἅμα στρατῶν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἔφαμην ἄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύρας φέρων· Διὶ δ' εὖξατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραπερῇν τε καὶ
 ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὕγρην
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἔγειρομένον ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔλυε μητιέτα Ζεύς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ πρόσθηκεν ἀλετρὶς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιεῖν λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντο γυναῖκες,
 ἀλφίτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἰ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὖδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσαν·
 110 ἡ δὲ μὴ οὐπω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ βα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τω τοῦδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἡματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος εἰλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινήν·
 οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κληδόνι δῖος Ὀδυσσεύς
 Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείατα.
 Αἰ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσῆθος φῶς,
 125 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adit magnum Olympon,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (Ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiae abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me delectant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem fientis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubolam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatiis :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat ex-pergefactorum hominum
 intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant; una vero nondum cessabat; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-sillat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a caelo stellato,
 neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ulturum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ense acutum suspendit-ab hume-
 ro;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos;

εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί γαλκῷ
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν λείπεν·
 Μαῖα φίλη, τὸν ζείνον ἐτιμήσασθ' ἐν οἴκῳ
 130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἡ αὖτως κεῖται ἀκηδής;
 τοιαύτη γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
 ἐμπλήγηδεν ἑτέρον γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 χεῖρονα, τὸν δέ τ' ἄρελον ἐτιμήσασ' ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιώω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
 σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἰρετο γάρ μιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὑπνου μιμηήσκοιτο,
 ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·
 140 αὐτὰρ θγ', ὥς τις πᾶμπαν οἴζυρος καὶ ἀποτμος,
 οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
 ἀλλ' ἐν ἀδεήτῳ βοῇ καὶ κώεσιν οἴων
 ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσασμαιν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῶνγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἔμειν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς.
 Ἥ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέλετο δια γυναικῶν,
 Εὐρύκλει, ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι
 150 ῥάσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποῖητοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
 πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπκα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
 ἔρχεσθε κρήνηδε καὶ οἶσατε θάσσαν ἰούσαι.
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάρου,
 ἀλλὰ μάλ' ἥρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 Αἱ μὲν εἰκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένους πονέοντο.
 160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
 εὔ καὶ ἐπισταμένους κέασαν ἔλλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
 τρεῖς σιάλους κατάγων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕκαστα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μελιχχοῖσιν·
 Ξεῖν', ἡ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσροδῶσιν
 ἡέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαῖε, θεοὶ τισαῖατο λῶδην,
 170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνωνται
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἰγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπερπον αἰπολίοισιν,
 175 δειπνον μνηστῆρεςσι· δῶμα δ' αἶμα' ἔποντο νομῆες.
 Καὶ τὰς μὲν κατέδρασε ὑπ' αἰδοῦσῃ ἑριδούπῳ·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα καρτομένοισιν·
 Ξεῖν', ἐγὼ καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσει κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖσθε θύραζε;
 180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέεσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
 deteriore, alterum vero meliorem inhonorat dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibeat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
 illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:
 at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
 dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
 est, hastam habens; una eum canes pedibus veloces acqueban-
 tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-oceatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoride:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
 ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
 non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam auscultaunt et parnerunt.
 Viginti quidem iverunt ad-fontem nigri-aquis;
 aliæ vero illic in a-dibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scite findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
 Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna machinantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excelebant greges,
 cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
 Et has quidem reliqavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?
 omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γούσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, δρχαμος ἀνδρῶν, βούην στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας — πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, ὅτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται — καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδωκεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

190 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐρέεινε συδῶτην, ἀγχι παραστάς·

Τίς δὴ δδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συδῶτα, ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενετὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα; δύσμορος, ἧ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δυνάσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, ὁππότῃ καὶ βασιλεύουσιν ἐπικλώσονται ἐρίζν.

Ἦ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς· καί μιν φωνήσας ἔπτα πετρόντα προσήυδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοίτο τοι ἐς περ ὀπίσσω

200 ὁδός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοὶς ἔχει πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὕτις σείω θεῶν ὀλωτέρος ἄλλος· οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἔπειν δὴ γείνεαι αὐτὸς, μισγόμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλέοισιν.

Ἰδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε,

205 μνησταιμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον ὀίω τοιάδε λαίφε· ἔγοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡλιόιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν, ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν

210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἰόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.

Νῦν δ' αἰ μὲν γίγνονται ἀθέφατοι, οὐδέ κεν ἄλλος ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βῶϊν γένος εὐρυμετώπων· τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφισιν αὐτοῖς

ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὀπίδα τρομέουσι θεῶν· μεμάασιν γὰρ ἤδη κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τῷδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, ὥς ἐόντος, ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βρόεσσιν,

220 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται· ἄλλ' ἐτι τὸν δύστηνον ὀίομαι, εἴ ποθεν ἔλθων

225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θεῖη. [σεύς·

βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φσιτὶ ἔοικας, γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει· τοῦνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα ἴστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω;

ἧ σθέν ἐνθάδ' ἰόντος ἐλευσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς· σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπὶσφύει, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, κτεινομένους μνηστῆρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

prinsquam manus invicem gustaverimus; quia tute non decenter] petis: sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philoctetus, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras: (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicunque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora: ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans:

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse viris? ubinam autem ei genus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed dii malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius: non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadvertis, lacrimisque-oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus, hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem sunt innumera, neque aliter (*melius*) *cupiam* viro succresceret boum genus latis-frontibus:

has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant, nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit: valde quidem malum, filius quum-exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsia bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regnum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt: sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorum procorum dispersionem per aedes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo:] sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni, certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνώης χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέεζατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσασαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θανάτον τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχιο φόνος· ἀλλὰ μνηστῶμεθα δαιμόν.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρεον δις μεγάλους καὶ πῖονας αἶγας,
ἱρεον δὲ σῖας σιάλους καὶ βοῦν ἀγλαίην·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίοις, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
- 255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐφρονέει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὖσταθός μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
οἶκρον ἀεικάλιον καταθεῖς ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 πᾶρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔγευεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἶνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆσω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὐτοὶ δῆμιός ἐστιν
- 265 ὄϊος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσσεύς, ἐμοὶ δ' ἐκτίσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιτῆς
καὶ χειρῶν ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρθται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶν ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, θαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἔοντα δεχόμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔοντ' ἀγαρητῆν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετα μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἤγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπολλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρᾶ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
- 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἑλάνχαινον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἰα Ἀθήνη
- 285 λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγίος· ὅφρ' ἐτι μᾶλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναιεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales me manus comiten-*
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur. •
Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :
O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.
Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Phileteus, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysssem sedere fecit, astutias versar
intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus *violentis* ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.
Præcones autem per urbem deorum sacram becatomhen
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni ex-*
traxerant,] partibus divisim, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo.
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὸς θεοπεσίοισιν
 290 μνάσκειτ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 "Ὅς βα τότε μνηστήρσιν υπερβιάλοισι μετ' ὕδα·
 Κέκλυτέ μεν, μνηστήρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώματ' ἔκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον ὅρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετρογῶν δῶν γέρας ἡὲ τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεοιο.
 "Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παγελίῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· δ' δ' ἀλευάτ' Ὀδυσσεύς,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδῃσε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· δ' δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδες κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλευάτο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γάρ κεν σε μέσον βάλλον ἐγχεῖ δ' οὐδένοι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονείτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φανέτω· ἥδη γὰρ νοῶ καὶ οἶδα ἑκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰς ὁρόντας,
 μῆλων σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακείν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥίζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μνεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἡ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικελῶς κατὰ δώματα καλά.
 320 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁπὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 "ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίῃς ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρῃ φαίην
 ἥπιον, εἰ σφωῖν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 "Ὅρα μὲν βυβῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· ἐώλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺφρονα ὅνδε δόμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχύμεναι τε
 μνηστήρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστισ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἔκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, δτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλεξόν·
 335 γήμασθ', ὅτις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν·
 ὅρα σὺ μὲν γαῖραν πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἐσθῶν καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἀλγεα πατρός ἐμοῖο,
 340 δς που τῇλ' Ἰθάκῃς ἡ ἐφθίται ἡ ἀλάληται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ καλεῶμαι
 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulysses diu absentis uxorem.

Iσ quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicunque ad-has ædes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ-sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus inspicientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per ædes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, hand jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.

Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulyssem prudentem suam domum,
 tandiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicunque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicunque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο διεσθαι
 μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη
 345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 ῃσθεστον γέλω ὥρσε, παρέπλεγγεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖων ἀλλοτρίοισιν·
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἥσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφῶν
 δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὥτετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοὶ, τί κακὸν τὸδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
 εἰλύαται κεφαλαί· τε προσώπα τε νέρθε τε γούνα.
 Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαὶ τε μεσόδμαι·
 355 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖν δὲ καὶ αὐλῇ,
 ἱεμένων Ἑρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ
 οὐρανοῦ ἐξαπτόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλῦς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
 360 Ἄφραίνει ξεινὸς νέον ἄλλοθεν εἰληλουθῶς.
 Ἄλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμοιο ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τὰδε νυκτὶ ἔϊσκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὐτὶ δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὀπάζειν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ αὐατα καὶ πόδες ἀμφω
 καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
 Τοῖς ἔξιμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὑμῖν
 ἐργόμενον, τὸ κεν οὕτις ὑπακφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
 μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
 Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμοιο εὐναιστατόνων·
 ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρώοντες
 Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξεινὸς γελῶντες·
 375 ὧδε δὲ τις εἶπεν νεῶν ὑπερηνορέωντων·
 Τηλέμαχ', οὐτὶς σείω κακοξενιώτερος ἄλλος·
 οἷον μὲν τίνα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἐργῶν
 ἐμπαιὼν οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης.
 380 Ἄλλος δ' αὖτε τις οὕτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τὸ κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 τοὺς ξεινὸς ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες
 ἐς Σικελούς περὶ μῶμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων·
 385 ἀλλ' ἀμείων πατέρα προσεδέχετο, δόγμενος αἰεὶ,
 ὁπότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσαι.
 Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουεν.
 390 Δαίπνων μὲν γὰρ τοίγῃ γελοῖωντες τεύκοντο
 ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν·
 δόρπον δ' οὐκ ἐν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
 αἶαν δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
 θησάμεναι· πρότεροι γὰρ αἰεὶ κεία μηχανῶντο.

vereor autem invitam a domo pellere
 verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: proci vero Pallas Minerva
 inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.
 Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
 lacrimis implebantur; fletusque praesagiebat animus.
 Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:
 Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.
 Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletae sunt genae:
 sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumnia;
 simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
 aula,] properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero
 ex caelo deperiit; malaque inceasit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.
 His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:
 Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
 in forum ut eat; quoniam haec nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-similis:
 Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites praebere;
 sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
 et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.
 Horum ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis
 ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare
 procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
 viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad habitandum commodis:
 ivit autem ad Piraeum, qui ipsum lubens suscepit.
 Proci vero omnes in se invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejororum hospitum-exceptor alius;
 qualem quidem quandam hunc habes mendicem erronem,
 panis et vini indigentem, nec quicquam operum
 scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terrae.
 Alius autem demum quidam hic surrexit ad vaticinandum.
 Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:
 illos hospites in navem multis transtris instructam coniectos
 ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
 sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
 quando demum proci impudentibus manus inferret.

At e regione autem ubi posuerat perpulcrum sellam
 filia Icarii, prudens Penelope,
 virorum in aedibus uniuscujusque sermonem audiebat.
 Prandium etenim illi ridentes fecerant,
 suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
 coena vero nequaquam injucundior alia fieri possit,
 qualem sane mox erant dea et fortis vir
 facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.

6 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
καλλὴν, χαλκεῖην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
Ἠὲ δ' ἵμεναι θάλαμονδε σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν,
ἔσχατον ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἀνακτος,
10 γαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
ἐνθα δὲ τόξον κεῖτο καλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
ιοδόκος, πολλοὶ δ' ἐνεσαν σπονόνεπτες οἰστοί·
δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.

15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
ἦλθε μετὰ γρείος, τὰ ῥά οἱ πᾶς δῆμος ἀφελὼν·
μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἵραν
νηυσὶ πολυκλήσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.

20 Τῶν ἔνεκ' ἐξεσῆν πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
παιδὸς ἑὸν· πρὸ γὰρ ἦκε πατήρ ἄλλοι τε γέροντες.
Ἴφιτος αὐτ' ἱππους διζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο,
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
αἶ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,

25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀρίκετο καρτερόθυμον
ῥῶθ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
ὃς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
σχέτλιος, οὐδὲ θῶϊν ὅπιν ἡδέεσατ' οὐδὲ τράπεζαν,
τὴν δὴ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ φέρονε καὶ αὐτόν·

30 ἱππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐκ μεγάροισιν.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήνετο· δῶκε δὲ τόξον,
τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ὅ
κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὅζυ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,

35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζῃ
γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπέφηνεν
Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαιναῶν ἐπὶ νηῶν,
40 ἤρειτ'· ἄλλ' αὐτοῦ μνημα ξείνοιο φίλοιο
κέσκειτ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.

Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
οὐδὸν τε δρύϊνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
ξέσπεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάβῳ ἴθυνεν·
45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαιεινάς·
αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θῶς ἀπέλυσε κορώνης·
ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὄχθας,
ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἡῦτε ταῦρος,
βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsis-oculis Minerva,
filix Icarii, prudenti Penelope,
arcum procis ponere, canumque ferrum,
in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
Scalam vero altam ascendit suæ domus;
sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
æsq;e, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
sagittifera, multæque inerat luctuosæ sagittæ:
dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obvius-factus,
Iphitus Eurytides, similis immortalibus.

Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
in domo Orsilocho prudentis: nempe Ulysses
ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
navibus multa-transstra-habentibus trecentas, et pastores.
Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
adolescens quum-esset: misit enim pater, alique scnes.
Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
duodecim feminae, sub iisque multæ patientes-operum;
quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
virum, Herculem, magnorum scientem operum;
qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
Has quærens Ulyssi obvius-factus-est; dedit autem arcum,
quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
eum reliquit moriens in ædibus excelsis.

Illi vero Ulysses ensem acutum et validam hastam dedit.
principium hospitii necessarii: nec mensa
cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
Iphitum Eurytidem, similem immortalibus,
qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
profisciscens ad-bellum nigris in navibus,
capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.

Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
polivit scite, et ad-perpendicularium exegit;
in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

60 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 'Η δ' ἄρ' ἐφ' ὤφληξ σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἵστασαν· ἐν ᾧ ἄρα τῆσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴλυτο τόξον
 αὐτῷ γωρυτῷ, ὃς οἱ περίκειτο φαινός.
 65 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θέισα,
 κλαίει μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρρεε τόξον ἄνακτος.
 'Η δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ β' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τόξον ἔχουσα ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φαρέτρην
 70 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν σπονδέντες δίοιοι.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κείτο πολλὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
 'Η δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο οἷα γυναικῶν,
 στήθερα παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτὴ καὶ δὲ μνηστῆρσι μετηύδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τὸδε δῶμα
 ἔχρατ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέα αἶετ'
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολλὴν γρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσὶν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἵεμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τὸδε φαίνεται· ἄεθλον
 θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 75 ὃς δέ κε ῥηίτατ' ἐντανύσθι βίον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διόιστευσθι πελέκων δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποιμήν, νοσφισσάμενη τὸδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἶομαι ἐν περ ὄνειρον.
 80 Ὡς φάτο· καὶ β' Εὐμαῖον ἀνώγει, δίων ὕφορβον,
 τόξον μνηστῆρσιν θέμεν πολίῳ τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 15 Νήπιοι ἀγροῖωται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἡδὲ γυναῖκι
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίετον; ἤτε καὶ ἄλλως
 κείται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἄκων δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 60 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
 μνηστῆρσιν ἄεθλον ἀάατον· οὐ γὰρ ὁῶ
 ῥηϊδίως τὸδε τόξον εὖξοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπαιπα —
 65 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πᾶσι δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νευρῇ ἐντανύσειν διόιστεύσειν τε σιδήρου.
 Ἦτοι διστοῦ γε πρῶτος γέυσσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευ πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱ Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἣ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα ὅτῃ κε Κρονίων
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτὴ περ εὖσσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.
 Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ
 stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.
 Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum
 cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.
 Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens,
 flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
 profecta est ire in domum ad procos illustres
 arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
 sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.
 Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat multum et æs, certamina regis.
 Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum,
 stetit ad postem domus firmiter structæ,
 genis obtendens nitida redimicula.
 [ancilla vero ei proba utrinque astitit.]
 Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:
 Audite me, proci illustres, qui in hanc domum
 ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper,
 viro absente multo tempore; neque ullum alium
 hujus rei facere prætextum potuistis;
 nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 Sed agile, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
 qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et sagittam miserit per secures duodecim omnes,
 hunc una secuta fuero, relicta hac domo
 juventutis mea, perpulcra, plena victu,
 cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
 arcum procis deponere, canumque ferrum.
 Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
 flebat autem hubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum
 regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-
 cutus est: Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;
 ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri
 animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
 jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.
 Sed tacite epulamini sedentes; vel foras
 flete egressi, hic arcum relinquentes,
 procis certamen difficile; non enim puto
 facile hunc arcum bene-politum tensum iri.
 Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,
 qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi
 (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat
 nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
 ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat
 sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.
 Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:
 Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
 nius mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἔμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷα νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροιο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἰνέου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε μηδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτρυνπῆσθε ταυστοῦς, ὄφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου παρρησάμεν·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοίστευσω τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀγνυμένω τάδε δῶματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἔμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 ὅς τις ἦδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνέλεσθαι.
 Ἥ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρνον ὀρύξας
 παῖσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἔθυσεν·
 ἀμφὶ δὲ γαίαν ἔναξε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ἕως εὐκόσμως στήσας· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου περὶ ῥήτιζεν.
 125 Τρεῖς μὲν μιν παλέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρεῖς δὲ μεθύκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσεν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη το τέταρτον ἀνέλκων,
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἐσχεθεν ἱεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἐπειτα καχὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκυκλος
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅππερ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου περὶ ῥήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 ὣς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ ἔο θῆκε χαμᾶζε,
 κλινὰς κολλητῆσιν ἐνέξέτης στανίδασσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζει· ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἱταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ γῶρου, θέν τε περ οἶνοχοεῦε.
 ὦς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγύνδαε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θοοκάδος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυγοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλῖαι δέ οἱ οἴω
 ἔχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νειμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὅς βα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου περὶ ῥήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ καί μιν χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανῦν λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γάρ τοδε τόξον ἀριστῆας κεκαδῆσαι
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐδ' ἕνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὀμιλούμεν, ποτιδόμενοι ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordī animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionibus, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has sedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingessit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tendidisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-pellitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheus filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsī ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsi haruspex erat; iuxta craterem vero pulcrum.
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεύς παράκοιτιν
 αὐτὰρ ἐπὶ τὸν πειρήσεται ἡδὲ ἴδεται,
 100 ἄλλην δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἰέδουσιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
 γῆμαίθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
 κλῖνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
 105 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέριπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσώμεαι δέ τ' ἀκουῶν —
 170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ ταnúσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγένετο πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ διστῶν·
 ἀλλ' ἄλλοι ταnúουσι τάχα μνηστήρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 δῆραι δὴ, πῦρ κείον ἐν μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πᾶρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου περὶόμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκράματον
 πᾶρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐνταnúσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέιχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀργοὶ μνηστήρων ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἀμ' ἀμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοῖς δόμοις ἤλυθε δις· Ὀδυσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτός θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγζάμενός σφ' ἐπέεσσι προσήυδα μελιχχοῖσιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυσήσασιν,
 ἡ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖοι κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὦδε μάλ' ἔξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνεῖκοι;
 ἡ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἴπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ τοῦτο τελευτήσας ἔλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ εἰ δαίμων·
 γνῶνός κ' ὅλη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμειὸς ἐπέυχτο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφροντα ὅνδε δαμόνδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτὲρ ἀνέγνω,
 ἐξαυτὶς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ', ὡς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰάνω,
 210 οἷοισι δμῶνων τῶν δ' ἄλλων οὐ τοῦ ἀκούσα
 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-iu-
 dularum] ambiat sponsalibus pelens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinatīs bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus-est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effer autem sevi magnum orbem, *de eo quod-intus est*,
 ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthus indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, *de eo quod-intus erat*;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abetinebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquid dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derepente, et aliquis deus ipsum asferret?
 utrum prociis auxiliaremini, an Ulyssi?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus-est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus com-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus-est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpassus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σπῶϊν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀλθιθεῖν καταλέξω.
 Εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἀξομαι ἀμφοτέροισι ἀλόχους καὶ κτήματα ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείῳ τετυγμένα· καί μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρυσσόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύχοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἔπειτ' εἰσίδετῃν εὐ τ' ἐφράσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φῶνησέν τε·
 Παύσεσθον κλαυθομοῖο γόοιό τε· μή τις ἰδῇται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἰσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τὸδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἡδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπέιν τε γυναῖξιν
 κληίσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἡ στοναχῆς ἢ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μὴτὶ θύραζε
 προβάλωσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργω.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληίσσαι κληίδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάρωντα·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἔτην θείου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦδ' ὁ τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλαμον ἐνθα καὶ ἐνθα σέλας πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνάτο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτ' γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμυγίῳ Ἰθάκῃ ἢδ' ἄλλῃσιν πόλεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέω Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείῃ δέ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἄγνῃ· τίς δέ κε τόξα τιτάνοιτο; ἀλλὰ ἔκχλοι
 260 κάτθεται· ἀτὰρ πελάγεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἑστάμεν· οὐ μὲν γὰρ τιν' ἀναιρήσεσθαι δῖω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδω Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνορχος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθείμεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δὲ κέλεσθαι Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me edificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam, ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus conjectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos colibuisse, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,

non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumæe, ferens per ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domus fores firmiter aptatas:

si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philetie divine, fores mando aulae
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:
 Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἴγας ἀγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπόλοισιν,
ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδαν μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμηνσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπᾶεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·
[ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν.

280 ἦώθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὦ κ' ἔθελῃσιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖζοον, ὄφρα μὲθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἰς, οἷα πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
ἢ ἥδη μοι ὀλεσπεν ἄλῃ τ' ἀκομιστή τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον εὖζοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·
οὐκ ἀγαπᾷς, δ' ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
290 δαίνυσθαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιδῆς, δῖτα καὶ ἄλλους
βλάπτει, δς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ, μὴδ' αἰσίμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλντὸν Εὐρυτίωνα,
ἄσος ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
ἐς Λαπίθας ἑλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἶνω,
μαίνόμενος ἄκακ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·
ἥρωας δ' ἄχος ἔλπε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ρίνας τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ φρεσὶν ἦν ἀσθεὶς
ἦεν ἢν ἄτην ὀλέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὐρετο οἰνοβαρέων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα εὐφάσσομαι, αἶ κα τὸ τόξον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμφομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἀλλὰ ἔκηλος

310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμδεν οὐδὲ δίκαιον
ξείνοτες Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφί τε ἦφι πιθήσας,
οἰκαδὲ μ' ἄξεσθαι καὶ ἐνὶ θήσεσθαι ἀκοῖτιν;
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι βόλπεν·
μηδὲ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων
ἐνθάδε δαίνυσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ζοῖκεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ *sint* gregibus;] ut femoribus impositis *in honorem* Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu ;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut librant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinonem deo-similem oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum ; et committite *rem* diis ;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos manus et robur experiar, si mihi adhuc sit vis, qualis antea erat in flexilibus membris ;

an jam mihi *eam* perdidit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt, veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem *eum* increpabat, verbumque dixit et elocutus-est : ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem : non contentus-es, quod quietus superbos inter nos epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide cepit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroes vero dolor cepit ; per vestibulum autem foras pertraxerunt *in eum* insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus, ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit *is*, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo ; statim vero te navi nigra

ad Echeton regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum, hospites Telemachi, quicumque ad has ædes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnnm arcum tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum *eum* me ducturum, et suam facturum uxorem ?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat ;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur ; quoniam nequaquam quidem decet.

220 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβι' υἱὸς, ἀντίον
 κούρη' Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡὔδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δίοιμεθ'· οὐδέ μοι φαίνεται
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 225 ἢ πολλὸν χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μῶνται, οὐδέ τι τόξον εὖξοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἑλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 230 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὺς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστοῦ· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὔτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἢ δ' ἐπηγῆς,
 235 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον εὖξοον, ὅρα ἴδωμεν.
 Ὡς γὰρ ἐξέρει, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶν δὲ οἳ εὖχος Ἀπολλῶν,
 ἔσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 240 δώσω δ' ὅξυν ἄκοντα, κυνῶν ἄλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκὲς δώσω δ' ὑπὸ ποσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὔδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
 245 κρείσσων, ὃ κ' ἐθέλω δοῦμεναι τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὔθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὔθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποπότοιο
 πῶν οὔτις μ' ἄκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δοῦμεναι τὰδε τόξα φέρεσθαι.
 250 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμειζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπολοῖσι κέλευε
 ἔργον ἐποιέεσθαι· τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαυμάσασα πάλιν οἴκῳδὲ βεβήκει·
 255 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἳ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε χαμπύλα διὸς ὑφορβός·
 260 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες δμῶκεον ἐν μεγάροισιν·
 ὧς δὲ τις εἴπεσκε νέων ὑπερνηγορέωντων·
 Πῇ δὴ χαμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἕσσει κύνες ταχέας κατέδον-
 ὶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπολλῶν [ται,
 265 ἡμῖν ὑλῆκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χάρῳ,
 δέσας, οὐνεκα πολλοὶ δμῶκεον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 270 μή σε καὶ ὀπλοτέρους περ ἔων ἀγρόνδε δίωμαι,
 βάλλον χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus est :] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :.
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; *quippe* neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui-advenerat,
 facile tetendit arcum, et *sagittam* misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fient.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur osse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense am ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 deniens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (*oases*) nutriti; si Apollo
 nobis propitiis-est, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.

Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obedies;
 ne te, et junior licet sis, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.

Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῶν κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαμι νέεσθαι
 375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἤδ' ὀλοισαν
 μνηστῆρας· καὶ δὴ μεθίεν χαλαιοὶ χόλοιο
 Τηλέμαχον· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συνώτης
 ἐν χεῖρας· Ὀδυσῆϊ δαίφρονι θῆκε παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κλεταί σε, περίφρων Εὐρύκλειε,
 κλῆσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκιο Φιλοτίοις ἄλτο θύραζε,
 κλήισεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰδοῦσῃ θπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ὧς ἔ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνάστη,
 εἰσορών Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
 πάντῃ ἀναστρωφών, πεῖρωμένος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 395 μὴ κέρα ἴπε· ἔδοιεν ἀποικοιμένοιο ἀνακτος.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θηητῆρ καὶ ἐπὶ κλοπος ἔπλετο τόξων·
 ἢ βρά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι καίται,
 ἢ θγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νομῆθ' ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηννορέωντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον δνήσιος ἀντίασειν,
 ὥς οὐτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐνταύσασθαι. [σεῦς,
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἰδε πάντῃ,
 ὥς θτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέω περὶ κόλλοπι χορδῇ,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν εἰστροφῆς ἔντερων οἰδς,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν περὶ ἡσάτο νευρῆς
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσε, χελιδόνι εἰκλῆ αὐδῇ.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι βρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου καὶς ἀγκυλομήτεω.
 Ἐλπετο δ' ὥκυν διστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός τοι δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρῃς
 καίετο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ περὶ ἡσάσθαι.
 Τόν β' ἐπὶ πῆχει ἑλὼν ἔλαεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' ἰστόν
 πρὶν τιτυσοκόμενος πελάκειον δ' οὐκ ἡμέδρωσε πάντων
 πρώτης στελειῆς, διὰ δ' ἀμπερὰς ἤλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 425 ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμυροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνουνται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remisertunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssii prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te, prudens Euryclea,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clausit vero fores aedium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philoctetius prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitas aulae.
 Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat ,
 inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-feret ,
 sciat hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
 dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subts clare sonuit, hirundini similis voce.
 Prociis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumisit vero velocem sagittam, quæ ei adjacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cro-
 nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso colligans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad-ultimum, penitusque transivit foras
 sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in aedibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὥρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυχέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεύσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξυῖ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐστήκει, κακορυθμένους αἵθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθῃ βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἡδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστήρσιν ἔειπεν·
 5 Οἷτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, δν οὕτω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν οἰστόν.
 Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλειςον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοιο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μούνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαίμων ἐπισχόμενος βάλεν ἰσῷ,
 ἀντιχρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλαυθ' ἀκωκῆ.
 Ἐκλινῆθ' δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχύς ἤλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε·
 σίτος τε κρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ὁμᾶδῃσαν
 μνηστήρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀριθνέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδομήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δς μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἶν' Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἐδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἔπειτ' ἴφασαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνει· τὸ δὲ νῆπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὥς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πέριτ' ἔφηπτο. [σεύς·
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 35 Ὡς κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκει· ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεχειρετε οἶκον, [σθαί
 ὁμῶσιν δὲ γυναιεὶ παρενύαξθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.
 Dixit, et superciliis inquit; ac circumposuit sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:
 Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.
 Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?
 Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinalus-est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ sedabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:
 Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.
 Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futura-

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρτα' ἐφῆπται. [λεν·

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἴ-
[πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰτῶν ὀλεθρὸν.]

Εὐρύμαχος δὲ μιν ὅς ἀμειδόμενος προσέειπεν·

65 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰληλούθας,
ταῦτα μὲν αἰσιμα εἶπες, ὅσα βέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' Ἀ-
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἤλην τάδε ἔργα,

60 οὔτι γάμου τόσον χειρῆ μένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύου
αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχίσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφταται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
65 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅτισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσσα τοι ἐκπέτοται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἄμφις ἀγοντες ἐικοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσόν τε· ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν ἦρ
ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νεμώσσητον κεχολώσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοίτε,
ὅσσα τε νῦν ὕμν' ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμάχεσθαι
ἢ φεύγειν, ὃς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἄλλὰ τίς οὐ φεύξεσθαι οἴομαι αἰπὺν ὀλεθρὸν.

Ἦς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεῦτερον αὐτίς·

70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σῆχσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐύβοον ἠδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἀπο ξστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
ἄμμε κατακτείνει· ἄλλα μνησώμεθα χάριμης.

Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
75 τῶν ὀκυμύρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχουμεν
ἀόρτοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἢ δὲ θυράων,
ἐλθόμεν δ' ἀνὰ ἄστῳ, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο·
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιοτο.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον δέξῃ,
80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροίει βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
85 κάππεσε δινηθεῖς· ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεῦεν ἐραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα πίπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυν· ἀγλῦς.

Ἀμύννομος δ' Ὀδυσῆος εἰείατο κυδαλλίμοιο

90 ἀντίος εἴξας· εἰρυτο δὲ φάσγανον δέξῃ,
εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων. Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
ὤμων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν·
δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :
[Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti, hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi, multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro. Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium, Antinous : hic enim immisit hæc opera, nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens, sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius : ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret ipse, at tuum filium interficeret insidiatus. Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus] tuis : at nos postea, ubi placaverimus te, per populum, quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus, pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque, æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor ex hilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
[Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderitis, ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a corde, antequam omnem proci injuriam luerint, Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare, vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit : sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram, limine a polito sagittabit, donec omnes nos interfecerit ; verum meminerimus pugnæ.

Ensesque stringite, et obtendite mensas sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus, eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ; tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum, æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum terribiliter vociferans : eodem tempore autem divinus Ulysses sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam, et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam decidit contortus ; ac cibos effudit humi, et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte, animo dolens ; pedibusque sellam ambobus calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irrumpit gloriosum ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum, si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta, humeros inter, perque pectora eam transegit : fragoremque edidit is lapsus, terramque ferit tota fronte.

ἢ Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δις, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ ἄϊξας ἢ ἐπροπηνέει τύψας.

Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἄγχου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγκαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν δώσω δὲ συβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.

105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
οἷσε θέων, εἰς μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἷστοι, [σεύς
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μόνον ἔοντα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιπείθετο πατρὶ.

Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.

110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκ' ἐξέλε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πέντε κυνέας χαλκίφρεας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δύσστο χαλκόν
ὥς δ' αὖτις τὸ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά,

115 ἔσαν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

Αὐτὰρ ὅτ', ὅρρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστῆρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ εἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἐπιπτον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα δίοστευοντα,

120 τὸν μὲν πρὸς σταθμὸν ἕσταθός μεγάρῳ
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνόπια παμφανώνοντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθελυμνον·
πρατὶ δ' ἐπ' ἰσθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·

125 εἰλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύω κεκορυμμένα χαλκῷ.

Ὅρσοθύρῃ δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἕσταθός μεγάρῳ
ἦν δδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.

Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγει διὸν ὑφορβὸν,

130 ἑσταότ' ἀγχι· αὐτῆς μία δ' οἷη γίγνεται· ἐφορμή. [κων
τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθύρῃ ἀναβαίῃ
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τόξασσαιο.

135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπῶς ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης
καί χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἀλκιμος εἴη.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκῳ θαυρηχθῆναι

140 ἐκ θαλάμου· ἔνδον γὰρ, οἷομαι, οὐδέ πη ἄλλῃ
τεύχεα κατήεσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.

Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῆγας μεγάρῳ.

Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκ' ἐξέλε, τόσσα δὲ δοῦρα

145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκίφρεας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinome; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono adversum percutiens.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aerem, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia arma: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittae,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.

Profectusque est ire in-thalamum ubi ei incluta arma jacebant.

Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque octo,

et quatuor galeas aeratas setis-equinis-densas:

ivitque foras; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.

Ipsae quoque omnia-primum circa corpus sibi-induit aes;

sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulchra;

steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittae,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittae regem jaculantem,

arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus

inclinauit ut-staret, ad parietes collucentes:

ipse vero circum humeros scutum posuit quadroplex:

capitque forti galeam fabrefactam imposuit

setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumpsit autem validas hastas duas munitas aere.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;

extremum autem ad limen bene-fundatæ domus

erat via in angiportum, tabulae vero illam continebant bene

aptatæ. Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.

Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,

et dicat populis, clamorque citissime fiat?

tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos cap-
rarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim

valde] aulae pulchræ fores, et difficile os angiporti;

et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.

Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,

e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi

arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,

in thalamum Ulyssis, per forulas domus.

Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque hastas,

et totidem galeas aeratas setis-equinis-densas:

profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,

ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ πινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.

150 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
ῥῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμβροτον — οὐδέ τις ἀλ-
155 αἴτιος — θεὸς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
καλλίπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Ἄλλ' ἴθι, δὴ Εὐμαίε, θύρην ἐπιθείς θαλάμοιο
καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τὰδε ῥέζει,
ἣ υἱὸς Δολίου, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.

160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
οἶσων τεύχεα καλὰ. Νόησε δὲ διὸς ὑφορβός,
αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
165 καίνος δ' αὖτ' αἰδήλος ἀνήρ, δν διομέθ' αὐτοὶ,
ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνισπε,
ἥ μοι ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσων γέ γένωμαι·
ἢ εἰς ἐνθάδ' ἄγω, ἴν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
παλλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·

170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήχης Ὀδυσ-
ῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυούς
σχίσσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὀπισθεν·

175 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
ὥς κεν ὀρθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἀλγεα πάσχη. [θοντο·

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
βαν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δὲ μιν ἔνδον ἔοντα.

180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεύνα·
τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντα.
Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαιγμένον ἄζη,

185 Λαέρτεω ἥρωος, θ' κουρίζων φορέεσκεν·
δὴ τότε γ' ἡδὴ κείτο, βαφαὶ δὲ λελυτο ἱμάντων·
τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἐρυσάν τέ μιν εἴσω
κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῶ,

190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρυσαν πελάσαν τε δοκοῖσιν.

Τὸν δ' ἐπικερωμένον προσέφη, Εὐμαίε συνῶτα·
195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν [λάξεις,
οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνίεις
αἴγας μνηστῆρεςσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.

200 Ὡς ὁ μὲν αὖθις λλειπτο, ταθείς ὀλοῦ ἐνὶ δεσμῶ·
τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαινήν
βήτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe ; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generosæ Laertiadæ, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, proficiscitur in thalamum ; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero ; an tibi hic ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite ; fores autem astringite post vos : catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus ; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-ruerunt :] iveruntque in thalamum ; latuere vero ipsum, in-tus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armâ quar-rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super ilmen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, fœdatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat ; tunc vero jamdudum jacuerat ; suturæ autem dissolutæ-erant lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos ; in pavimento vero humi dejecere dolen-tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vincu-lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses ;

catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus. Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulco ;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet ; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniēns in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo : illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἔνθα μένος πνείνοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδήν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἄμυνον ἄρην, μνήσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
 δς σ' ἀγαθὰ βρέσσκον· δηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς φάτ', διόμενος λαοσσόν· ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν δμοκλεον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήνγ' ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέσσι παραιπεπιθῆσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστήρῃσι μάχεσθαι, ἄμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 216 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὦ·
 ὅπποτε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περήσει, οἷα μενοινῆς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἔπην ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅποσσα τοῖ ἐστί, τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδὲ τοι υἷας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῳ πολεύειν.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόδι μάλλον,
 225 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσῆα· χολωτοῖσιν ἔπεισιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσεῦ, μένος ἐμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη δ' ἄμφ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατερεῖη,
 εἰνάτεες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπερνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι,
 230 σὴ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαυτος.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἰκάνεις,
 ἅντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντορ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ ῥα· καὶ οὕτω πάγχυ δίδου ἐτεραλχεία νίκην·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετὴν ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
 245 ὅσσοι ἔτ' ἔζων περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἡδὲ ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·
 Τοῖς δ' Ἀγέλωις μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ-
 ῳ φίλοι, ἡδὲ σῆχσει ἀνὴρ δδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔει, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·
 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἷ' ἐξ πρώτων ἀκοντίσας, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶν Ὀδυσσεῖα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς φεαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui *erant*.
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:
 Mentor, propulsa malum, memorque-esto socii dilecti:
 qui tibi bene saepe-faciebam, eadem-æetate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant in aedibus:
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:
 Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut-oppugnes, auxiliiisque ei ipsi:
 sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 in iis et tu postea interficieris, quod-talia cogitas
 facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues.
 At postquam vestras vires abstulerimus ære,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,
 cum-iis *quæ sunt* Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
 vivere in aedibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva vero irata-est in-corde magis;
 objurgavitque Ulyssem iratis verbis:
 Non-amplius tibi, Ulyse, robur integrum, nec ulla fortitudo,
] qualis *erat* quando de Helena candidis-ulnis, mobili-patre-nata,] per-novem-annos cum-Trojanis pugnabas assidue
 semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna,
 tuoque capta-est consilio Priami urbs viis-spatiosis.
 Quomodo demum nunc, quum tuas ad-ædes et possessiones
 venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?
 Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos *sit*
 Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.
 Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
 et Ulyssis, et filii gloriosi.
 Ipsa vero splendide super domus tectum
 consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.
 Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polyctorides, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:
 ceteros autem jam domuerat æreus, et crebræ sagittæ.
 Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
 O amici, jam colubebit vir hic manus indomitas:
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
 hi autem soli relictī-sunt in primis foribus.
 Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 sed agite, sex primum jaculamini, sicuti Jupiter
 dederit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare.
 De-ceteris autem non *est* sollicitudo, postquam hic ceciderit.
 Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, sicut jussit,
 connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσσε χαλκοδόρεια.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμειν
 μνηστήρων ἐς θυμὸν ἀκοντίσαι, οἳ μεμάσιν
 ἡμέας ἐξεναρτίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 265 Ὡς ἔραθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρύαδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἳ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες δαδ' ἔλον ἀσπετον οὐδας.
 270 Μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκρῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὐτὶς δὲ μνηστήρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἴεμενοι τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 275 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσσε χαλκοδόρεια.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἀκρην δὲ ῥινὸν δηλῆσατο χαλκῶς.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχε' μακρῷ
 280 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπετο, πίπτει δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστήρων ἐς θυμὸν ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεὺς,
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσγυῖα·
 ὦ Πολυθερείδην φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκων ἀφραδῆς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μύθων ἐπιτρέψαι· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 290 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἥ ῥα βοῶν εἰκὼν ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχέδον ἔγχε' μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐννορίδην Λειώκριτον οὔτα
 295 δουρὶ μέσον κενεῖον, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 300 Ἀὖ τότ' Ἀθηναίη φηισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγηεν.
 Οἱ δ' ἐφρόντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 305 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὥρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
 310 οἱ δὲ τε τὰς ἀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 ὥς ἄρα τοὶ μνηστήρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' αἰεὶ κίχης,
 κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 315 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses:

O amici, jam quidem ego dixim et vobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetrabile:
 illi autem irrumpunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi: illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictum, extremamque pellem lasis æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
 sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
 Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est:

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe: quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam do-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus: at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa:
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
 cecidit vero is pronus, terramque ferit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insiliunt;
 hæc quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura:
 sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fœdus,]capitibus percussis: pavementum vero totum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπια πτερρόντα προσήυδα·

Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἔλῃ-
οὐ γάρ ποῦ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
εἰπὼν οὐδέ τι ῥέξει ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτα γε ῥέζοι.

Ἄλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰκία πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκχός, οὐδὲν ἑοργῶς,

320 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργένων.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύ· εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκχός εὐχεται εἶναι, [σεύς·
πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γανέσθαι,
σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπῆσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιςθα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἕϊφος εἴλετο χεὶρὶ παχείῃ
κείμενον, δ' ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκαπε Κῆρα μέλαιναν,
Φήμιος, δς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
Ἔσθη δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,
ἥ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν
335 ἔρκειοι ῥῶιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
ἥ γούνων λίσσοιτο προσαιῖτας Ὀδυσῆα.

Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
γούνω ἀψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.

340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσαιῖτας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπια πτερρόντα προσήυδα· [σον·

Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἔλῃ-
345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν αἰοῖδον
πέφνης, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
παντοίας ἐνέφυσεν· εἰοικα δέ τοι παραείδειν
ὥστε θεῷ· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομῆσαι.

350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι, σὸς φίλος υἱός,
ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δῶμον οὐδέ χατίζων
πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
ἀλλὰ πολλὸν πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι,
355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἔγγυς ἐόντα·

Ἰσχεο μὴδέ τι τοῦτον ἀνάτιον οὔταε χαλᾶν·
καὶ κήρυκα Μέδοντα σάώσομεν, ὅστε μευ αἰεὶ
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παιδὸς ἐόντος·
εἰ δὴ μὴ μιν ἔπερνε Φιλοῖτιος ἡς συνώτης,
360 ἡς σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
πεπτηνὸς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
Ἀἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῦς δ' ἀπέδυνε βοείην·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
nunquam enim cuiquam dico me mulierum in aedibus
dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
compescebam procos, quicumque talia quidem faceret.
Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
si quidem jam inter hos haruspem profiteris te esse,
sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,
longe mihi reditus finem dulcis fieri,
tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
quom-interficeretur ; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
loquens vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinavit fatum atrum,
Phemius ; qui canebat inter procos necessitate.
Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
domestici sederet fabrefactam, ubi multa
Laertes Ulysseaue boum femora comburebant ;
an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
Sic autem ei cogitanti visum est utilis esse,
genus prehendere Laertiadae Ulyssis.
Nempe ille citharam cavam deposuit humi
medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse ; tu vero me respice, et mei misere-
re : ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum ; deus vero mihi in mente cantus
omnigenos insevit ; aptus-sum autem tibi accinere
tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigena,
veniebam prociis cantarurus inter convivia ;
sed multo plures et potentiores ducebant me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;
statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ara :
etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
domo in nostra curabat, puer dum-eram :
si jam non ipsum interfeceris Philotius, vel subulcus,
vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
indutus erat bovis recens-excoriali, vitans fatum atrum.
Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam pellem ;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσάϊζας λάβε γούνων
καί μιν λισόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ σὺ δ' ἴσῃσο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενεῶν δηλήσεται δῆϊ χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένους, οἳ οἱ ἔκαιραν
370 κτήματ' ἐν μεγάροις, σὲ δὲ νήπια οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρώσαστο καὶ ἐσάωσεν,
ἄφρα γνῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἰπῆσθαι καὶ ἄλλα,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲν ἁμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔλθοιθι θυράεσσιν
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδος,
ἄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττιό με χρή.

Ὡς φάτο· τὸ δ' ἔξω βήτην μέγαροιο κίοντες,
ἔξεσθην δ' ἄρα τῶγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀν-
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μελαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἰδὲν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῦστας πολλοὺς ὥστ' ἰχθύας, οὗσθ' ἀλιῆς
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολίης ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἳ δὲ τε πάντες
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα ἔπος εἰπῶμαι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπαίθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ δρσο, γρηῦ παλαιγενὲς, ἦτε γυναικῶν
δμωῶν σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχο· κυλιέσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ἄφρα τι εἶπη.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

ᾧ τινεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,

400 βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.

Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κατὰμένοισι νέκυσιν,

αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,

ὅς βρά τε βεβρωκὸς βοδὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·

πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθος τε παρηΐα τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἱματόεντα κέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·

ὥς Ὀδυσσεὺς πεκάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.

Ἥ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰσίδεν αἶμα,

ἴθυσέν β' ὀλοῦξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·

ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρουκε καὶ ἴσχεθεν ἱεμένην περ·

410 καί μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσῃσο μῆδ' ὀλοῦζε·

οὐχ ὅστι, καταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.

Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·

οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγθονίων ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίχαιτο·

τῶν καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰκεία πότμον ἐπέσπον.

Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναικάς ἐν μεγάροις κατάλεξον,

αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλεῖς εἰσίν.

Telemachus autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens lædāt acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessions in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
homo-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra cædem in aula ; taque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspectantes, cædem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.

Ilios autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidam piscatores
cavum in litus, canum extra mare,

reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undæ maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :

sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachus allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum et dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulysses inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;

totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :

sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.

Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :

sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,

non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam sædam mortem assecuti-sunt.

Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpe-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντηκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 ὁμῶαι, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάσκαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε φαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέζετο, οὐδέ ἐ μήτηρ
 σημαίνειν εἷσκεν ἐπὶ ὁμῳῇ γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶς ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἶπω σὶ δ' ἄλ' ὅχ'ω, τῇ τι θεὸς ὕπν' ἐπώρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μῆψω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναιξίν
 ἰλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανώνοντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γῆρυς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελεύουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρύνουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἐκαλεσσάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἄνωγθε γυναικῶν·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 ὁμῶς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ἵφρεσιν ταυηέσιν, εἰσόκε πασέων
 ψυχὰς ἐξαφελήσῃσθε καὶ ἐκλεάθοντι· Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσησιν τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀλλήλες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερχέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρεΐδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ἔξουν· ταὶ δ' ἐφόρον ὁμῶαι, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 ὁμῶς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἰλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῖραν
 ἡμετέρῃ παρά τ' ἐμνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε θόλοιο,
 ὑψὸς ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι τανυσίπτεροι ἢ πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσθίηται ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐτὸν ἐξέμεναι, στυγερὰ δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτίστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclæa :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulæ, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopem.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consensu coenaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit ; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.

At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :

Incipite nunc cadavera portare, et jubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.

At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ-fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et *qua* miscebantur clam.

Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua ;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.

Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavimentum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulæ, posueruntque foris.

Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :

Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matricque mee, cumque procis concumbant.

Sic igitur dixit ; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, *tis* circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeo,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθ' ἀπὸ οὗτι μάλα δὴν.
 Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν.
 475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν βίνας τε καὶ οὐατα νηλεὶ χαλκῷ
 τάμον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
 480 χεῖράς τ' ἤδ' ἐπὶ πόδας κόπτον, κεκοτηότι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιφάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
 490 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἷσε θέσιον, γρηῃ, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
 ὄφρα θεοῖσιν μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 ἑλθεῖν ἐνθάδ' ἀνυχεῖ σὺν ἀμυριπόλοισι γυναιξίν·
 πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.
 495 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμόν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνέλω·
 μηδ' οὐτω δάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὦμους
 ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. [σεύς·
 500 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
 Ὃς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
 ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 505 Γρηῃς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλ' Ὀδυσῆος,
 ἀγγέλουσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεγέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους
 510 χεῖράς τ' αἰνόμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἥμερος ἦριε
 κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνώ-
 ρισμός.

Γρηῃς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεθήσατο καρχαλόωσα,
 δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα·
 γρῦνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἥματα πάντα·
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὅψ' ἐπερ ἑλθῶν.
 Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγένορας, οἷτε οἱ οἶκον
 κήδεσθον καὶ κτήματ' ἔδον βιώντό τε παῖδα.
 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
 ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἐόντα
 καὶ τε χαλιερρόντα σασπροσύνης ἐπέβησαν·
 οἱ σὲ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμῃ ἦσθα.
 15 Τίπτε με λωθεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
 ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
 ejus autem naresque et aures sævo aëre
 abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
 penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut sibi-abluerant manusque pedesque ,
 ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
 Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
 ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
 venire huc jube, cum famulis mulieribus :
 omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
 certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;
 sed age, tibi lenamque tunicamque vestimenta afferam :
 neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
 sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
 attulit vero ignem et thus : at Ulysses
 bene sufflavit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ardes pulcras Ulyssis ,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :

illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.

Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
 et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
 manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
 fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans,
 heræ dictura dilectum maritum intus esse :
 genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
 stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
 est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
 oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
 venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
 Procos autem interfecti illustres, qui ipsi domum
 contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
 ciabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
 nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
 insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
 atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
 qui te sane lasserunt ; antea autem mente integra eras.
 Cur me deludis, pertristem animum habentem,
 hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδρασε φίλα βλάβαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοῖονδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ῥῆγ' ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἀπ' ἔργου μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναῖκάων, αἶ μοι ἔασιν,
ταῦτ' ἔλθοῦσ' ἡγήγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κα τὰχα συγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτίς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὄνησει.
- 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμωον ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἤδεον ἔνδον ἰόντα,
30 ἀλλὰ σασφροσύνησι νῆματα πατρὸς ἔκλυθεν,
ἔφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορόντων.
Ὡς ἔραθ'· ἡ δ' ἔχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρήϊ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκεν
καὶ μιν φωνήσας' ἔπασσε πτερόεντα προσϋδα·
- 35 Εἰ δ', ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε,
εἰ ἔτεον δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκαν,
μῶνος ἔών, οἱ δ' αἰὲν ἀολάεες ἔνδον ἐμῖμονον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πύθομην, ἀλλὰ στόνον ὅλον ἀκούον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμῳ ἐν πύλῃ
ἡμεθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσεν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
- 45 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσεῖα μετὰ κταμένοισι νέκυσσι
ἑσταόθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὔδας ἔχοντες
κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσα κα θυμὸν ἰάνθη.
[αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεοιοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπει κακὰ πολλὰ πέπυσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχοο καγχαλώσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγανούς,
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
- 65 Οὐτίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφάεας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δ' ἄτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶδες, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδοῶν·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia afficiebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superbiorum.

Sic dixit : illa autem gavisæ est, et a lecto exsiliens
anum complexa est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta est :
Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interfíciebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aptæ,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhillarata-fuisse.
[sanguine et cruore fodatum, tanquam leonem.]
Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferri : at ille domum suffit perpuleram,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi quæ et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi sunt malum : at Ulysses
perdidit redditum longe ab-Achaia, perilitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, qualem tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνθον ἔόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἔφησθα
 οἰκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
 Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἰπω,
 οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
 75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθειλον δέ σοι αὐτῇ
 εἰπέμεν· ἀλλὰ μέ καίνος ἑλὼν ἐπὶ μάσταχα χερσὶν
 οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρεϊσι νόοιο.
 Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμθέην περιδώσομαι αὐτῆς,
 αἱ κέν σ' ἐκπαύω, κτεῖναι μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.
 80 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλῃ, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενετῶν
 δῆνεα εἰρυσθαι, μάλα περ πολυῖδριν εἴωσαν.
 Ἄλλ' ἐμπης ἵομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρρα ἰδῶμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὃς ἐπεφνεν.
 85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κτῆρ
 ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
 ἢ παρστέσσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 Ἥ δ' ἐπαὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
 ἔξετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 90 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω ὁρών, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
 ἱφθίμῃ παρόικοιτις, ἐπαὶ ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἥ δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκάνεν·
 ὅφει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐξέδεσκεν,
 95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασσε, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Μῆτερ ἐμὴ, δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 τίφθ' ὅστω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδέ παρ' αὐτὸν
 ἔχορμην μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλάξ;
 100 οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὤδε γυνὴ τελέησσι θυμῷ
 ἄνδρὸς ἀρεσταίη, ὃς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι ἑικοσστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
 σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
 οὐδ' εἰς ὥπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεόν δὴ
 ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
 γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῳίων· ἔστι γὰρ ἡμῖν
 110 σῆμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεχυρμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πολὺ τλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα περὸν ἔντα προσήυδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μήτέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
 πειράζειν ἐμθέην· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
 115 Νῦν δ' ὅττι ρυπώ, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
 τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὐπω φησὶ τὸν εἶναι.
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
 Καὶ γὰρ τίς θ' ἔνα φῶτα καταχτεῖνας ἐνὶ δήμῳ,
 ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητῆρας ὀπίσσω,
 120 φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
 ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέεταμεν, οἳ μὲν' ἄριστοι
 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνεῴγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος παπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 αὐτὸς ταῦτά γε λαῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
 domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
 Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
 cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
 hanc *eum* abluens agnovi ; volebam autem tibi ipse
 dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
 non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.
 Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
 si te decipiam, ut-interficiam me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 nutritrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
 consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
 Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
 viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
 agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
 an astans oscularetur caput et manus prehensas.
 Illa vero postquam ingressa-est, et transiit lapideum limen,
 sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
 sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
 eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
 obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
 aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
 stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
 verbumque dixit et elocutus-est : mater mea, mala-mater,
 immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
 propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
 Haud quidem alia atque sic mulier obfirmato animo
 a-viro absteret, qui ei mala multa perpressus
 venisset vigesimo anno in patriam terram :
 tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
 neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
 terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
 demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
 cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
 signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
 statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
 tentare me ; cito autem cognosceat etiam melius.
 Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
 tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
 esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
 Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
 cui non multi sint adjuutores pone,
 fugit, cognatisque relictis et patria terra :
 nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optima *erant*
 juvenum in Ithaca ; ideo te consultare iubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
 ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimam

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαυτέες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευθήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμυρίεσασθε χιτῶνας,
 δμῳὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδς ἔχων φόρμιγγα λῖγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὣν κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἀν' ὁδὸν στεγίων, ἢ οἱ περιναϊεταόουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 ἀγρόν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλῖξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμυρίεσαντο χιτῶνας·
 δπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοῖδς
 φόρμιγγα γλαφυρῇν, ἐν δὲ σφίσιν ἱμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναγίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχευε πολυμνήστην βασιλείαν·
 150 σχετλήν, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
 εἰρυσθαί μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ καὶ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μελίζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐπᾶς ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἴδρις, δν Ἡφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελελεί·
 ὥς μὲν τῷ περίχρευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσπαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοιος·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἥς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Δαϊμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἐθῆκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετλησὶ θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφροσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι εἰκουστῶν ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μάϊα, στόρεσον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἢ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μαγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
 175 οὔτε λίην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔζηθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τὸν δ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
 Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere :
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :
 ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præberit.

Sic dixit : illi autem ei omnino ausculturunt ac paruerunt.
 Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornatae sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
 Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysses magnanimum sua in domo
 Eurynome oeconomia lavit et unxit oleo;
 circumque ipsum pallium jecit et tunicam :
 atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiorem; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 arte omni-genam, pulcra vero opera is perficit :
 sic quidem huic circumfudit gratiam capitique et humeris.
 E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similia :
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus-est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :
 haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro absteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,
 neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 Sed age ei sterne densum lectum, Euryckea,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λῆχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
180 κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Ἦς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὀχθήσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·

Ἦ γύναι, ἥ μάλα τούτο ἔπος θυμαλγὺς εἶπες·
τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λῆχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
ῥηϊδίως ἐθέλων θεΐη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ῥεῖα μετογλίσσαιεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
ἐν λέγει ἀσκήτῳ· τὸ δ' ἐγὼ κάμουν οὐδέ τις ἄλλος.

190 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
ἀκμηνὸς, θαλέων· πάχτος δ' ἦν ἡτύε κίων.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβάλων θάλαμον, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
πυκνήσιν λιυάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔραψα·
κολλητάς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.

195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοφα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
κορυμὸν δ' ἐκ ῥίξεως προτάμυν ἀμφέξεσα χαλκῷ
εὖ καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
ἐρμῖν ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.

Ἐκ δὲ τοῦ ἀργόμενος λῆχος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοός, φοίνικι φαινόν.

Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λῆχος, ἥ τις ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος θῆκε, ταμῖον ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.

205 Ἦς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σῆματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέτραδ' Ὀδυσσεύς·
δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσηύδα·

Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκίζε, ἔπει τὰ περ ἄλλα μά-
210 ἀνθρώπων πέπνυσσ'· θεοὶ δ' ὤπαζον οἰζύν, [λίστα

οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἤβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.

Αὐτορ μὴ νῦν μοι τόδε χῶρε νεμέσσεια,
οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.

215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
ἐρβρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.

Οὐδὲ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυία,
ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγῃ φιλόττη καὶ εὐνήϊ,

220 εἰ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμῆλλον.

Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικέ·
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑὸν ἐγκάθθετο θυμῷ

λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.

225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
εὐνήης ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὁπώπει,
ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μῖα μούνη,

Ἀκτορὶς, ἣν μοι δῶκε πατήρ ἐτι δεῦρο κιοῦσῃ,
ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,

230 πεῖθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνεία περ μάλ' ἔόντα.

Ἦς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὧφ' ἡμερον ἴσρε γόοιο·
κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
pelles et lanas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
vigens, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfeci
densis lapidibus, et bene desuper texi;
conglutinasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
truncum vero a radice usque procissum circumdolari aere
bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfeci,
varie-ornans auroque et argento et ebore:
inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alii quidem *rebus*
maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit: illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῇ νηχομένοισι φανήη,
 ὄντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βαίῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῇ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολλῆς ἄλλος ἡπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλῇ δὲ περὶ γροῖ τέτροφεν ἄλμη·
 ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰςροώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὕτω πάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἥω δ' αὖτε
 ῥύσασα' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαίθονθ', οἳ κ' ἥω πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλογον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχῇ μαντεύσατο Τειρεσίαια
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχε, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἥδη
 255 ὄντω ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὅκποτε θυμῷ
 σὺ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμδαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, ὦ ἴω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὐτὶ χέρειον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμόνῃ, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα καλεῖς
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρει· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βρωτῶν ἐπὶ δόστ' ἄνωγεν
 ὠθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρης ἔρετμόν,
 εἰδόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλγεσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὅκποτε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδότης
 275 φῆη ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἔρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε συὼν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 ἀδελχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμὲ πέφνῃ
 γῆρ' ὑπο λιπαρῷ ἀρνημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀβιοὶ ἔσσονται· τὰδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γέ θεοὶ τελέουσιν ἀρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane stentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cassis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, humen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresias,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis querens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficiant meliorem,

Ἰππῶρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόγῳ δ' ἄρ' Εὐρυνόμῃ τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν

300 ἰσθῆτος μαλακῆς, δαίδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λόγος ἐγκονέουσαι,

γρηθὺς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·

τοῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν

ἐργομένοισι λέγῳσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·

305 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγούσα πάλιν κλέν· οἱ μὲν ἔπειτα

ἀσπασιοὶ λέκτροιο παλαίου θρασυὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συβώτης

παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναικας·

αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρον σκιδέντα.

300 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν φιλοτῆτος ἐταρπῆτην ἐρατεινῆς,

τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·

ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάρουσιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,

ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορῶσ' ἀθήλον ὄμιλον,

οἱ δὲν εἶνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱαίρα μῆλα,

305 ἔσφαζον· πολλὰς δὲ πύθων ἠφύσσετο ὄϊνος.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κήδε' ἔθηκεν

ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησεν,

πάντ' ἔλεγ' ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ὕπνος

πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἔπαυσα.

310 Ἦρξάτο δ' ὥς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-

ἦλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν κείραν ἀρουραν· [πεῖτα

ἡδ' δσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσαστο ποινήν

ἱερθίμων ἐτάρων, οὐς ἡσθιεν οὐδ' ἐλείπειν·

ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκειθ', ὅ μιν πρόφρων ἐπέδεκτο

315 καὶ πέμπε· οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι

ἦεν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλη στενάχοντα·

ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγόνῃν ἀφίκανε,

οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' ὅς οἱ ἐπέφυγε νηὶ μελαίνῃ·]

καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·

ἡδ' ὡς εἰς Αἴδεω δόμον ἦλθεν εὐρύκλεα,

ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,

νηὶ πολυκλήιδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταίρους

325 μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα·

ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἀκούσεν·

ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν

Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτε ἀχίριοι ἄνδρες ἀλυξαν·

ἡδ' ὡς Ἥελιοιο βόας κατέπεφνον ἐταίροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα βοὴν ἔβαλε πολέοντι κεραυνῷ

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιεν ἑσθλοὶ ἐταῖροι

πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἄλυσεν·

ὡς θ' ἔκειτ' Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,

ἣ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,

335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν

θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·

ἀλλὰ τῷ οὕποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν·

ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογῆσας,

οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes, anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia præbait

euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens :

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit ; illi quidem deinde lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulieres :] ipsi vero cubabant per ædes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili, delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes : illa quidem quanta in ædibus sustinuerat, divina mulierum, virorum procorum inspiciens perniciosum cætum, qui sui gratia multa, boves et pingula pecora, mactabant ; multum autem ex-dollis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclaverat, omnia dicebat ; illa vero delectabatur audiens ; neque ei somnus inciderebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit ; ac postea venit in Lotophagorum virorum pinguem terram :

et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit poenam

ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur :

et ut ad Æolium venit, qui ipsum lubens suscepit, et dimittebat : nondum tamen fatale, dilectam in patriam ut-perveniret, erat ; sed ipsum rursus abreptum procella pontum in piscesum tulit valde gementem :

et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad Læstrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos socios :] [omnes : Ulysses autem solus effugit nave nigra :]

et Circes enarravit dolum et varium-artificium ;

et quomodo Orci domum adiit squalidam,

animam consulturus Thebani Tiresiæ,

navi multis-transtis-instructa ; et aspexit omnes socios,

matremque, quæ ipsum peperit et nutritivum parvulum :

et quomodo Sirenum frequentium vocem audit :

quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Charybdim, Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri effugerunt :] et ut Solis boves interfecerunt socii :

et ut navem velocem percussit ardentem fulmine

Jupiter altitonans ; perieruntque strenui socii,

omnes simul : ipse vero mala fata effugit :

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Calypso, quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse, in specubus cavia, et alebat, atque dicebat redditarum se eum immortalem et senectutis-expertem dies omnes ; sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat :

et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpessus,

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,

et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλ' ἐσθῆτά τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
345 ὅπποτε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμόν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
ᾤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φόβος φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεύς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 Ὡ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμόν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσα· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγῃσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἱέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοι ἔστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληίσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰσὶν ἅπαντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.

Ἄλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρῳν ἔπειμι,
360 ὀφύμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀνάχεται·
σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πνυτῇ περ εἰούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσὶν ἅμ' ἡέλιφ' ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
365 ἦσθαι μηδὲ τίνα προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ᾤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην,
πάντας δ' ἔντε· ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
370 ὥϊεαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον ἥρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θῶς ἐξῆγε πόλῃος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔγχε δὲ βρόδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
6 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχρῷ ἀντροῦ θεσπεσίῳ
τρίζουσαι ποτέονται, ἔπει κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρимаθοῖ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν ἥρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἐρμείας ἀνάκητα κατ' εὐρώεντα κλευθα.
Πάρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ροὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἠδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν· αἴψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναιέουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno :
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiali-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærummosum reditum
defless ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis*
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet ais :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris procis, quos interfecti in ædibus :
in cœnaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
aere ;] et aperuere fores, et exibant : præibat autem *Ulysses*.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcrâ, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitât :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vesperitillones in-secessu anti
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhaerescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratum,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

16 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκληος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἴαντος θ', ὃς ἀριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον βυβίλον· ἀγγίμολον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἄχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγιγέραι θ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε ρά μιν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἐμμέναι ἥματα πάντα·
οὐνικα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἀναςσεσ
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλεν
Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὐτις ἀλεύεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἀναςσεσ,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
ὀλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἴες ἀριστοί,
μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν τροφάλλιγι κονίης
40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμῳ, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνεΐκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροὰ καλὸν
45 ὕδατί τε λιάρῳ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ γέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλῳς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἀλῆσιν,
ἀγγελίης αἴουσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρώες ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς·
50 καὶ νό κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὺς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλῳς ἦδε σὺν ἀθανάτῃς ἀλῆσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθηγὸς ἀντίωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἄλαιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ,
θρήνοιον· ἔνθα κεν οὐτ' ἰν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν σε δμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ
κλαίοντες, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαιδέκα δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτανόμεν μάλα πύονα καὶ ἑλικας βούς.
Καί τοι δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατα πολλῶ
καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ

HOMERUS.

Invenierunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliæ congregatæ erant, quoque una
cum-ipsa domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruius, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiiesses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam compasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripere.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-feci-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus *deabus* marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavas naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multa sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus *deabus* marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filis marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te desolebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo.
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐβρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πεῖσοι θ' ἱππῆές τε· πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ-ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἤϊθεν δὴ τοὶ λέγοντες· λεύκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσσον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μέγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίς ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πατρόκλον γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμνῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προῦχούσῃ, ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλησπόντῳ·
 ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνος ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα
 ἔθηκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώνονταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μέλα γὰρ φίλος ἦτορ θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδέ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἔσθλον, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπειυσα;
 ἐν ὥστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διακτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατάγων, Ὀδυσσῆι δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμδῆσαντ' ἰθὺς κίον, ὥς ἐξιδέσθην.
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ οἱ οἶκία ναιῶν.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δμηλῆες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὑμῖν ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἢ ποὺ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βούς περιταμνομένους ἡδ' οἶων πῶσα καλά,
 ἢ ἐπεὶ πτόλιος μαχεύμενοι ἡδὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένη· ξείνος δέ τοι εὖχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνῶν Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἵδιον εἰς αἶμ' ἐπεσθαὶ εὐσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μηνὶ δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περήσασμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ καρπεπιβόντες Ὀδυσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' εὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύντιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis, peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est. Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani, mane tua colligebamus alba ossa, Achille, vino in puro et unguento; dedit autem mater auream amphoram; Bacchi vero donum dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani. In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille, promiscueque ossa Patrocli Menœtiadæ mortui: separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum. Circum hæc autem postea magnum et eximium tumultum congeschimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum, litore in prominenti, ad latum Hellespontum; ut longe-conspicius ex ponto viris esset iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt. Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina instituit medio in consensu optimatibus Achivorum. Jam quidem multorum funeri virorum interfui heroum, quandocunque, mortuo rege, ut cinganturque juvenes, et apparent certamina; sed illa maxime conspicatus stupui animo qualia super te constituit dea perpulcra certamina, argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis. Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper omnes apud homines gloria erit proba, Achille. At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram? in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium, Ægisthi sub manibus, et perditæ uxoris. Sic hi quidem talia inter se loquebantur. Prope autem ipsos venit internuntius Argicida, animas procorum deducens, ab-Ulysee domitorum: illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt. Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ filium carum Melanæ, inclytum Amphimedontem; hospes enim ei erat, in Ithaca sedes habitans. Hunc prior anima alloquebatur Atridæ; Amphimedon, quid passi obscuram terram sabiistis, omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos. Utrum vos in navibus Neptunus domuit, excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus? an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra, boves prædantes et ovium greges pulcros? an super urbe pugnaturi occubuistis, et mulieribus? dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse. An non meministi, quando illuc deveni vestram domum, hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao, ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus? mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum, vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori. Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis: [Atride angustissime, rex virorum Agamemno,] memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

- σοι δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρικήως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 125 Μνώμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἢ δ' οὐτ' ἥρνειτο συγερόν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 130 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄραρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἔπειθ' ἔθανε διός Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰςόκε φῆρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγὸς θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νειμεσση,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔραβ' ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφάινεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔληθε δόλω καὶ ἔπειθε Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέτα πόλλ' ἐτετέλεσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ἦδη,
 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ φῆρος ἔδειξεν, ὑφῆνασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνουσα, ἡλέως ἐναλίγκιον ἡὲ σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἡγάγε δαίμων
 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε συδῶτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδῶτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἵματα ἔχοντα,
 πτωχῶν λευγαλέων ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι·
 [σχιπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμεῶν δύνατο γῶναι τὸν ἔοντα,
 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἔπεισιν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῇσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνίσσόμενος τετλησὶ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἶφρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
 αὐτὰρ ὁ θῖν ἀλογον πολυκερδείησιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολίῳν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνυμένοισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμεῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἤμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δοκλόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μεθ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅς ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεῖρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in *tempus* quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi repente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque icibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis *subulcum*,
 arcum ne daret, nec si valde multa *ille* diceret;
 Telemachus vero eum solus solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐχεύατ' ὀϊστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλους ἐφίει βέλεα στονόνενα,
 ἅντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγγιστίνω ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 κτεῖνον ἐπὶ τροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὣν ἐτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γὰρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἑκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύφαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδης·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσω ἄκοισιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρη Ἰκαρίου· ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 ἧς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοιδὴν
 ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὥς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μῆσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοιδῇ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἧ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότ' εἰν Ἀῖδαο δόμοις, ὑπὸ κεῦθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἔπειτ' ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἔκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, δν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον ἦεν πάντῃ,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἥζονον ἡδὲ ἰαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἧ ῥα γέροντα
 ἐνδυκῶες κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πολλῶς.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον εἵπεν·
 Ἵμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτίμενον δόμον εἴσω·
 215 δειπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περήσομαι ἡμετέρωιο,
 αἶ κ' ἐπὶ ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἡέ κεν ἀγνοήσῃ, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔοντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θαῶς χίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητιζίνων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἄλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασις λέξοντες ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρχος
 225 ὄχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον δόδον ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν εὐκτίμενῃ ἐν ἀλωῇ,
 λιστρῶντα φυτὸν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεινῶν·
 230 χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· οὐτάρ ὑπερθεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocisque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae:
 Hunc Laerte filii, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venire] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero ei mulier Sricula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicæ super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος αἶζων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γήραι τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχην κατὰ δάκρυον ἔβεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὼν πατέρ' ἡδὲ ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσαστο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρήθησαν.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φρίδιμος υἱός·
 ὦ γέρον, οὐκ ἄδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κοιμιδὴ ἔχει οὐδὲ τί πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἑλαίη,
 οὐκ ὄγχη, οὐ πρασίη τοι ἀνευ κοιμιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο αὐτὲ τοι ἔρέω, σὺ δὲ μὴ γόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κοιμιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ ἔναι· οὐ σε κοιμίζει·
 οὐδὲ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰς ὁράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοιοῦτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 255 εὐδόμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις·
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἑτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἶπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμβελήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἢ δ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἔρεεινον
 ἀμφὶ ζείνῳ ἐμῷ, εἴ που ζῶει τε καὶ ἐστιν
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ζείνων τηλεδαπὼν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
 αἶψατο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφρασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρχεσιιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκίως φίλων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινίῃα, οἷα ἐώκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπτά τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δωδεκά δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρακα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ζεῖν, ἦτοι μὲν γαίαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεείνεις·
 ὕδρισται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτύσια ταῦτα χαρίζεο, μυρ' ὀπάζων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐκίχης Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflicto, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci aedibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septum talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas;] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
σὸν ξείνων δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 οὐς μορον; θν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἥ ἐπὶ χέρσου
θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαύσσε περιστείλασα πατὴρ θ', οἷ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἀλοχος πολύδωρος, ἐξέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκυς' ἐν λεγέσσιν ἐόν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελούσας· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόλεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νηὺς ἔστηκε θοῇ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἥ ἔμπορος εἰλήλουθας
νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῖω,
305 υἱὸς Ἀφειδαντος Πολυπημονίδας ἀνακτος·
αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νηὺς δέ μοι ἥδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἥ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὀνιθες ἰόντι,
δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνων,
χαῖρε δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἐτι νῶϊν ἐώλει
μῆξεσθαι ξενίῃ ἥδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄλγος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ βίνας δέ οἱ ἦδη
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὀρώωντι.
320 Κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσῆδα·
Κεῖνος μὲν τοι δὲ αὐτὸς ἐγὼν, πάτερ, δν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λαῖς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποῖθω.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σὺλλήν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τήν ἐν Πarnassῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ δόδοντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με πρότερος καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ' Αὐτολυχον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωην
εἴπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἔκαστα,
παιδὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐτισσόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicunque corperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clausurit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quires,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu sietuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuader.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profeco: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quæ buc profecto mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

- ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
 340 Ὅρχνας μοι δώκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
 συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
 ἦην· ἔνθα δ' ἄν' σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
 ὅπποτέ δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβεν.
 315 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ πρὶτ' οἱ
 εἶλεν ἀποφύχοντα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἄμυντο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 360 ἐξαυτὶς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ βὰ ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῷ ἐτεὸν μνηστῆρας ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπέλθωσι· Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
 355 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολιέσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἤδὲ σὺβώτην
 360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δείπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἀρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἵκοντο δόμοις εὐναιετάνοντας,
 εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἤδὲ σὺβώτην,
 ταμνομένους χρέα πολλὰ κερωτῶντας τ' αἰθοπα οἶνον.
 365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 μέλζονα δ' ἦε πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 370 Ἐκ δ' ἀσαιμίνθου βῆ· θαύματα δὲ μιν φίλος υἱὸς,
 ὥς ἰδὼν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσεῖπεν·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων
 εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 οἷος Νήρικον εἶλον, εὐκτίζμενον πολίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπειροῖο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
 τοῖος ἔων τοι χθιζὼς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφένον γούνατ' ἔλυσσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου τετύχοντό τε δαῖτα,
 385 ἐξείης ἔκοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δαίπνω ἐπεχείρεον· ἀγγέμονον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεὶς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογέοντες· ἔπει προμολοῦσα κάλεσσαν
 μήτηρ, γρηῃς Σικελή, ἥ σφεας τρέφει καὶ βὰ γέροντα
 390 ἐνδυκίως κομέεσκεν, ἔπει κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἰδὼν φράσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit : ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.

Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est :

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbiissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero

circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est : illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cœnam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sricula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcrā ei circumjecit : at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitioem fecit aspecta.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram : et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O pater, certe omnino aliquis te decorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est :

utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitissem, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis,

ex operibus fatigati : quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sricula, quæ ipsos nutriebat, atque senem studiosè curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαρπτόμενος προςέειπεν.

Ἦ γέρον, ἵ' ἐπὶ δειπνῶν ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
305 θηρὸν γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θεύς·
μίμνοντες ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγγενοι αἰεὶ.

Ἦς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰδὼς κίε, χεῖρε πετάσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ,
καὶ μιν ϖωνήσας ἔπεα πτερόντα προσνύδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐέλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
ἡ ἦδ' ἀσφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

415 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἡ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἦδ' οἶδε τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζει· εὐξέστου ἐπὶ δίφρου.

Ἦς δ' αὖτις παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμρ' Ὀδυσῆα

410 δεικνώνων· ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξεῖθες δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ἦς αἰ μὲν περὶ δειπνῶν ἐνὶ μεγάροις πένοντο·

Ἦσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὥκα κατὰ πόλιν ὤχετο πάντη,
μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος
μυγμῶι τε στοναχῇ τε δόμῳ προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν φέρον καὶ θάπτον ἕκαστοι·

τοὺς δ' ἐξ ἀλλὰων πολίων οἰκόνδε ἕκαστον

πέμπον ἄγειν ἄλιεῦσι, θαῖς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀγνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἔπει β' ἡγερὸν διμηγερές τ' ἐγένοντο,

τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἵστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἄντινού, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διος Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὅγε δακρυγέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνήρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιούς·

τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὥκα ἰέσθαι

ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θθὶ κρατέουσιν Ἑπειοὶ,

ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσόμεθ' αἰεὶ·

λώθη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιοθέντες ἐκεῖνοι.

Ἦς φάτο δακρυγέων οἶκος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·

ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰοῖδς

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνῆκεν·

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, ἃς β' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐφίκει.

blandis verbis eos compellans allocutus-est :

O senex, sede ad prandium ; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus ; Ulyssisque prehensam osculatus-est manum ad
carpum ;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude ; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expeditamus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssem
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati-erant ;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-strepituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,

inter-eos Eupithes surrexitque et locutus-est ;

ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,

Antinuum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :

ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus-est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus-est Achivis :

alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,

perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;

alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.

Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,

vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,

eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :

contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores

ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit

vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.

Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus-est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses ; non enim Ulysses

immortalibus invitis diis hæc molitus-est opera :

ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi

prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων ὕνεκα κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἐπιπτον.

460 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει. Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρης Μαστοριδῆς· ὁ γὰρ οἷος δρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω· δσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

465 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο· οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν, ὑμετέρους παῖδας καταπαυμένον ἀφροσυνάων· οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν, κτήματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν

470 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι. Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω· μὴ ἴομεν, μὴ ποῦ τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτοῦθι μίμνον.

465 Οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ' Εὐπίθει πείθοντ'· αἴψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χοροῖ νώροπα χαλκὸν, ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἀστεος εὐρυχόροιο.

Τοῖσιν δ' Εὐπείθεος ἠγήσατο νηπιέησιν·

470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν ἄψ ἀπονστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφάψεν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηΐδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεῦθει;

475 ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν τεύξεις ἢ φιλοτῆτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθαι;

Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείρειαι ἡδὲ μεταλλῆς; οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,

480 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών; ἔρξον, ὅπως θέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὡς ἐποίκεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς, ὀρκία πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνον

485 ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἅλις ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην· βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

Οἱ δ' ἔπειτ' οὖν σίτοιο μελίσφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,

490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς· Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν· σῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας· αἴψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

495 Ὀϊδε δὴ ἐγγὺς ἴασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα ὁἴσسون.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνοντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο, τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆ', ἐξ δ' υἱεῖς οἱ Δολιοιο· ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον, καὶ πολλοὶ περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

500 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χοροῖ νώροπα χαλκὸν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem apparebat animuū-ei-addens, aliquando autem procos (urbans) ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit. Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam : vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt : non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum, vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia : qui magnum facinus patrabant improbitate mala, possessiones attondentes, et dedecorantes uxorem viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant reditutum. Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico : ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere. Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo parebant : statim autem postea ad arma ruebant. Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs, conferti congregabantur ante urbem spatiosam. Iphis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia : putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum, dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ? nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ? non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa, ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ? Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet. Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses, foderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ; nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant, sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam : descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant, iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes. Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat : stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes, statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Ihi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant, quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii : inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant, etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ὥτ' ἂν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμαλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
606 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἦδ' ἂν μὲν τόδε γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἄλκῃ τ' ἡγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
ὄψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃςθα, πάτερ φίλε, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι κατασχύνοντα τειν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
τίς νύ μοι υἱὸς ἦδ' ἐσσι, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

615 υἱὸς θ' υἱόνος τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκησιᾶδ', πάντων πολὺ φιλατὰς ἑταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ὡς φάτο καὶ β' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγαλοῖο, [θήνη.

αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἐξυτο, διὰ πρὸ δὲ εἵσατο χαλκός·

625 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἔπεισον προμάχους Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμυγυρίοισιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

630 ἧῦσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσγεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθαχῆσιοι, ἀργαλέοιο,
ὧς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπατο τεύχεα·

635 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ κίπτε, ὅεα δ' ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντων λιλαιόμενοι βίότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὀμνησεν δὲ ἀλείς, ὥς τ' αἰετὸς ὕψιπετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
640 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀδριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διγενεὺς Λαερτιάδης, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νεικὸς ὁμοίου πολέμοιο,

μή πως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.

645 Ὅρκα δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν

Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

aperuerunt fores, exieruntque; praebat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Haec quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineras ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quenam mihi dies haec, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est caesiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem caesiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longe-umbræ hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longe-umbræ hastam,
et percussit Euphitheum, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhiuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, colibuisseque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servanda.

Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligens, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Caesiam-oculis forti-patre-natam.

Tunc Ulyssem allocuta-est caesiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-seque-gravis
belli;] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.

Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,

Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cyclo reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὅπῃθεν κομῶντες, hastati, B, 536-545; A, 464.
 Ἀδάρρη, nymp̄ha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
 Ἀδας, αντος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
 Ἀδίοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
 Ἀδλῆρος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
 Ἀδυδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; A, 500 (Ἀδυδόθεν); P, 584 (Ἀδυδόδι).
 Ἀδάων, ωνος, Priami f., Ω, 249.
 Ἀγακλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigeli, Π, 571.
 Ἀγαμεμνόνες, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
 Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
 Ἀγαμέμνων, Ατρεΐ f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiosè sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum ampliissimorum munus promissione, 114 sqq. Præ curis insonnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-35; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, E, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam kedit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Il. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Ælthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
 Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia nati major, Mulii uxor, πολυάρμαχος, A, 740.
 Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrantur, p. 585, a.
 Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
 Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
 Ἀγάστροπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
 Ἀγαστή, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος 131, 247.
 Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάλυμος, pugnat, A, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; γ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.
 Ἀγίας, ου, Trazenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
 Ἀγλαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.
 Ἀγλαῖη, mater Nirei, B, 672.
 Ἀγρίος, Porthæi f., frater Cenei, Ξ, 117.
 Ἀρχαῖος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- Ib. 264, venenum praeiit Ulyssi ad inficienda jacula. 2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχις, αο (eo H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, Γ, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχιτιάδης 2.
- Ἀγχιτιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Γ, 160. 2) Echeopolus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αὐτός, Trojanus, Asii f., N, 580 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nympha, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτος, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρόστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρόστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρόστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patrocle occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρόστεινη, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀζανίς κόρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nympha.
- Ἀζείδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀηδών, ὄνος, filia Pandarei, mutata in lusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; A, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, A, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγλαΐη, λαοσσόος (N, 128), ἐρυσίπολις (Z, 305), φθισίμβροτος (χ, 297), Τριτογενία, Ἀλαλχομενηίς, πολύδουλος, ἀντυτώνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronæ, 237 sqq. Ejus peplus, θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; agis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achillis interfecti corpus prælio offerentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Et dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervæ simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu incipit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Theprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lavigat hastam Pelei, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpte? Cycl. p. 601, a. Ἀθῶος, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.*
- Αἰαίη, Ἐεα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἰαίη, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Aeci nepos ex Peleo, Achilles, B, 880, 874 et sæpius per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aeginæ, Jovis f., Φ, 189.
- Αἶας, αὐτός, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aeci, θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, A, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλθυμος, φθίμος, ἀγαυός, ἀλκιμος, φαίδιμος, μεγάλῳ, κελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοῶν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysse et Phoinice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἶαντες a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἶαντες pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἶαντες sæpiissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone A, 272-291. Ἰσὸν θυμὸν ἔχοντες, ὁμῶνμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a. Minervæ auxilium, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysse de armis Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futuram primus perspecebat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Αἶας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταρχς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter læsa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἰγυι, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεΐται).
- Αἰγαίωv, ὄνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βαίεωv, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Elidem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Αἰγυλιῦς, ποταμός, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἴγινα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἴγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἴγλις, ἰδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίοχος dictus, E, 742; O, 229 sq.; ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόεσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμηντις, ἐναλκις, Clytemnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiose occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιός.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) δ, fluvius, Nilus, εὐφραίντης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγυπτίαι, δ, 127; Αἰγυπτίνη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδής, αὐ ἐτ' εὐ ἐτ' Αἴς, ἰδος, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπῳλος, 654; A, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδος κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illam alloquitur Ἄδη κυανοχαίτα 347. — De loco, πάλαρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδος vel Αἶδα πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοόφρων, x, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθιαξ, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἑσχατοὶ ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθίοπις, ἰδος, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.
- Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, γ, 144. — Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.
- Αἶθων, ὠνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐ, Emonis f., Laercis, P, 497.
- Αἰμονίδης, οὐ, Haemonis f., Maon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, ὠνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maonis. V. Αἰμονίδης. — Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, CEd. fr. 3, p. 587.
- Αἰνείας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilium venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebula periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, II. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neopolemo præmio datur, etcum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἶνος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνόθεν.
- Αἰολίδης, αὐ, δ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, x, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδος, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ὠνος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολός, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπείχ, urbs Laconiae, λ, 152, 294.
- Αἶψα, εὐος, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰτῶ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσὴτης, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσμή, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσμήθεν.
- Αἰσμωνός, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ὠνος, Crethæi f., pater Jasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene*, Nost. fr. 2, p. 599.
- Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μαγάθυμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήγαγε μύθη, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus*, Min. fr. 5, p. 599.
- Ἀκάμας, αὐτος, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi. f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit*, II. Exc. p. 584, a.
- Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyseo et Leucadic regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσαμένδης, rex Thracis, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκραιομένη, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόναιος, αὐ, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδος, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ὠνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίωνε.
- Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclis. V. Ἀκτορίδης.

- ***Ἀλκαλομενίης**, ἰός, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Bæotiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- ***Ἀλαστορίδης**, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Υ, 463 sqq.
- ***Ἀλάστωρ**, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- ***Ἀλεγγορίδης**, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- ***Ἀλείσιον**, τὸ, urbs Elidis, B, 617. Ἀλείσιου κολώνη, Α, 757.
- ***Ἀλεκτρυών**, όνος, Leiti, Bæotorum ducis, pater, P, 602.
- ***Ἀλέκτωρ**, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- ***Ἀλέξανδρος**, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susceperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., imit certamen, facto antea fudere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corruerat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pugnat, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Navibus constructis, cum Ænea avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt, H. parv. p. 583, b.*
- ***Ἀλχίον** πεδίων, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- ***Ἀλθαΐη**, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- ***Ἀλῆατος**, δ, urbs Bæotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- ***Ἀλκίωνα**, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- ***Ἀλῆη**, Nereidum una, Σ, 40.
- ***Ἀλιθέρης**, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi conclonatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- ***Ἀλιος**, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- ***Ἀλκάθοος**, Ἄεσσε f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- ***Ἀλκάνδρη**, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- ***Ἀλκανδρος**, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- ***Ἀλκή**, Robur, in ægide Minervæ, Α, 470.
- ***Ἀλκτοῖς**, regis Pelia filia, uxor Admeti, B, 715.
- ***Ἀλκιμέδων**, οντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., Π, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- ***Ἀλκιμίδης**, ου, Alcimi f., Mentor, X, 235.
- ***Ἀλκιμος**, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμίδης.
- ***Ἀλκίνοος**, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- ***Ἀλκίππη**, Helenæ famula, δ, 124.
- ***Ἀλκμαίων**, ωνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- ***Ἀλκμαιωνίς**, ἰός, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.
- ***Ἀλκμάων**, ονος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.
- ***Ἀλκμήνη**, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- ***Ἀλκυόνη**, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- ***Ἀλόπη**, urbs Phthiotidis, B, 682.
- ***Ἄλος**, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- ***Ἀλοσύδνη**, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Υ, 207.
- ***Ἄλτης**, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- ***Ἄλυσθας**, αντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἄλυσθ, ω, 304.
- ***Ἄλυσθ**, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
- ***Ἀλυξεύς**, Icarii f., cum patre Acarnaniam regens, Alcim. fr. 9, p. 589.
- ***Ἀλφειός**, fluvius Elidis, εὐρὺ ρέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochi regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- ***Ἀλκῆς**, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
- ***Ἀμαζών**, όνος. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penhesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*
- ***Ἀμάθεια**, Nereidum una, Σ, 48.
- ***Ἀμαρυγκείδης**, ου, Amaryncei f., Diore, B, 622; Δ, 517.
- ***Ἀμαρυγκεύς**, έος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- ***Ἀμισώδαρος**, princeps Cariæ, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimeram, Π, 328 sqq.
- ***Ἀμισός**, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εἰλειθυΐς, τ, 188.
- ***Ἀμοπάων**, ονος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- ***Ἀμυδών**, ωνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; Π, 288.
- ***Ἀμυθάων**, ονος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
- ***Ἀμύκλαι**, αἱ, urbs Laconica, B, 584.
- ***Ἀμύντωρ**, ορος, Ormeni f., pater Phœnicis, I, 448. Conf. Φοίνιξ. Habitabat Eleone in Bæotia, K, 266.
- ***Ἀμφιάλος**, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- ***Ἀμφιάραος**, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, perisse Thebis, γυναικῶν εἴνεκα δώρων. — Ἀμφιαράου ἔξοδος, ι. q. Θρῆαις, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
- ***Ἀμφιγένεια**, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- ***Ἀμφιδάμας**, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- ***Ἀμφιθέη**, avia materna Ulyssis, Autolyçi uxor, τ, 416.
- ***Ἀμφιθή**, Nereidum una, Σ, 42.
- ***Ἀμφυκλος**, Trojanus, occiditur, Π, 313. sqq.
- ***Ἀμφίλοχος**, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Eleorum, B, 620; Ν, 185 sqq., ubi ab Hectore occiditur. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in prælium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B,

- 870 sqq. 3) Amphiarai vatis f., o, 248. — *Hic in bello Thebano a patre monetur*, *Theb. fr.* 4, p. 588.
- *Αμφίμαχος, Cleati f., Epeorum dux, B, 620.
- *Αμφιμέδων, οντος, unus ex Penelopeis prociis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymachio, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμπίος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμπίριτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμπίριτων, ωνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμφίων, ονος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, *Min. fr.* 2, p. 590.
- *Αμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- *Αναδελφίνεως, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ανδραμονίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδραίμων, ονος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; Ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima θήςis de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Άστυάνας, quod v. — *Neoptolemo praemio datur*, *Il. Exc. p.* 584, a; *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq.
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεα, Messeniae urbs, βαθύλειμος, I, 151, 293.
- *Ανθεμίδης, ου (pro Άνθεμειωνίδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθεμίων ωνος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, όνος, oppidum in finibus Baeotiae, B, 508.
- *Ανας, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οινωτόρων, Gracos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in *fr. Alcm.* 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophonem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenor f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, προσυγενής, Α, 249; T, 53. 5) Αντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sqq.
- *Αντήνωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Αντηνορίδης. Legatos Graecorum, Ulysses et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Graeca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio exceptit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Graecos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Αγήνωρ, Ακάμας, Αρχίλοχος, Δημόλειων, Κόων, Ασδοάμας, Ασδοόκος, Ηλδαιος, Ηλόδος, videantur suis locis.
- *Αντίκλεια, mater Ulyssis, filia Antolyci, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumaeus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Αντίλοχος, unus heroum Graecorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr.* 4, p. 599.
- *Αντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnabat, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, Aeth. p.* 583, a; *sepelitur, ibid.*
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne pateret reddi Helenam, injurius etiam in legatos Graecorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sqq.
- *Αντινοός, Ithacensis, Euphithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopem cogit vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendum eum in terra, π, 363 sqq. Incepatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulysses, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopae, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occidit omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντιόπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr.* 9, p. 600.
- *Αντιόχη, uxor Euryti, *Min. fr.* 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
- *Αντιράτης, αο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, κ, 105 sqq. Accus. Αντιράτης, 114. 3) Graecus, Melampi f., ο, 242 sqq.
- *Αντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντίφος, 1) princeps insularum Graecorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamensis f., Maconum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Aegyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, όνος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Άντρώων πετρήντα έχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αξίος, fluvius Thraciae, εύρυπέθερος, B, 849 sq.; Π, 288. Pater Pelegoni ex Peribora, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Αξίων, ονος, Priami f., ab Eurypylo occisus, *Il. parv. fr.* 19, p. 599.
- *Αξυλος, princeps Thracis Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απειρήβεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Απειραΐη γηρός, 8.
- *Απίη γη, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισάων, ονος, 1) Phaenias f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Graecus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, ωνος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphusam fontem Boottiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crisae potius in Phociae oraculum constituat.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nymphea intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, ἐκατηβόλος, ἐκατηβελήτης, ἐκηβόλος, ἐκάεργος, ἑκατος, κλυτότοκος, ἀργυρότοκος, χρυσάρεος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάωρ (H. Ap. 123), λυκηγενής (bis Δ, 101, 119), semel λαοσσός, Ψ, 79. Praeterea saepissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Graecis immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei sunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Aeneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et saepe alibi. Ab Jove aegis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori saepe adest in P; Aeneae, Y, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arceat, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Graecorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμυνθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; δ, 226 sq. Adde Έρμης; init. — *Ei sacra facit Achilles ob caesum Thersiten, Aeth. p. 583, a. Achilles per Paridem occidit, ibid. Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, a. Templum ejus Pagasaeum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμιος, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curetibus contra Aetolos et Meleagrum interficit, Min. fr. 5, ibid. Hilaïra et Phaebe ejus filiae, Cypr. fr. 7, p. 592. Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert, fr. 11, p. 593. Phorbanthem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui praestat, Cycl. p. 601, a.*

*Αργαυρή, urbs Argivorum, B, 571.

*Αργεάδης, ου, Argæ f., Polymelus, II, 417.

*Αργεῖος, εἰς, εἰον, Argivus, Ex Argis; saepe pro, Graecus. *Ἡρῇ Αργεῖν, Argis praecipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. *Ἐλένη Αργεῖν, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; φ, 218. Αργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, saepissime in Iliade, nonnunquam in Odyss. Conf. Αργος.

*Αργεῖφόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

*Αργισσα, urbs Thessaliae, B, 738.

*Αργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, p, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenae f., Cycl. p. 601, b.*

*Αργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno celebratur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenae, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; ἱπποδρόμιον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδαίμων, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχός *Αργος ἱπποδρόμιον, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἐλλάδα καὶ μέσον Αργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαιῶν, I, 141, 283; Z, 115; γ, 251. Ἰασον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Graecia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Πελασγικὸν Αργος, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱπποδρόμιον, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus, Cypr. p. 582, b.*

*Αργυρή, urbs Elidis, H. Ap. 422.

*Αργῶ, οὗς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

*Αρέθουσα, fons in Ithaca, v, 408.

*Αρείος, εἰς, εἰον, Marti sacer, τείχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II, 166; Αἴας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; Λ, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et έντεα, K, 407.

*Αρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini, Theb. fr. 6, 588. Adrastus in eo fugit, ib. fr. 5.*

*Αρίστωρ, ορος, Argi pater ex Mycene, Cycl. p. 601, b.

*Αρεάων, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

*Αρηῖθος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigni auriga, occisus, Y, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

*Αρηῖλυκος, 1) Graecus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

*Αρήιος. V. Αρείος.

*Αρηῖφανος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

*Αρηῖφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

*Αρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, έρατεινή, B, 591; Λ, 723; H. Ap. 422.

*Αρης, εος, et ηος, ει, et et ηι, ηα (*Αρην, E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἀρης, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δζοι Ἀρης, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηι ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; Ἰσος Ἀρηι, Δ, 603. Et phrases, ἐναγέιν Ἀρηα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηι, 385; Ξ, 209; μένος κρίνηται Ἀρης, π, 269; ἔγειρειν Ἀρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et saepissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; ἀίδηλος, Θ, 309; βροτολοιγός, Φ, 421. Ἀρες, Ἀρες, βροτολοιγὲ, μαιῖφονε, τετρεσπλήτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οὐλος, E, 461, 717; παλώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐχέσπαλος, O, 605; ῥινότορος, Φ, 391; βρηῖπτος, N, 521; ταλαύριος, E, 289; X, 267; θός, N, 328; ἀλλοπρόκαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ένωάλιος. Δεῖμας et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Έρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus έπτά έτάσχε πέλαρα πεισών, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concubens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλαμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon, Aeth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Ejus filius Cycnus, Theb. fr. 6, p. 588.*

*Αρήτη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; v, 57 sqq.

*Αρηιδάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

*Αρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 484; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichienais, v. Αρητιδάδης.

- **Ἀριάδνη*, filia Minolæ, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cyprîis narratæ*, p. 582, a.
- **Ἀριμα*, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι πασι Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- **Ἀρίσθας*, ἄνθρωπος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- **Ἀρίσθη*, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43.
- **Ἀρίσθηθεν*, B, 838; M, 96.
- **Ἀρχάδες*, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσιμωροί, H, 134.
- **Ἀρχαδίη*, regio Arcadum, B, 603; πολυτίδαχα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H, 17, 2.
- **Ἀρχαισιάρχης*, αὐ, Arcisii f., Laertes, u, 270, 517; δ, 755.
- **Ἀρκείσιος*, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- **Ἀρκεσίλαος*, dux Boeotum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- **Ἀρκτίνος*, Milesius, Ἐθιοπίδης scriptor, p. 583, a, et *Ilîi Excidii*, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- **Ἀρμα*, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- **Ἀρμονίδης*, εὖ, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- **Ἀρμονίη*, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- **Ἀρναίος*, mendiculus Ithacensis, postea Ἴπος dictus, σ, 5.
- **Ἀρνη*, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάρυλος); H, 9.
- **Ἀρπαλίω*, υἱος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- **Ἀρπυια* Πυδάρχη, ex qua nascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- **Ἀρρίωνος*, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- **Ἀρτακίη*, fons in regione Læstrygonum, x, 108.
- **Ἀρτεμις*, ἰδος, τν (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδαινὴ, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέρανος Κελαδαινὴ. Χρησπλάκατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκοπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Υ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; o, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddidit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- **Ἀρύδας*, ἄνθρωπος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, o, 426.
- **Ἀρχέλοχος*, Antenoris, f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- **Ἀρχεπτόλεμος*, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- **Ἀσβετος*, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- **Ἀσιάδης*, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140, 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- **Ἀσίνη*, urbs Argolidis, B, 560.
- **Ἀσιος*, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιάδης.
- **Ἀσιος λειμών*, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- **Ἀσκάλαρος*, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnatur, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- **Ἀσκανίη*, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριεῶλαξ).
- **Ἀσκάnios*, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβὴς (nam idem esse videtur), N, 792.
- **Ἀσκληπιάδης*, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- **Ἀσκληπιός*, Æsculapius, ἱητὴρ ἀνθρώπων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- **Ἀσκη*, *nympha*, *cujus filius ex Neptuno, Cæolus, condidit urbem Boeotiæ Ascræam*, *Alth. fr. 2*, p. 586.
- **Ἀσκληδών*, ὄνος, ἡ, urbs Boeotiæ, B, 511.
- **Ἀσπείριος*, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- **Ἀσπάραχος*, avus Auchisæ, Υ, 232, 239.
- **Ἀστέριον*, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- **Ἀστερίς*, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσσα, δ, 846 sqq.
- **Ἀστροπαίος*, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnatur, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- **Ἀστυάλος*, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- **Ἀστυνάξ*, ἄνθρωπος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyse occiditur, secundum Arctinum*, *Il. Exc. p. 584, a*; a *Neoptolemo sec. Leschen*, *Il. parv. fr. 16*, p. 598; 17, *ib.*; 19, p. 599, a.
- **Ἀστυνοος*, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- **Ἀστυόχεια*, Phylantius Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- **Ἀστυόχη*, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- **Ἀστυνύλος*, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- **Ἀσπαλίω*, minister Menelai, δ, 216.
- **Ἀσωπός*, fluvius in Boeotia, βαθύσχονος, λεγεοίης, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- **Ἄττι*, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταίς, σθεναρή καὶ Ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- **Ἄτθις*, ἰδος, *Hegestinoi carmen, in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam*, v. fr. 2 in fine.
- **Ἀτλας*, ἄνθρωπος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et celum distinctes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H, 17, 4.
- **Ἀτρείδης*, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρεΐδα, Ἀτρεΐδαι. — Ἀτρεΐδων κάθοδος, *Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- **Ἀτρείων*, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- **Ἀτρεὺς*, ὄκος, Pelopis et Hippodamiæ f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, *Alcm. fr. 7*, p. 589.

*Ατρωνή, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 702, etc.

*Ατυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.

*Ατύμνος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq.

2) Alius: v. Ατυμνιάδης.

Αύγεια, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.

Αγείας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Multii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.

Αγρηιάδης, αο, Augæ f., Agasthenes, B, 624.

Αἰῶς, (ἰδος, ἡ, urbs Boeotiae, cum porta, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (περὶ ἑσπεία). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectiōnem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.

Αἰτόλινος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.

Αἰτωμέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnat, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.

Αἰονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.

Αἰτόνιος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.

Αἰτοφόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.

*Αφαεία, ἥος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Æneæ occisus, 541 sqq.

*Αφείδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.

*Αφιδαι, demus Atticus, cujus heros Αφιδνος Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repellentem, Cycl. p. 601, a.

*Αφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομυαῖδος, Γ, 424, etc.; εὐστέρωνος, Κύπρις, Κυθήρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneās ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride educat, et in Olympum revectam, suaviter rident dii, 352 sqq. Juno ab ea πεισὼν ἱμάντα dolose petit, Σ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et femine cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Αφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam concitiat Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.

*Αχαῖα, Αχαιῆς, ἐπὶ δολοκαμίδες, β, 119; τ, 542.

*Αχαῖα, ἄδος, idem. Αχαῖαδων εὐπείλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.

Αχαῖα, adj. Αργος Αχαῖα, v. in Αργος. Λαὸν Αχαῖα, N, 349.

*Αχαῖς, (ἰδος, Græca. Αχαῖες, οὐκέτ' Αχαῖοι, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Αχαῖα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Αχαῖα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυδότηραν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.

*Αχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάλῃμοι, A, 123; ω, 57; παρηγορόμενοι, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; ἐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; εἰκώπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηϊφοί, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλλης καὶ Αχαιῶν, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες δὲ Ἰάσον' Αργος Αχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Αχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva tuis injecta in reditu*, ibid.

*Αχελώϊος, 1) celeberrimus fluvius, per fines Etolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.

*Αχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.

*Αχῖλλεύς, s. Αχιλῆς, ἥος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεός, ἐπαικτικός, μέγα φέρτατος Αχαιῶν, δρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολών, ῥηξήνωρ, πολίπορος, κυδάλιμος, μεγάλῃμος, δαίφρων, ποδώκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Υ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicitur Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam reveratur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 160 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecatur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo deducta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reduci- tur, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret ci- bum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Ar- matur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mor- tem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Ænea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, Y, 79-352, ubi Æneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios in- terfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ul- turus, cum Achille congregitur, tandem ab Apolline sub- ductus, 419-434 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnasset- que urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curroque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tou- det se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Trojanos no- biles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendi- dissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mili- gat animum filii, 194 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro ap- pellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, politur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cu- pientes prohibet, Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pe- dasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem et præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna remo- veat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Mem- nonem occidit; deinde Trojanos victos usque in ur- bem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, fe- sta certamina agunt; deinde de armis ipsius præstan- tissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumultu ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597.*

Ἀφροδίτη, una Nereidum, Σ, 46.

B

Βαθυλῆς, ἦος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glaucō, II, 594 sqq.

Βάχχιος Διόνυσος, H. 18, 46.

Βαλῖος, equus Achillis, II, 149; T, 400.

Βατίεα, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita di- ctus, a δις σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.

Βατραχομουραχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Hal- carnassensium reginæ Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.

Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Ho- spitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.

Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.

Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dar- dani pater, Y, 460.

Βήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.

Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.

Βοηβοΐδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.

Βοίλη, urbs Thessaliæ, B, 712.

Βοιθής λίμνη, in Thessalia, prope quam Phere sitæ, B, 711.

Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invoca- tio. Dicitur etiam Catalogus navium.

Βοιώτιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.

Βοιωτοί, Βαοίλι. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πῖνα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχι- τῶνες, O, 330; N, 685, 700.

Βορέας, έας et έω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγένετης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; e, 296; κραι- πνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; άνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.

Βούδειον, τό, urbs Phthiæ, II, 572.

Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.

Βουκολίων, ανος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.

Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.

Βωώτης, ου, Arcturus, astrum, e, 272.

Βριάρεω, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγείων, A, 402 sqq.

Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sa- cerdos, Hippodamiae pater, quæ Βρισηίς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.

Βρισηίς, ιδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyr- nesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*

Βρύγος, populus Thractus, bellum gerens cum Thespro- tis, Teleg. p. 585, a.

Βρυσηία, urbs Laconica, B, 583.

Βύρας, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filia, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

I'

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτωρ, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emisit dolum Pro- serpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
 Γαῖος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαῖοχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλαξάρη, nymp̄ha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, εὐς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266. — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.*
 Γάργαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
 Γερασιότις, δ, promontorium Eubœæ cum portu, Neptuno sacrum, Υ, 177.
 Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιος, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; Υ, 68.
 Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, α, *Egæonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντος Γῆ ἱθὺ vocatur, Alc. fr. 6, p. 589.*
 Γῆαντις, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαῦκος, 1) Sisyp̄hi f., pater Bellerophontis, Ζ, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Ζ, 196 sqq. Pugnator cum Diomede, Ι, 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectoreum objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.
 Γλαυκῶπις, ἴδος, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαφυραί, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλίσας, αὐτός, δ, urbs Bæotiæ, B, 504.
 Γονέσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπινή, B, 573.
 Γοργεύς, V. Γοργός.
 Γοργυβίαν, υνός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργώ, οὖς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργὼ βλοσυρῶπις, Α, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες ἐν Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
 Γόρτυν, υνός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόσσα); Υ, 294.
 Γουνεῖς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Bæotiæ, B, 498.
 Γρήνιος, fluvius Troadiæ, M, 21.
 Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nymp̄ha Talemeni peperit duos filios, B, 865.
 Γυραί, αἰ, petræ ποῦ procul ab Eubœa, ubi Ajax Ollei naufragium passus perii, Γυρήσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; μοχ 507 ex his unam Γυραῖν πετρῇ appellat.
 Γυρτιάδης, ου, Gyrtili f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἥσκησεν Ἀριάδνῃ, Σ, 592.
 Δαίτωρ, ορός, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; Χ, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δαναῖς, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586.
 Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπωλοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαναός, rex Libyæ. Ejus filii armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.
 Δαρδανίδης, αο, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, Α, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐὐπώλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνιαι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, διος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθύκολποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωνες, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανοι, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; Ο, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, ἦτος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλίς, ἴδος, urbs Phocensis, B, 520.
 Δεισήνωρ, ορός, Lycius, P, 217.
 Δελφεῖος, Delphicus, βωμός Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πόντον δῆμον, H. 27, 14.
 Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόδης, ου, Dexii f., Iphionus, H, 15.
 Δευκαλίδης (pro Δευκκλιωνίδης), αο, Dencallionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκαλίων, υνός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηιδάμειζ, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, α.*
 Δηϊκόων, υνός, Perg. f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηινόμνη, Trojana, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Δηϊοκίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 420.
 Δηϊοχος, Græcus, a Paride occisus, Ο, 341.
 Δηϊπύλος, amicus Stheneli, E, 325.
 Δηϊπυρος, dux Græcus, Thrax, Ι, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Δηϊφοβός, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δεύκασις, 294; θεοεικέλος, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, α.*
 Δῆλων, Atheniensis, Cephali pater, Epig. fr. 3, p. 589.
 Δηλιάς, ἄθος, Della. Κούραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπναι, H. Ap. 157.
 Δῆλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναὶ, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venire, ζ, 162. — Quos ibi Antus, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.

- Δημήτηρ**, Ceres, Rheë filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mæstam, aniculæ speciei, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniurum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdum ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se Iassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Εὐπλόκαμος*, ε, 125; Ξ, 326; *Ξανθή*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. *Δήμητρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημήτερος ἀκτὴ*, N, 322; Φ, 76.
- Δημόδοκος**, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sq.
- Δημόδων**, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulyssæ, Δ, 499 sqq.
- Δημόλεων**, ωντος, Trojannus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.
- Δημοπτόλεμος**, unus ex prociis Penelopes, χ, 242, 266.
- Δημόυχος**, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.
- Δημοζών**, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.
- Δημοφαῖν**, *Theset f., excisa Troja Æthram reducit, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Δημῶ**, οὗς, Celei filia, *Ἰφίσσα*, H. Cer. 109.
- Δηῶς**, ἰ. q. *Δημήτηρ*, H. Cer. 211, 492.
- Δῆη**, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.
- Διόδωρος**, *Erythræus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.*
- Διοκλῆς**, ῆος, 1) Orsilochoi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit *Æneas*. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλήξιππος*, H. Cer. 474, 477; *Διοκλῆς* dictus ib. 153.
- Διομήδης**, Phorbantis filia, principia Lesbii, Achillis concubina, I, 665.
- Διομήδης**, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: *κρατερὸς*, *βοῆν ἀγαδὸς*, *ἱππόδαμος*, *ὑπέρθυμος* (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulyssæ, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. *Γαργύ*
- Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulyssæ Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 694. Philecteten e Lemno reducit, Il. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulyssæ, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Coræbum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.*
- Διοκλος**. V. *Διοκλῆς*, 2.
- Δίον**, oppidum Eubœæ, αἰπὸν, B, 538.
- Διώνυσος**, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in Gremethi Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Ελφαριώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anii filiabus, Oivotρόποις, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δίος**, Priami f., Ω, 251.
- Διόσκουροι**, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raplam repetituri, Cycl. p. 601, a.*
- Διώνη**, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.
- Διῶρης**, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.
- Διήτωρ**, opος, Iasi f., fictus ab Ulyssæ rex Cypri, p, 443.
- Δολίος**, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filius Melanthos, σ, 321 sqq.
- Δολιχός**, principum Eleusinensium unus, H. Cer. 155.
- Δολοπας**, gens Thessalica, I, 480.
- Δολοπίων**, onος, Trojanus, pater Hypenoris, E, 77.
- Δολοφ**, opος, 1) dux Græcorum, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.
- Δόλων**, ωντος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculatorum castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.
- Δόρυλλος**, filius nothus Priami, A, 489.
- Δούλη**, n. propr. *Nost. fr. 7, p. 600.*
- Δουλιχίως**, ῆος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.
- Δουλιχίον**, τὸ, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssæ, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. *Πολύπυρον*, ξ, 335; π, 396; τ, 292.
- Δρέκανον**, Icarie insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 36, 1.
- Δραχίος**, dux Epeorum, N, 692.
- Δρῆσος**, Trojanus, occisus ab Euryalò, Z, 20.
- Δρύας**, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.
- Δρύοφ**, opος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.
- Δύμας**, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.
- Δύμη**, Achajæ urbs, H. Ap. 425.
- Δυναμένη**, Nereidum una, Σ, 43.
- Δωδωναίος**, Jovis epitheton, II, 233.
- Δωδώνη**, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus *ἐποφῆται* Selli, *δουχείμερος*, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.
- Δωρίαις**, Dorienses, *τριχάιτες*, τ, 177.
- Δώριον**, τὸ, urbs in ditione Nestoris, ubi *Thamyris a Musis excæcatus*, B, 594 sq.
- Δωρίππη**, *Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δωρίς**, ἱδος, una Nereidum, Σ, 45.
- Δῶς**, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δῶτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωρὸν, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγλαῖος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.
Ἐλδοθή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Ἐλεῖθνα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖροτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Ἐλεῖθναι, Δ, 270 (μοῖροτοκοί); T, 119.
Ἐλέσπον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Ἐλρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Ἐλρεσία, Eretria, urbs Eubaeae, B, 537.
Ἐλάδη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐλαμῆδη, Arsinol filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Σ, 6 sqq.
Ἐλάτη, dea, Persae filia, H. Cer. 24 sq., 438; σελας ἐν χερσὶν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐλατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρος, adj., Hectoris, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, ὄρος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστῆς, θρασυς, ὀδρῖμος, φαίβιμος, βῶτην ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελός φλογί (N, 54, 688), Ἀρηί, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet catervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivi, Δ, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in ædibus frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad moenia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contemto angurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arceatur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Σ, 402-439. Sanatus reddit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interlicat Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta transigitur, armis spoliatur, sedatur ab Achivi et curru Achillis alligatus ad naves raptur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet saepius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*
Ἐλας, ἱδός, *Anti filia, Cypr. fr. 11, p. 593.*
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phaeax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Leda filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telae pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et φέρμακον νηπενθὲς ἄχολόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et angurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemese plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promissio conciliatur, dona accipit et avehitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypritis, fr. 21, p. 595. Nuptiae, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Troje agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agit, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit Æthram, fr. 17, p. 598.*
Ἐλεως, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnāt ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq.; 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulyse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b.* — 2) Graecus princeps, CEnopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θνέσσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάνωρ, ορος, dux Abantum ex Euboea, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικῶν, ὄνος, Antenor's f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλική, urbs Achajae, ubi Neptunus praecipue cultus, B, 575 (εὐρεΐα); Θ, 203.
- Ἐλικῶν, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλικῇ, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (ζαθέου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδαχόεις, *Att. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικῶνιος ἀνάξ, Neptunus, Υ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλυγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Graeciae universae designat.
- Ἐλλῆνες, antiquae urbis Ἐλλάδος et regionis incolae, B, 684.
- Ἐλλήσποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἐλος, οὐς, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἐλπίνωρ, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui perit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quae fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἐνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi multi optimi, B, 852.
- Ἐνίηνες, in prosa Αἰνιάνες, gens ad Ossam, Perthæbis propinqua, B, 749.
- Ἐνιπέης, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonē genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἐνίστη, oppidum Arcadiae, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἐνομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulyse, A, 422.
- Ἐνοσίχθων, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἐνόπη, urbs Messeniae, I, 152, 292.
- Ἐνοσίχθων, ὄνος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἐνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἐνυσίς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἐνωῶ, οὐς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολιόρροος).
- Ἐξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἐπάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἐπειγέως, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob caedem, II, 57.
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolae et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. A, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (ραιδιμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἐπειός, Graecus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervae consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἐπῆριτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὦν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὶ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, CEdipi mater et uxor, quae aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάτορος, ὶ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἑως, *Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, οὐς, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 568 (ἔξ Ἐρεβουσφιν); κ, 528; λ, 37, 584; μ, 81; H. Cer. 336, 330, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνέως, ἑως, nobilis Phaeax, θ, 112.
- Ἐρευθαλιών, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὠς, Furia: ἡεροφῶτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασυλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινῶες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρὸς; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πρωγόν). — *Audit diras CEdipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, id. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἄριστον μεμνῆντα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem inficit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στρυγῆ, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniae, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 536.*
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἐρμῆας, αο, Ἐρμῆς (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, ἑω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majae f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ab ovibus Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem auferit, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem praire jussit, ut furtum judicaretur. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera praecura. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendae rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice praedicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffraturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thraes proficisci jubet, quae vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐριούσιος, ἰδοσκοπος, Ἀργεῖφοντης, ἀκάκητα, δῶτωρ ἰάων, χρυσόρραπς: cujus virgae vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Aloi-

dis, E, 390. (In simili re Q, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, γ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Q, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, etique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deus in Idum deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*

Ἑρμιόνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

Ἑρμόνη, urbs Argolidis, B, 560.

Ἑρμος, fluvius Æolidis in Asia, ἑνὸς, γ, 392; Ep. 1, 5.

Ἑρῶνιοι, οἱ, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠφιοί, B, 855.

Ἑρῶνται, 1) urbs Boeotiae, B, 499. 2) Ἑρῶνται πόλις Ioniæ, in quam Ep. 7.

Ἑρώλας, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 411.

Ἑρώμηνος, mons Arcadiæ, ζ, 103.

Ἑρώμας, αὐτός, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, II, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, II, 415.

Ἑτεοκλήσιος. V. Ἑτεοκλῆς.

Ἑτεοκλῆς, ἥος, filius alter Ædipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ἑτεοκλήσιος, Eleoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ἑτεόνητες, οἱ, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

Ἑτεωνεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

Ἑτεωνεύς, oppidum Boeotiae, πολύκημος, B, 497.

Εὐαιμονίδης, ου, Euæmonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.

Εὐάμωον, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*

Εὐάσθης, εος, pater Maronis, ι, 197.

Εὐβοία, insula, B, 535; ναυσικλείτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Εὐγάμων, Cyrenensis, *Telegoniæ scriptor, p. 584, b.*

Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, II, 176-186.

Εὐηνίην, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.

Εὐηνόριδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.

Εὐήνος, Selepi f., princeps Lyrnessi, B, 693.

Εὐίππος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 417.

Εὐμαίος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et iurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in prociis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho poenas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alcma. fr. 8, p. 589.*

Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equibus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphithime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachiae scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*

Εὐμόλος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Εὐπαίδης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Εὐρίπος, ό, fretum Eubœæ, H. Ap. 222.

Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.

Εὐρύαδης, ου, proci Penelopes, cæsus, χ, 267.

Εὐρύαλος, ι) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, Ἴσος Ἀρήη, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alcma. fr. 8, p. 589.*

Εὐρύδατης, ου, ι) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*

Εὐρυγάνεια, *Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Ædipus, Æd. fr. 2, p. 587.*

Εὐρυδάμας, αὐτός, δ, ι) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὄνειροπόλος γέρον, E, 148 sq. 2) Proci Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.

Εὐρυδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*

Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Redeuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 404; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post cædem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesce herum, ψ, 1 sqq.

Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulyssæ sociis male, 339 sqq.; et sit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.

Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sqq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Phurima dabit Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sqq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Εὐρυμέδων, οντος, ι) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρύμδης, ου, Eurymy f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens
 oculo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμὴν in Ulyssis
 domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ,
 292. Lavat Ulysssem patrata corde, ψ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ægypti f., procorum unus,
 β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quæ dicitur
 Εὐρύπυλου πόλις, B, 677. 2) Euæmonis f., princeps Thes-
 salus, cum 40 navibus in Trojam veniens, B, 736. Pugnât,
 E, 76 sqq.; Z, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem,
 H, 167; Θ, 265. Pugnât, A, 575 sqq., ubi vulneratur;
 809 sqq.; O, 392; II, 27. (Axionem Priami occidit, II.
 parv. fr. 19, p. 599.) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo,
 λ, 519 sq. — Trojanis auxilio profectus, fortissime
 gnans a N. occiditur, II. parv. p. 583, δ; postquam
 ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.
 Εὐρύστειος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes
 pronepos; historia nativitalis Eurysthei narratur T, 103-
 124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; O, 639; λ,
 621-626; H, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Æchalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιων, ωος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas
 excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Æchalie, sagittandi peritissimus, B,
 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat arte
 sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses
 a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-
 38. — Conf. Æch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex
 Antioche, fr. 6, p. 591. — 2) Actoris f., princeps Eleo-
 rum, B, 621.
 Εὐρυφάσσα, Hyperionis soror et uxor, H, 31, 4 sqq.
 Εὐρύπης, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minœem et
 Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum
 in H. Ap. 251.
 Ἐόσσωρος, princeps Thraciæ, Acamantis pater, Z, 8.
 Εὐύρησις, ιος, urbs Boeotiæ, B, 502.
 Εὐύρημος, Træzeni f., dux Ciconum, inter auxilla Trojano-
 rum, B, 846 sqq.
 Εὐύρητις, ου, princeps Ephyriæ ad Selleentem, O, 532.
 Εὐύροβος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Pa-
 troclum, et laudatur, II, 806 sqq., 850. Patrocli corpus
 spoliare aggressum Menelaus interficit, P, 9-60.
 Εὐύρηνω, ορος, Polykdi vatis Corinthii f., cum fratre ad Tro-
 jam cecidit, N, 663-672.
 Ἐυράλτης, ου, Aloei s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem
 vinxit, E, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-
 320, ubi v. plura. — Cum fratre Oto et Æoclo, Ascræ
 nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atti. fr. 2,
 p. 586.
 Ἐυύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, B, 659; O,
 531. 2) Corinthus, Z, 152. 3) Thesprotiæ urbs, α, 259;
 β, 328 (πείρα ἀρουρα).
 Ἐυυροι, Ephyriæ primæ cives, N, 301.
 Ἐχέλις, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus
 Myrmidonum, II, 189.
 Ἐχέλιος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, II, 694. 2) Alius,
 Agenoris f., ab Achille interfectus, Y, 474.
 Ἐχέμων, ονος, Priami f., cæsus a Diomede, E, 160 sqq.
 Ἐχένος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Ἐχέπωλος, 1) Trojanus, Thalysii f., cæsus ab Antilocho,
 Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemnon re-
 misit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Ἐχέτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem fa-
 mosus, βρότων δηλῆμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ,
 308.
 Ἐχέτρω, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίνα, ὧν, insulæ in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ,
 Iepai, B, 625.
 Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; N, 422. 2) Alius,
 cæsus, O, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 416.
 Ἐκκρόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεὸν πανκέρτατα πάντων,
 Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, δὲ ἡ, insula, imperio Ulyssis subjecta, B, 634;
 α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); H.
 Ap. 429.
 Ζάκεια, urbs Troadis, sub Ida, B, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεὺς, Διὸς, Διτ, Δία, et Ζηνὸς, Ζηνί, Ζήνα, Jupiter, Saturni
 et Rheæ filius, O, 187 sq., cui in partiendo cessit coelum
 et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus,
 N, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt,
 σοφὸν πατρός ἐναντίον, A, 533 sq., supremus moderator,
 ὑπατος μῆστορ divinorum humanorumque, Θ, 22; P,
 339. Epitheta solita: εὐρύπτα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα,
 Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κλεινέρις,
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμνής, μέγας, μέγιστος, κύ-
 διστος, αἰγίγιος, Κρόνου παῖς, τετρακέραινος, ἀστεροπη-
 τής, ὠκυδρεμέτης, ἐρίβουπος πόσις Ἥρης, ἐριδρεμέτης,
 σταροπηγερέτα (II, 298), ὠκύγυος, et alia inferius ponenda.
 In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives,
 grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aëre (πανομφαίος,
 Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes,
 ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, B, 134. In
 terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in juri-
 busjurandis, Γ, 276; H, 76; K, 329; ξ, 158, etc., et
 regibus dat accepta et θέμιστας, B, 197, 205 sq. Praecones
 sunt Διὸς ἀγγελοί, H, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνδρῶπων,
 Δ, 84; T, 224; P, 339, et in universa Iliade. Terret ægide
 a Vulcano facta, O, 308 sqq.; P, 593 sq. Διὸς μάστιγι θα-
 μῆναι, M, 37; N, 812. Ejus duo dolia, bonorum et ma-
 lorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetun-
 tur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207;
 ζ, 188, etc. Ξείνος, N, 624; ξ, 183, 389: nam hospites
 tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.;
 Ικατήσιος, ν, 213. Ἐραειος, φ, 415. Quercus ei sacra, E,
 693; H, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωνάσιος, Πελασγικός, a
 cultus loco, II, 233. Columba ei sunt ambrosiam, φ,
 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ
 in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de
 sobole ejus et de partibus quas sustinet in II. et Od.: nam
 deorum conciones persequi singulas longum et inutile fu-
 ret. Amores suos et natos natasque commemorat Ξ, 315-
 327. Præterea de Apolline et Diana, H. Ap. init.; de Mer-
 curio ex Maja, H. Merc. init.; quem inter et Apollinem ju-
 dicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, H. 6, 1; 25, 2; 26,
 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe,
 N, 449, qui est Διὸς ἀριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis fi-
 lius, φ, 2; Dardanus, Y, 215; Sarpedon ex Laodamia,
 Z, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰτῆαι, κόρηι Διὸς, I, 604
 sqq.; Ἀτῆ, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91. Hymnus in eum,
 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, H. Cer. 30
 sq.; sed ob famem terræ immissam, petit ut eam redire
 sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quo-
 modo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ,
 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126
 sqq. — Redux ab Æthiopiis, quo cum diis lerat κατὰ
 δαίτῃ, A, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam
 injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Soronium igitur
 fallens mittit Agamemnoni, B, 2 sqq. Trojam servare
 studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit.
 Χιτώνῃ Διὸς induit sibi Minerva, E, 736. Prohibitus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensitat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delenitus, Somno traditur, E, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achilles in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus sati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sqq. Et mittit Mercurium ad nympha Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Uliomem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulysi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheï sociorum, procos ultorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Dearum judicium præcipit*, ibid. *Ἐτερίμερον δθανασίαν tribuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojans sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, *Æth.* p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, *Il. Exc.* p. 584, a. *Sallantem induxerat Titanomachiaz scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζήν, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, *Il. parv.* fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, *Il. Exc.* fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo punit*, *Nost.* fr. 10, p. 600.

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; ὄρηκθεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achilles ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, Π, 150 sq. Est χαλαβεῖνος, καληγῶς, λαβρός, αἰθρίας (H. Ap. 433), θαλάσσης, αἰὲν ἐπυρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiope f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἡδὴ, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in cælo, καλίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνος, Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνους, Althidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡἰλιος, V. Ἡλιος.

Ἡριόδοτα, Alcei uxor altera, περιχαλῆς, E, 389.

Ἡρτίων, υἱος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Ariaben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡτιόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡτιόνες, ἦος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἡλαιο, Elei; eorum bellum cum Pylis, A, 671 sqq.

Ἡλέκτρα, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojæ*, *Il. Exc.* fr. 5, p. 599.

Ἡλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἡἰλιος: δς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, καμφανώνων, φαίδων, φαείμβροτος, περιέμβροτος, δαίμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neera Phaethuses et Lampetiæ nympharum pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἡλιος, ἰδός, regio Peloponnesi, δῖα, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; δὲ κρατέουσιν Ἑκατοί, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulyses, Teleg. p. 583, α.

Ἡλύσιον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡδώνη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἡμαθίη, Macedonia pars, Z, 226.

Ἡνοπεύς, ἦος, Thebei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnii, Z, 444.

Ἡνοφ, ὅπος, 1) Trojanus, pater Satnii, Z, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἡκυριος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulysi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτίδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείδης, adject. Ἡρακλείδους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακληΐην βίην fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολών. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Euryatheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurytheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἀδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, E, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus ταῖχος ἀφίχυντον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præslans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱὲς υἱωνοὶ τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulyse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypris narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole*, *Ech. Exp.* fr. 2, p. 590. *Echaliæ capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylam querere et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Theseo Themiscyram capit*, *Nost.* fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεὰ, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, Π, 432; Z, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡέκομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, E, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis inficit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia nectit quas mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulysssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab expergefato Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.). De Ænea cum Achille pugnante consultit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡριδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡραίστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato carlo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφοτέρωθεν, κολοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsam beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φιδέ Ἡραίστοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 586. Haslam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvæ Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἡχώ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel asserens. Epitheta: ἡργίγεια, φασειμβρότος (Ω, 785), χρυσόβρονος, εὐθρόνος, βοδοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινώλις (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalyssii f., Echeopolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Echalìa redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμαχίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναγωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγγλισθὲν ἐξομένη, Jupiter ὀάρους θαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀμειψόμενος, ἀμειροπῆς, ob contumeliosos sermones ab Ulyse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ε, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, H, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἥχομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἰδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
Θήβη, ἡ, et **Θεβαί**, ai, Thebæ, 1) Bæotiae urbs, ἐκτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Condita a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐδστέφανος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Egypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicium urbs, ὑπίπυλος, Z, 416; ὑποπλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡερίωνος, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεΐδαι, *Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
Θησεύς, ἴως, heros et princeps Atheniensis, Ἀεῖ f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θισση, urbs Bæotiae, πολυτρίγων, B, 502.
Θισσά νῆσοι, i. q. Ὀζεῖαι, in Acheloi ostio, o, 299.
Θόας, αντος, 1) princeps Ætoliae, Adraemonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intransitibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 10, p. 596.*
Θόη, Nereidum una, Σ, 40.
Θορικὸς, Atticæ oppidum. **Θορικόνδε**, H. Cer. 126.
Θούων, ὠνος, 1) Trojanus, Phenopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θούωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θούστης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμήδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασυμήλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρηάκιες, et **Θρηάκες**, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱκποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρηάκα, B, 595. — *Penthesilea Θρηάσσα, Ælh. p. 583, a.*
Θρηάκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. **Θρηάκιν Σάριος**, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. **Θρηάκιος πόντος**, Ψ, 230.
Θρηάκη, Thracia, ἱριδωλαξ, A, 222; γ, 485; N, 301, etc. **Θρηάκην** flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θρηαι, nymphae in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκην, pro Sicilia antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρύων, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῖο πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυόσσα πόλις, αἰπεία κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμδρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυνώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θών, ὠνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ίαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ίάλμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ίάμβη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδύια, quæ Cererem diceris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ίαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ίάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ίάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ίάνθη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ίάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πατήγυριν Apollinis.
Ίαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ίαργανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
Ίασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
Ίασίων, ὠνος, Jovis f., quocum consuevit Ceres ναῖν ἐν τριπόλιν, ε, 125 sqq.
Ίασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ίασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ίασίδης.
Ίάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ίαωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ίδαίος, adj. **Ίδαῦς**. **Ίδαίων ὄρεων**, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. **Ζεὺς Ίδαίος**, II, 605; Ω, 391.
Ίδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ίδη, mons s. potius montes Troadis, ἡμερόεσσα, ὤλεσσα, πολύπτυχος, πολύπιδας, μήτηρ θηρών, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ίδην μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
Ίδης, εω, pater Cleopatraz, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — *Alius, Aphareï f., cujus et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ίδομενεύς, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeunt in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ῥηλος, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἡπαίων, ονος, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἡσονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἡσων, ονος, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argonavem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθακήσιος, ους, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.
 Ἰθάκη, insula Ioniæ maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδαίεος, κραναή, τρηχεῖα, παυκαλόεσσα. Urbs Ὀπνῆσιος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθώμη, urbs Hestiatidis, κλωμαχέσσα, B, 729.
 Ἰκάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκαταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκτάων, ονος, Laomedontis f., frater Priami, Y, 238; dux, Γ, 147 (ἄκος Ἄρκος); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλῆιον πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, α.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἰτῶ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενος, πολυέθρον, ἐρατεινῇ, ἡγεμόεσσα, αἰπεινῇ, ὀφρυόεσσα, εὐκώας. Dardanus κτίσας Δαρδανίην, ἐπαι οὐκῶ Ἰλιος ἱρὴν πεδίον πελόιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακτοῖλος οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. α n. 13.
 Ἰλιος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρον, cuius monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασίτης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Tencro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παυκαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰνακος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, α, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰξόνιος, adject. Ἰξονίη ἄλχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἔανθῃ, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰκπασιδῆαι, Iippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰκπασιδης, Hypenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰκπασιος, Soci pater, δαίφρων, A, 450. V. Ἰκπασιδαί.
 Ἰκπημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰκποδάμας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Y, 401.
 Ἰκποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypotæ mater, B, 742. 2) Filia Anchise, Alcathe uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰκπόδαμος, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335.
 Ἰκπόδοος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰκπόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰκπνόος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰκποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, x, 2, 36.
 Ἰκποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, κοίτῃσσαι, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 156, 292.
 Ἰρς, ιδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχσία, ὠκία, ποδῆγεμος, δολοπός, χρυσόπτερος. De arcu cœlesti, κορυφῇ, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρπαῖος, σ, 1-7. Infeliciter certat cum Ulysse personato, incitatus a prociis, 35 sqq. (Ἰρος ἄριος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσας, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστίνη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐήπιος, H. Ap. 210.
 Ἰτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμανεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μήλων, B, 696.
 Ἰφίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Phereensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιγένεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalæ reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum matrem, cuius deinde filiam, matris suæ sororem, dedit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰφικληϊνὴ βῆη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰφικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablatum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Ἰριμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
Ἰρίνιος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
Ἰρις, acc. *Ἰρεα*, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 417.
Ἰρις, ἰδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐζω-
 vos, I, 663 sqq.
Ἰριτίδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
Ἰριτίων, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus
 ab Achille, Υ, 382 sqq.
Ἰριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρμος, B, 518 sqq.;
 P, 306. 2) Eurtyti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat
 Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. *Ἰριτίδης*.
Ἰγναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
Ἰωνή κρυόεσσα, in *Ægide*, E, 740.

K

Καθηρός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, *Καθη-
 σόθεν*.
Καδμείας, Thebani, Δ, 388, 391 (*κέντροες ἱππων*); E, 807;
 K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxorī expiant*,
per eumque a Teumessia vulpe liberantur, *Epig. fr.*
 3, p. 589.
Καδμείωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ,
 680.
Καδμήκη, ἰδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
Κάβμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεό-
 φρονος, mensa*, *Theb. fr.* 2, p. 587.
Κάιρα, Caria mulier, Δ, 142.
Καινείδης, Caneī f., Coronus, B, 746.
Καινύς, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.
Καλήστος, Axylī Trojani famulus, Z, 18.
Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytiī
 f., O, 419.
Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
Καλλιάρως, urbs Locrensis, B, 531.
Καλλιόχην, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146.
 — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex
 eo Polypeten, qui regnum post eam habuit*, *Teleg. p.*
 585, a.
Καλλιόχην, Celei regis filia, H. Cer. 110.
Καλλιολώνη, tumulus prope Trojam, Υ, 53, 151.
Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
Καλλιρόη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Καλλιχορος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
Καλύδναι, αἱ, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
Καλυδών, ὠνος, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινή, πετρώεσσα,
ἐρανή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
Καλυψώ, οὐς, nymphe, Atlantis filia, insulam Ogygiam pos-
 sidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta:
ἡλόμορος, *εὐπλόκαμος*, *δία θεῶν αὐδήςσα*, *δολόεσσα* (η,
 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, beni-
 gnissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum
 sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia
 (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq.,
 gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciendā,
 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; φ, 333.
 — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (*ἱμερόεσσα*). — *Te-
 ledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*,
Teleg. p. 601, a.
Κάλχαν, αντος (voc. *Κάλχαν*, A, 86), Thestoris f., vates in
 exercitu Grecorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.;
 B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. —
Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu
heroum Aulide, *Cypr. p.* 582, a. *Dianæ iram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, *ib. p.* 582, b. *Pe-
 destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur*
et sepelitur, *Nost. p.* 584, b.
Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινεύς, B, 656.
Καπανεύς, ἦος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319;
ἀγκυλιεύς, B, 564; *κυδάλμιος*, Δ, 403. Fulmine occisus
 ab Jove, Batr. 284.
Καπανηίδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
Καπανῆος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Υ, 239.
Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
Κάρης, ὦν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνος B, 867; K, 428.
Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
Κάρπαθος, insula Carpathii maris, *ἡμερόεσσα*, H. Ap. 43.
 V. *Κράπαθος*.
Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.
Κάσος, ἡ, insula Ægæi maris, B, 676.
Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitor
ἀνδάνος, N, 365 sqq. *Ἰκλὴ χρυσὴ Ἀφροδίτη*, Ω, 699. Capta
 Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a
 Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit*,
Paride in Laconiam navigante, *Cypr. p.* 581, b. *Min-
 ervæ supplex ab Ajace Oilæi abrepta*, *Il. Exc. p.*
 584, a.
Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit
 Gorgythionem, Θ, 305.
Κάστωρ, ορος, 1) Ledeæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis
 et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237
 (*ἱππόδαμος*), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-
 luce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et*
Pollux Idæ et Lyncei doves abigentes deprehensi; ille
occiditur ab Idæ, quem Pollux cum Lynceo interficit:
inde Jupiter iis τετρήμερον ἄθανασίαν tribuit, *Cypr. p.*
 582, b. *Castor θνητός*, *fr.* 2, p. 592. *A Lynceo in quercu*
latens delegitur et vulneratur, *fr.* 8, p. 593. *Ab Aphidno*
vulneratus, *Cycl. p.* 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fi-
 ctus, ξ, 204.
Καταλῶδες βαπέιαι, Parcæ, η, 197.
Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2)
 Peloponnesi, γ, 366, μεγάρμοι.
Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
Καρηίδης πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilæi
 periit, *Nost. p.* 584, b.
Κεάδης, αο, Ceadæ f., Trezenus, B, 847.
Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebenris, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
Κεβρόνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus
 Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Pa-
 troclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II,
 727-782.
Κελαδενή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
Κελαιναῖης, Jovis epitheton, pro nom. proprio ν, 147, et alibi.
Κελεός, οιο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cuius domum Ceres
 venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (*εὐρύδης*),
 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossa.
 Quorum Chiron δικαίτατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-
 rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens
 deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.
Κεφαλλῆνες, Cephaleniæ insulæ habitatores, in ditione Uly-
 ssis, B, 631 (*μεγάθυμοι*); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
Κέφαλος, Deionis f., *Procrin uxorem insciens interficit*,
a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat,
Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea*
Iphicium genuit, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
Κήρ, ἦρος, ἡ, et αἱ *Κῆρες*, fatum, fata, θανάτιοι, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἑραλος, B, 538.
 Κήττιοι, Mysiae populus, λ, 521.
 Κηφισίς, ἰδος, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηφισός, Phocidis fluvius, ἴδος, B, 522.
 Κίανοι, *Bithyniae gens, Hylam quaerunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, τ, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίονες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθήη, A, 38, 452.
 Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναιθίων, *ab nonnullis pro Oedipodice scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθίων ἐν Ἡρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedaemonius, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινύρης, ου, rex Cypri Insulae, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Aëta, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysse cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυάρμαχος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Rediit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδοῦσα, διαθεάων. — *Filius ejus ex Ulysse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.
 Κισσηίς, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσῆς, ὁ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόσσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλειφός, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, o, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμνται, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Boeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyce filia, Cephali uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Ægistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. *Cassandram ipsa interfecit*, 422. — *Cum Ægistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
 Κλυτιδής, ου, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, o, 539.
 Κλυτιός, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Y, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνοος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινώϊος).
 Κόϊος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφών, ὄντος, ἡ, urbs Iontæ, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
 Κοπεύς, ἦος, Mycenæus, Periphætæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀργειός, B, 570. Κορινθόει, N, 664. Conf. Ἐφόρη.
 Κόροϊος, *ad Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Trojan veniens, a Diomede occiditur*, Il. parv. fr. 19, p. 598.
 Κορονήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Caneî f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronice in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxillatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
 Κόων, υνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κώος, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανία, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταίς, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedes, I, 84. — *Prioris filius Hæmon*, Oed. fr. 3, p. 587.
 Κρέωφύλος, *Samius, qui Οἰχαλίας Ὄωσιν scripsisse ferebatur*; v. fr. 1, p. 590.
 Κρηθεύς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
 Κρήθων, υνος, princeps Græcæ, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Æneæ, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἰ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτάκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεΐαι), insula Creta, ἑκατόμπολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλή καὶ πείρα, 173, ubi v. plura; εὐρεΐα, N, 453; v, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθήη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόσσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροίσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροκύλια, τὰ, locus in ditone Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, υνος (ονος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Γ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, o, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniæ, B, 855.
 Κρέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriæ, pater Enmei, o, 413.

Κηφισπιος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
 Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
 Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Γ, 144.
 Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
 Κυθήρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, Ο, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, Ο, 438.
 Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, Κ, 268; Ο, 431.
 Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.
 Κύκλωψ, ωπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὕπερηννορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excacatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres geniti ex Γῇ et Urano, Cycl. p. 581, α.
 Κύκνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praetio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, Ο, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.
 Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπείνη, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
 Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
 Κυμοθήη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχθος, H. Ap. 17.
 Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παυλαόεις).
 Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.
 Κυπαρισσίας, ἥντος, δ, urbs in ditone Nestoris, B, 593.
 Κυπάρισσος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
 Κύπρια ἔπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κυπρία scribebant, p. 581, α.
 Κύπρις, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
 Κυπριγενής Κυθήρεια, Venus, H. 9, 1.
 Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.
 Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.
 Κύρος, ἡ, urbs Perrhaebiae, B, 748.
 Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
 Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.
 Κωρύκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἀρεα κάρηνα, H. Ap. 39.
 Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, B, 677. Conf. Κῶς.

Α

Αάα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
 Ααέρης, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, Π, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
 Ααέρης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἔρως alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταφῆιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseruat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
 Ααερτιάδης, εω, Laertae f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
 Ααιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
 Ααιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, κ, 82; ψ, 318.
 Ααιστρυγών, Antiplates, κ, 106, 199.
 Αακεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; ρ, 13.
 Αακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
 Αάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
 Ααμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, Ο, 526.
 Ααμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
 Αάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.
 Ααόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, Π, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.
 Ααοδάμας, αντος, 1) Antenor's f., ab Ajace occisus, Ο, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Ααοδάμεια, filia Bellerophonis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura extincta, Z, 197 sqq.
 Ααοδίχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
 Ααοδόχος, 1) Antenor's f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.
 Ααοθή, Αλτα filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.
 Αασκῶν, ωντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, α.
 Ααομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, Ο, 527.
 Ααομῆδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγανός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.
 Ααπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., M, 128, 181.
 Αάρισσα, urbs Pelasgica in Aelia, ἐριβῶλαξ, B, 841; P, 301.
 Αειόκρητος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, P, 344.
 Αειώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θυσκόλος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Αειώκρητος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Αεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; II. Ap. 217.
 Αέλεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, Κ, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
 Αεοντεύς, ἦος, Coroni f., dux Graecus, B, 745 (ὄκος Ἄσπος); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
 Αεσθίς, ἰδος, Lesbica, I, 129, 271.
 Αεσθός, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθήν, H. Ap. 37. Αεσθόθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eandem Thersitē, Aeth. p. 583, α.
 Αεσχίης, Mytilenæus (aliter Pausan., v. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Αευνάδιος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Αευκάς, ἄδος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Αευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Aeth. p. 583, b.
- Αευκίπη, nymphe, socia Proserpinae, H. Cer. 418.
- Αευκίππος et Αευκίπποιο δάμαρ, Ap. H. 211.
- Αευκοθή, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Αευκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Αήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Αἴθρος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Αἴτιος, dux Bæolorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Αἴλαντον κεδίων, in insula Eubæa, H. Ap. 220.
- Αἴμυκος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθή, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Αἴμυκον ἄστυ, Ξ, 281; εὐκτιμένον πτολίεθρον, θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυχθαλόεσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus*, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.
- Αἰτολίδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Αἰτώ, ους, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); Π, 849; T, 413; ζ, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρήν, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Therstien*, Aeth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 190.
- Αἰθύη, Africæ pars, δ, 85; ζ, 295.
- Αἰκµόνιος, frater Alcmenæ, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Αἰαία, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Αἰαίηθεν, H. Ap. 241.
- Αἰωνόρεια, una Nereidum, Σ, 41.
- Αἶνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Αἶνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Αἶταλ, ὦν, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.
- Αοκποί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Αυγεύς, ἔως, Apharei f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Αύκατος, δ, urbs Cretæ, ἀργινεύς, B, 647.
- Αυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Υ, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Υ, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus*, Cypr. p. 582, b.
- Αυκηγενής, εος, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Αυκίη, regio Asiæ minoris : ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριδωλαί, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Αυκίηδα, Z, 168, 171. Αυκίηθεν, E, 105.
- Αύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Αυκομήδης, εος, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — *Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja*, Il. parv. fr. 17, p. 598. *Alius, Scyr. rex, cujus filia Deidamia*, Cypr. p. 582, a.
- Αυκόροχος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθεον Νυσήιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφρόνιο Αυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Αυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Αύκος, cujus filia ab Eupoëo vitata, Cypr. p. 582, a.
- Αυκόρρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et τῆτης Ajax, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Αύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Αύκων, ὠκος, Trojanus, a Penelope occisus, Π, 335-341.
- Αυρησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Υ, 92, 191 sqq. — *Pluribus hoc narratur in Cypriis*, p. 582, b.
- Αύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Αωτοφάγος, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitatem captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητας, gens Thessala, B, 756.
- Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐάδος, a nom. Μαΐας, ζ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐάδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαϊάνθρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, Π, 194.
- Μαΐρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proetæ et Antese filia, λ, 326. — *Quæ virgo mortua est*, Nost. fr. 5, p. 600.
- Μαίων, ονος, Hæmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάκκαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αἱ Μάλεια, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθῶν, ὠκος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
- Μάρπητσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, ι, 552-561.
- Μάρων, υνος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemum, Nost. p. 584, b.
- Μάσος, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Itacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — *Philocteten sanat*, Il. parv. p. 583, b. *Ab Eurypylo occiditur*, fr. 7, p. 596. *De ejus dextertate v. Il. Exc. fr. 2*, p. 599.
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, Π, 695.
- Μεγαμνείδης, αο, Megamedis f., ἀναί, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένθος, εος, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλύγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae*, II. parv. fr. 17, p. 598.

Μεδών, ὄνομα, ὁ, oppidum Beotiae, B, 501.

Μέδων, ἄνθρωπος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciæ sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regis domini prospiciens et facinora eorum apertiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.

Μελάμπος, ὄδος, Amythæonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.

Μελανεύς, ἦος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.

Μελανθεύς. V. **Μελάντιος**, 2.

Μελάντιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et **Μελαρθεύς**, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, p, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.

Μελανθώ, οὐς, Dolii filia, soror Melanthis, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incescit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.

Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, *Atth.* fr. 3, p. 586.

Μελάντιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.

Μέλας, ἄνθρωπος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo*, *Alcm.* fr. 8, p. 589.

Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἐκθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello*, *Min.* fr. 5, p. 590. *Ejus filia Polydora, uxor Protestylai*, *Cypr.* fr. 13, p. 594.

Μέλας, τος, fluvius Ioniæ, βαδύσχοις, H. 8, 3; *τερός*, Ep. 4, 7.

Μελία, Oceani fluvius, *Cycl.* p. 601, δ.

Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.

Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Μέμνων, ὄνομα, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit*, *Æth.* p. 583, a.

Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητίλος, δουρικλυτός, κυδάλιμος, ἐκθός, βοήν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad sacris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ fœdere lecto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra querit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, A, 105 sqq., et a Machæone curatur, 193 sqq.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulyssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capti Troja pugnāt ad domum Delphobi, δ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; γ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur*, *Cypr.* p. 581, b. *Conf.* fr. 9, p. 593. *Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo*, *ib.* p. 582, a; *ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit*, *ibid.* *Contumeliose tractat corpus Paridis occisi*, *II. parv.* p. 583, b. *Helena visa gladium abijcit*, *fr.* 15, p. 597. *A fratre de reditu dissentit*, *Nost.* p. 584, b. *Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit*, *ibid.* *Tandem redit*, *ibid.*

Μενεσθένης, ἦος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; A, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja*, *II. Exc.* fr. 1, p. 599.

Μενέσθος, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.

Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Spermichii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδόρη.

Μενοντιάδης, αὐ (εω, Σ, 93), Menœlii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.

Μενοντίος, Actoris f., Opuntæ, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. *Μενοντίου υἱός*, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.

Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.

Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachus comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.

Μένων, ὄνομα, Trojanus, M, 193.

Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.

Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in **Μερμερίδης**.

Μέροπες, insulæ Co habitatores, H. A. 42.

Μέροψ, ὄνομα, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.

Μεσάλλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.

Μεσθλής, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.

Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήρων, fort. i. q. *Μεσσηνη*, B, 582.

Μεσσηνίς, ἱδρυς, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.

Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.

Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.

Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐξωνος, βαδύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.

Μήδεα, *Ætæa filia: de ea quædam in Minyade*, *fr.* 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr. 2*, p. 599.
 Μηδειακίστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
 Μηθώνη, eadem quæ Μεθώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὐς, et εὐς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus (Edipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστήδης, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόδοσις, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, κανονίπτερος, H. 32, 1.
 Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρον, E, 43.
 Μηρόνη, Mæonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μηρόνις, ἰδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μηρόνης, αο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Σ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίθαια, oppidum Bæotiae, B, 507.
 Μίθης, εω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμας, αντος, mons Ioniae in mare procurrrens, ημεμείς, γ, 172; παιπαλοέις, H. Ap. 39; ὑψίκριμνος, Ep. 6, 5.
 Μινώας, ἄδος, sive Phocæis, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
 Μινώας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr. 3*, p. 600.
 Μινύειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυήτιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήτιος, Elidis fluvius, Δ, 722.
 Μινώτιος, Minois. Κνωσσὸς Μινώτου, H. Ap. 396.
 Μίνως, ωος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (δαριστης Διός); ρ, 523.
 Μίνω accens., Σ, 322; ὀλοόρρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. iudex apud inferos.
 Μινημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνήσος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim, cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
 Μολίονε, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cteatus, A, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbraei Trojani auriga, A, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρως, voc, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Σ, 514.
 Μεώλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, γ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sæpissime in Hymnis. Θεά A, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); Δ, 218, etc. Novem ἀμειδόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyryn παῖσαν ἀοιδίαν, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth. p. 583*, α. *Thamyris gloriacione eas lædit et punitur*, *Min. fr. 1*, p. 590.
 Μύθων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύδων, ωνος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλησός, ή, urbs Bæotiae, εὐρύκαρος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adject. O, 538. Μυκηναῖοι, 643.
 Μυκίνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον πτολίεθρον, B, 569, εὐρύαργα, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Δ, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκῆνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, *Cycl. p. 601*, b.
 Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύσκαρμος, de cuius tumultu B, 814.
 Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλῃσσι, T, 278; φιλοπτόλεμοι, Π, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in Π.
 Μύρσινος, ου, ή, oppidum Elidis, B, 616.
 Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι; Σ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχιμαχοί), quo postremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in *Cypriis*, *fr. 1*, p. 591, nisi hoc aliunde petendum.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cycloplum in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu experrectum Ulysses lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυρέας, εως, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nymphe, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νείδος, fluvius Aegypti, ab Homero δ Αἰγύπτος dictus. *Ad eum armantur Danaï filiae*, *Dan. fr. 1*, p. 586.
 Νέμεσος, εως, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr. 3*, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionen Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulyssæ, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phœnice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr. 10*, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *Il. parv. p. 583*, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit*, *ibid. Priamum occidit in ara Jovis Hercel*, *Il. Exc. p. 584*, a. (*Aliter Lesches p. 599*, a.) *Andromachen præmio accipit*, *ibid. Secundum Leschen etiam Aeneam; et Astyanactem interficit*, *Il. parv. fr. 16*, p. 597 sq., *fr. 17*, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suasu, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronæam; Phœnicem in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p. 584*, b.
 Νεοταρχίς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεσπορίδης, αο, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεσπορίδαι, Π, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ὄρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λυγρὸς ἀγορητής, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἱδυερκὴς, οὐρός Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hecle Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; A, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consultat Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, A, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorū sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantēs, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum adventit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάδ. V. Νηϊε.

Νηϊον, τὸ, mons Ithacæ, ὠλέν, α, 186.

Νηϊε, ἰδος, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀδαρδάρη, Z, 22; νύμφη Νηϊε ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηϊεύς, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηϊεύς, ἑός et ἦος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filia elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλυμος, ἀγαυότατος ζώντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηϊάδης, filia Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριος, ἡ, εὐκτίμενον πτολίεθρον Cephal lensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰσοφύλλον, B, 632; ἀριπρεπὲς, ι, 21 sq.; καταειμένον ὠλή, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207. Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617. Νιρεὺς, ἑός, Charopis f., princeps insulae Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσα, urbs Boeotiae, ζαθήη, B, 508.

Νῖσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylius, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι ὁρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H, 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλυστα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύλας, γ, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀργονόμοι, ζ, 106; οὐρεῖη, H. Merc. 244. Νηϊάδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — *Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.*

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πείδιον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δινήεις, E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλεῖν οἱ θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύβροος ἀργυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστὸς, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 508; H. Ap. 230; λεχηστὸς, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστὸνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑός et ἦος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen inquit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαιφρων, τασασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δορυκλυτός, πτολίπορθος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Eurym, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulae et urbes τ, 21-27, cum navibus μύτοπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, O, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, A, 349 sqq. Pugnāt, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Dionede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnāt, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequodum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Liti-gavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cycloporum terram, unde Polyphemo excæcato vim effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æeam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Æeam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybden, dum Scylla sex et socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulvases in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphea benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio Internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum huius expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemachio soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 323 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemachio præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit. γ,

1-380, ancillas pæmri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquererentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersike purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et intersectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Moroneæ eum offendit in reditu Neoptolemus, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo excepit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacam rediit imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginam eorum Callidicen; inde duxit belli contra Rrygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxeni, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circe perferitur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀδρυνεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363-384, 772.

Οἰδιπόδεια, vel Οἰδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδιπόδης, αο, Edipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — De eo in *Cypris carminibus* narratur, p. 582, a. Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, CEd. fr. 2, p. 587. Diras filiis imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.

Οἰκλῆς, ἦος, s. Οἰκλῆνης, Antiphatæ f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰλέας, ἦος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc. et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰνεΐδης, αο, Œneï f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνέας, ἦος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydel, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Et insidiantur Melanis filii, Alc. fr. 8, p. 589.*

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 766. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, ου, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Antifiliæ, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὐς, earum una, ibid.

Οἰνωφ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλος, Ascrae nympheæ f. ex Neptuno, Ascrae urbis conditor, Att. fr. 2, p. 586.

Οἰτυλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλιεύς, ἦος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχάλῃ, urbs Thessaliæ, κδλς Εὐρόστου, B, 730. Οἰχάλῃ-θεν, 596. — Οἰχάλιας ὠδὼς, carmen in Cyclo positum,

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Æchalla et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.*
- *Ολιών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχεῖα, B, 717.
- *Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
- *Ολύμπιος, de Jove passim; et *Ολύμπια δώματα de sedibus deorum.
- *Ολυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
- *Ολύμπος, et Οὐλύμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννηρος, νηόεις, αἰγλήεις, πολυδεϊράς, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Α-loidæ, λ, 315.
- *Ονητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- *Ονήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in *Ονητορίδης.
- *Οπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- *Οπώεις, δέντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- *Ορέσβιος, Græcus, αλοολόμητης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
- *Ορέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytæmnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, δ. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- *Ορβας, Trojanus, N, 791.
- *Ορθη, urbs Thessaliæ, B, 739.
- *Ορμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
- *Ορμένιον, τό, urbs Thessaliæ, B, 734.
- *Ορμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in *Ορμενίδης.
- *Ορνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.
- *Ορσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojanum occisus ab Ævea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
- *Ορτυγία, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- *Ορχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινυῖος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
- *Οσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
- *Ορσεύς, ἥος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- *Οτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
- *Οτρυντεύς, ἥος, pater Iphitionis ex nymphā, γ, 384 sqq.
- *Οὐκαλέων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.
- *Οὐρανίη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
- *Οὐρανῖωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- *Οὐρανός, Cælus, Grææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῆ, in Cyclo, p. 581, α.*
- *Οὐτις, accus. Οὐτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
- *Οφελéstης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- *Οφέλιτος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- *Οχῆσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.
- *Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- *Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- *Παιόνες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκοροῦσαι, II, 287 sqq.; δολιγεγγέας, Φ, 155.
- *Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A, 338-369.
- *Παιονίη, regio, ἐριδωλαί, P, 350; Φ, 154.
- *Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. *Απαισός.
- *Παλαμῆδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
- *Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- *Πάλλας, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγγραμμή, H. Cer. 424.
- *Πάλλας, αντας, pater Selenes, H. Merc. 100.
- *Πάλμυς, υος, Trojanus, N, 792.
- *Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.
- *Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
- *Παναχαῖοι, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
- *Πανδάρης, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.
- *Πάνδαρος, Lycæonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-298, ubi plura de eo.
- *Πανδία, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
- *Πανδίων, ὄνος, Græcus, Teuceri socius, M, 372.
- *Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- *Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- *Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
- *Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- *Πανοπέης, ἥος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (χλειτός). 2) Phoci f., Epei pater, γ, 665.
- *Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- *Παρθένιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
- *Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
- *Παρθενοπαῖος, Thebani filii heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- *Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
- *Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νηφόεις), 393, 521; II. Merc. 555.
- *Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρόνη, H. Cer. 493.
- *Παζῆραστή, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
- *Πασιθέη, Gratularum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.
- *Πάτροκλος, ου, οιο et ἥος, asc. ον et ἥα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλεις, Menœlii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλητωρ, ισόθεος, ἱπποκλέανθος. Monita patris Menœlii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παιῶνι, ὄνος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiæ et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεῶν μήτωρ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiæ minoris, ἀσπισταί, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάρος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; γ, 71-83; υ, 372.
- Πειρίβοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypœtæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, γ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισηγορ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισιππιδης, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233.
- Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοφ, σπος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., πλήμικτος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσία, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, a.
- Πεπάρηθος, insula Ægei maris, ἀγχώλη, H. Ap. 32.
- Περαίοι. V. Πέρραιβοί.
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; B, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Accessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Æneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περίγρης, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περικλῆδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμεος, Megæ f., Trojanus, II, 495.
- Πέρφας, αντος, 1) Ocheali f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περύφτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περικώστος, Percotes incola, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περικώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Πέρραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαιο, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφονεία, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Platonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.; sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐπεινή, I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργῶν κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.
- Περσηϊάδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών, ὄνος, vicus Boeotiæ, B, 500.
- Πετεώς, ὄω, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, γ, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.
- Πήδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηνάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Coman filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, P, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰνοσφύλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελῆος, et Πηνελῶος, ω, unus ex ducibus Boeotorum, B, 494. Pugnât, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περιφρων, ἐχέφρων, ἀμύμων, πολύδερος. Absente Ulysse a procis plurimis ambatur, quos tela ad funus sorori senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

- β, 87-110, et alibi. Phœnium de infelici Græcorum reditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum filio a prociis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ, 675-841. Telemachi reditus ei nuntiat, π, 322-341; quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulyssem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus, 508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32; quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circen abducitur a Telegono, ejusque fil uxore, Teleg. p. 585, α. Quod ex Nostis memorat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601, α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Arcesilaum.*
- Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
- Πιδύτης, Percosius, Z, 30.
- Πιερία, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερήθεν, 85.
- Πιθέης, ἥρς, Ælhræ pater, avus Thesei, Γ, 144.
- Πιτώεια, urbs agri Trojani, B, 829.
- Πλαγκταί πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πλάκος, ἦ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω ὠλέσσει, Θήβη Ὑποπλακίη, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Platææ, urbs Boeotiæ, B, 504.
- Πλεισθένης, οὗς, Helenæ filius, fortasse in Cypriis, fr. 21, p. 595.
- Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πλευρώνας, adj. Ψ, 635.
- Πληιάδες, αἶ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
- Πλούτος, (Cereris et Iasionis.) divitias hominibus præbens, H. Cer. 489.
- Πλουτώ, οὗς, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ποδάλειρος, Æsculapii L, dux belli et medicus, B, 732; A, 833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro, Π, 150 sq.; T, 400.
- Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.
- Ποδάρκης, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μυνηπόλεμος).
- Ποδής, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575-590.
- Ποιάντιος υἱός, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, x, 224 sq.
- Πολυαμωνίδης, ου, Polyæmonis f., Amoraon, Θ, 276.
- Πόλυβος, 1) Antenor f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύβρινα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυδέγμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.
- Πολυεύκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πῦξ ἀγαθός, Γ, 234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —
- Ἀθάνατος, ἕως Ἀρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος, fr. 8, p. 593.
- Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2) Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vicit, Ψ, 637.
- Πολυθερσιδής, ου, Polytheris f., Clesippus, χ, 287.
- Πολύτιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2) Eurýdamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu patris, γ, 464-467.
- Πολυκτορίδης, αὖ, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3) V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argæe f., Π, 417.
- Πολυμείκης, εὖς, Cædipi f., cum Tydeo Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, α. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
- Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύνομος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et credere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusini, H. Cer. 154, 477.*
- Πολυτένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo mactatur, Η. Exc. p. 584, b.
- Πολυτημονίδης, αὖ, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυποίτης, αὖ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum partis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnat, Z, 29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Maxima ultra omnes jact in ludis funebribus, Ψ, 836-849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, α.*
- Πολυφειδής, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-256.
- Πολύφημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympha f., α, 68-73; ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυφής, ου, Trojanus, N, 791.
- Πολυφόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντῆς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; υ, 49-53.
- Πορβέης, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὄνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190. Epitheta: γαιήοχος, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum habet in Gerasto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H. 21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών. Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-460. Sponsor Vulcano pro Marte vinclo, ο, 344-356. Equos immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύσταυρος, B, 479. Iratus Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumaine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus æorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyrream petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit immissis fluviiis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excæcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopicis reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filium Nausithous, η, 56-62; Polyphemum, ι, 518 sqq., et alibi. Cum Tyrone, Enipei fornem indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi formu indutus genuit ex Erinnye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*

Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδών ἑλαος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Πουλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράκτος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνεος οἶκος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.

Πριάμειδης, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, A, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.

Πριάμης, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρων θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεόφιν μήτωρ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, A, 44-49. Fines imperii ejus, O, 543-546. Phrygibus open tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucius ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem velitur, Ω, 144-694; et exæquias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ὄστν. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercet, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regię, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.*

Πρόδωκος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδοήνωρ, ορος, Areilyci f., dux Boeotum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.

Πρόδοος, Tenthredonidis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προδών, ανος, Trojanus, Ξ, 515.

Προϊτος, rex Argivorum. Anter: maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*

Πρόπρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephal, λ, 321. — *A Cephalo per inascientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*

Πρόμαχος, Alegenoris f., Boeotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.

Πρόνιος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.

Προτιάων, ανος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμνέως, ἑως, nobilis Phæax, θ, 112.

Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωπύς, ἑος, nobilis Phæax, θ, 113.

Πρωτεσίλαος, Iphiti f., princeps Phylacensis, ἦρας Ἀρήιος, μεγάθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sqq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*

Πρωτεύς, ἑως, deus marinus, Neptuni ὑπόδαμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτώ, οὗς, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελεός, 1) urbs in Nestoris diitione, B, 594. 2) Urbs Thessaliæ, λεχηποιός, B, 697.

Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, A, 228.

Πυγμαῖος, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.

Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πυθώ, gen. ὄνος, dat. ὄου, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πεπρήσσει, B, 519, 1, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, Strophiti, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo pater, Nost. p. 584, b.

Πυλαμῆνης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλακος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάργης, αο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.

Πυλήνη, urbs Ætolica, B, 639.

Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; o, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, εος, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.

Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθῆος, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Divres pecorum, o, 226; ιερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.

Πύλων, ανος, Trojanus, M, 187.

Πυραγίμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνθεμόεις, Δῆμητρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.

Πυριπλεγέων, αντος, fluvius Orci, x, 512.

Πυρρός, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomedede, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

Ῥαδάμανθος, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ἐκνός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥαῖνη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

- dat educandum, *Ξ*, 203; *Hecates*, ἡέκομος, *H. Cer.* 60, 75. *Adest Latonæ parturienti*, *H. Ap.* 93. *Cererem adductum mittit Jupiter*, *H. Cer.* 442, 461 sqq., ubi *Πέη* λιπαροκρήδεμνος.
- Πεῖθρον*, portus in *Ithaca*, *α*, 186.
- Ῥηναία*, insula *Delo* vicina, πετρίσσα, *H. Ap.* 44.
- Ῥήνη*, pellex *Oilei*, mater *Medonis*, *B.* 728.
- Ῥήγιων*, opus, frater et socer regis *Alcinoui*, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, *η*, 63 sqq., 146.
- Ῥήσος*, 1) *Eionei* f., rex *Thracum*, cum præstantissimis equis auxilio adveniens *Trojanis*, *K.* 435-441, prima nocte a *Diomede* cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) *Fluvius Troadis*, *M.* 20.
- Ῥίγμος*, *Thrax*, *Piræ* f., occisus, *Υ*, 484-489.
- Ῥίπη*, urbs *Archadiæ*, *B.* 606.
- Ῥόδεα*, nymphe, *Proserpinæ* socia, *H. Cer.* 419.
- Ῥόδιος*, *fluvius Troadis*, *M.* 20.
- Ῥόδιοι*, *Rhodi* cives, ἀγέροχοι, *B.* 654.
- Ῥόδον*, nymphe, socia *Proserpinæ*, *H. Cer.* 422.
- Ῥόδος*, insula, *B.* 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
- Ῥοῖδ*, οὖς, *Staphylis filia*, ex qua *Apollo* genuit *Anium*, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
- Ῥύτιον*, τὸ, urbs *Cretensis*, *B.* 648.
- Σ**
- Σαδάκτης*, οὐ, *dæmon*, καμίνω δηλητήρ, *Ep.* 14, 9.
- Σαγγάριος*, *fluvius Phrygiæ* majoris, *Γ*, 187; *Π*, 719.
- Σαϊθήνη*, mons *Æolidis*, *Ep.* 1, 3.
- Σαλαμίς*, ἵνός, *η*, 1) insula, *B.* 557; *H.* 199. 2) Urbs *Cypri*, *H.* 9, 4, ἐκτεμένη, *Veneri* sacra.
- Σαλμωνεύς*, ἦος, *Æoli* f., *Crethei* frater, *λ*, 235, ἀμύμων.
- Σάμη*, insula prope *Ithacam*, in ditione *Ulyssis*, *α*, 246; *τ*, 24; *ο*, 366; *π*, 123, 249; *τ*, 131; *υ*, 288; *H. Ap.* 429.
- Σάμος*, *η*, 1) insula maris *Ægei*, *Ω*, 78, 753. *H. Ap.* 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quæ *Σάμη*, *B.* 634; παιπαλόεσσα, *δ*, 671, 845; *ο*, 29. 3) *Θρηάκη*, *Samothracia*, *N.* 12 sq. (ὠλήσσα); *H. Ap.* 34.
- Σαρδάνιος*, de risu *Sardonio*, *υ*, 302.
- Σαρπηδών*, ὄνως, et ὄντος, rex *Lyciæ*, *Jovis* f. ex *Laodamia* filia *Bellerophonitis*, a partibus *Trojanorum*, *B.* 876, ἀντίδωτος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, *Z.* 196 sqq. *Incipit Hectorem*, *E.* 471-493. *Pugnat*, 628 sqq.; *M.* 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra *Græcorum*, 397 sqq.; *Ξ*, 426. Mortem ejus prædicat *Jupiter*, *O.* 67. *Pugnans* cum *Patroclo* interficitur, *Π*, 419-503. *Pugna* sociorum de ejus corpore, 504-665, quod *Apollo* servat, et in *Lyciam* dat transferendum *Somno* et *Morti*, 666-683. *Arma* ejus a *Patroclo* capta, in certamen mittuntur, *Ψ*, 800.
- Σαρπηδών*, *η*, insula *Oceani*, *Gorgonum* habitatio, *Cypr. fr.* 18, p. 594.
- Σατνιεύς*, εντός, torrens magnus in *Troade*, *Z.* 34; *Ξ*, 445; *Φ*, 87.
- Σάτιος*, *Enopis* f. ex *nympha*, *Trojanus*, *Ξ*, 443.
- Σαίληνοι*, *Sileni*, cum *nymphis*, *H. Ven.* 263.
- Σειρήνες*, ὡν, et *μ*, 52, 167, *Σειρήνοιν*, *Sirenes*, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas *Circæ* consilio obsecutus evitavit *Ulysses*, *μ*, 39-54; 158-200; *ψ*, 326.
- Σελαγος*, *Trojanus*, pater *Amphii*, *E.* 612.
- Σελήνη*, *Luna*, *Pallantis* filia, *H. Merc.* 99 sqq., vel *Hyperionis* et *Euryphaessæ*, *Π*. 31, 4 sqq., *Pandiae* virginis mater ex *Jove*, *H.* 32, 15, qui *Hymnus* in eam scriptus est.
- Σελητιάδης*, αὐ, *Selepii* f., *Evenus*, *B.* 693.
- Σελλήεις*, εντός, 1) *fluvius* prope *Ephyrani* (*Corinthus*), *B.* 659; *O.* 531. 2) *Alius Troadis* ad *Arisben*, *B.* 639; *M.* 97.
- Σελλοί*, sacerdotes *Jovis Dodonæi*, *Π*, 234 sqq.
- Σεμέλη*, filia *Cadmi*, mater *Bacchi* ex *Jove*, *Ξ*, 323-325; *H.* 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
- Σήσαμος*, *η*, oppidum *Paphlagoniæ*, *B.* 853.
- Σηστός*, *η*, urbs *Hellespontis*, *B.* 836.
- Σθενέλαος*, *Trojanus*, *Ithacænis* f., occisus a *Patroclo*, *Π*, 586.
- Σθένελος*, 1) princeps *Argivus*, *Capanei* f., fortissimus socius *Diomedis*, *B.* 564; *Δ*, 367, 403 sqq.; *E.* 108, 241-274, 835 sq. *Θ*, 114; *Ψ*, 511. 2) *Filius Persei*, nepos *Jovis*, pater *Eurysthei*, *T.* 116-123. — *Tertius, Melanis* f., *Alcm. fr.* 8, p. 589.
- Σιδόνες*, *Sidonii*, πολυδαίδαλοι, *Ψ*, 743.
- Σιδονίη*, regio *Sidonis*, εὐ καιομένη, *ν*, 285. *Σιδονίηθεν*, *Z.* 291.
- Σιδόνιοι*, αἱ, incolæ, *Z.* 290; *δ*, 84, 618; *ο*, 118.
- Σιδών*, ὄνως, *η*, urbs *Phœniciæ*, πολύχαλκος, *ο*, 424. *Artes* ibi florent, *Ψ*, 743; *Z.* 291, ubi inde abducit *Paris* textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte*, *Cypr. p.* 582, b.
- Σικανίη*, *Sicilia*, *ω*, 307.
- Σικελός*, adj., *Siculus*. *Γυνή Σικελή*, *ω*, 211, 366, 389. *Σικελοί*, *υ*, 383.
- Σικυών*, ὄνως, *η*, urbs *Peloponnesi*, pars regni *Agamemnonis*, *B.* 572; *Ψ*, 299 (εὐρύχορος).
- Σιμύεις*, εντός, *fluvius Troadis*, *Δ*, 475; *Z.* 4; *E.* 774, 777; *M.* 22; *Υ*, 53; *Φ*, 307 sqq.
- Σιμοείσιος*, *Anthemionis* f., *Trojanus*, magnus et pulcer, occisus ab *Ajace*, *Δ*, 474-489.
- Σίντιες*, veteres *Lemnii*, *Vulcanum* suscipientes, *Α*, 594; ἀγρίοφωνοι, *θ*, 294.
- Σίνων*, ὄνως, *Græcus*, simulatus transfuga ad *Trojanos*, ab *itisque* receptus, *Græcis* in *Tenedo* morantibus signa dat per noctem, *Π. Exc.* p. 584, a; *Π. parv. fr.* 14, p. 597.
- Σίτυλος*, mons *Phrygiæ*, *Ω*, 615, ὅθι φασι νυμφῶν ἱμμεναί εἰνάν.
- Σίσυφος*, *Æoli* f., κέρδιοςτος ἀνδρῶν, princeps *Corinthis*. *Genealogia* ejus, *Z.* 153 sqq. De labore ejus apud inferos *λ*, 593-600.
- Σκαίαι πόλεις*, porta *Trojana* versus occidentem, *Γ*, 145, 149, *Z.* 237, 393; *I.* 354; *Π*, 712, 734, etc.
- Σκαμάνδριος*, 1) nomen proprium filii *Hectoris*, quem cives *Astyanactem* vocabant, *Z.* 402. 2) *Strophii* f., *Trojanus*, venationis peritus, a *Menelao* occisus, *E.* 49-58.
- Σκαμάνδριος*, adj., *B.* 465, 467.
- Σκάμανδρος*, *fluvius Troadis*, εὐάνθος a diis dictus, *Υ*, 74; δι-νήςεις, βαθυδινήεις, ἡίοεις, ἐσέροςος, *E.* 36, 774; *H.* 329; *Δ*, 499; *M.* 21. Fontes ejus, *X.* 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, *E.* 77. Cum *Achille* certat, *Φ*, 124-384: v. *Ξάνθος*.
- Σκάνδεα*, portus *Cytheræ* insulæ, *K.* 268.
- Σκάρφη*, urbs *Locrensis*, prope *Thermopylas*, *B.* 532.
- Σκύλλη*, filia *Crataeis*, portentum in freto *Siculo*, descriptum *μ*, 85-100. Quod bis evasit *Ulysses*, 223-261, 430-446; *ψ*, 328.
- Σκύρος*, *η*, insula et oppidum in mari *Ægeo* prope *Eubœam*, αἰπεῖα, *I.* 664 (Εὐνήτος πολυέθρον); *T.* 326; *λ*, 509; *H. Ap.* 35. *Σκυρόθεν*, *T.* 332. — *Cypr. p.* 582, a. *Σκυρόνης*, *Π. parv. fr.* 6, p. 596.
- Σκῶλος*, vicus in *Buotia*, *B.* 497.
- Σμάραγος*, *dæmon*, καμίνω δηλητήρ, *Ep.* 14, 9.
- Σμινθεύς*, ἑως, cognomen *Apollinis*, *Α*, 39.
- Σμύρνη*, *Ioniæ* urbs, *Αἰολίς*, *Ep.* 4, 6; *H.* 8, 4.
- Σόλμοι*, veteres incolæ *Lyciæ*, κυδάμιοι, *Z.* 184, 204; *ε*, 283.
- Σούνιον*, τὸ, promontorium *Atticæ*, *γ*, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεῖαν, καλλιγύναικα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπεριώ, οὐς, *Antis filia*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπερχειός, fluuius Thessaliae, ἀκάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, Π, 174-176; Ψ, 142-149.

Σπασίος, Cyprius, *Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, haec accepisse eum ab Homero in dotem filiae*, p. 581, a. *Conf. fr. 1*, p. 593; 3, *ib.*; 14, p. 594; 19, p. 585.

Σπάριος, *Bacchi f.*, Rhæus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρνοψ, οπός, *Melanis f.*, Alc. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορός, præco, χαλκείωρος, E, 785 sq.

Στηγίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατή, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατιός, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφηλος, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Στύξ, υγός, ἡ, fluuius Orci, per quem iurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; α, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubææ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidam, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ἰδός, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σύρις, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σπῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σπῆξ, γγός, *de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodice scriptor*, fr. 3, p. 587.

Σχεδίας, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perinædis, f., O, 515.

Σχηρίη, insula Phæacum, ἐριδωλός, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σῶκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσθῆος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εὐς, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αὐ, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, οὐ, *Tantali f.*, Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa*, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριδωλῆς, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡσρόεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titans ὑποταρταῖοι, Σ, 279.

Τάρρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταύροι, *Scythiae civitas, quo Iphigenta a Diano transfertur*, Cypr. p. 582, b.

Τάριος, incolæ insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, ληστοεῖς, ζ, 105, 181, 419; ε, 452; ο, 426; π, 426.

Τάρως, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, αὐ, Thebanus vates, de Circae consilio, α, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consulitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum*, p. 584, b.

Τεκτονίδης, αὐ, Teclonis f., Polynæus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, Ἐακί f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucris, ἀγαθός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — *In bello Amazonum Melanippam occidit*, *Atth. fr. 3*, p. 586. *Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr. 5*, p. 589.

Τελαμωνιάδης, αὐ, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; A, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum*, *Theb. fr. 6*, p. 588.

Τελοῦστος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narrator qua causa fuerit inditum.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Eo adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur*, *Cypr. p. 582, b.* *Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto*, *Il. parv. p. 583, b.*

Τεὐθρηδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερτιάδης, οὐ, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. *Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt*, *Cypr. p. 582, a.*

Τευθρανίδης, οὐ, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αὐτός, Graecus, ἀντιθεός, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύχος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῳ ὕμνῳ); E, 515; O, 302, 436-493; Π, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preces oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ἀλώπηξ, a qua Τευμησὸς vastata, *Epig. fr. 3*, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχετοῖς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αὐ, Teutami f., Letlius, B, 843.

Τηθύς, ὥς, uxor Oceani, μήτηρ, E, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, *Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq.* et 600 sq.

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quaesitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux*, p. 585, a. *Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg.*, p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato patre proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Menæe hospitii speciem induta, spe patris reduci excitatur ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quo Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiæ procorum, 620 sqq. Cum muneribus et ominibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave apulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum praebet, de corde procorum deliberant, 151-201.

Mane in urbem profectas, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, ρ, 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνεύόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insaniæ patefieret*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circein avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τάλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεφίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τηλερος, *Herculis f.*, *Mysiae rex*, *Græcis Theuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojana*, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, II. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρεῖας ὄρος αἰνός.

Τηόγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, τ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, 1.

Τίρυνς, ὄρος, urbs Argiva, τεχνόεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρήςσας, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμπερός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titanes, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτυός, Telluris f. ingens, in Euboea habitans, η, 324. Poena ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) *Herculis f. ex Aslyoche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanae interfuit*, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) *Damaastoris f., Lycius*, II, 416.

Τμῶλος, mons Lydiae, B, 866; Υ, 385, νιφείας.

Τρηχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Aetolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίχη, urbs Thessaliae, ἱππόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τριόπης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίοπος 213.

Τριπτόλεμος, Eleusinius, πυκιμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογένης H. 28, 4.

Τροίζην, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίζηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεῖα, εὐρύγυια, εὐπύργος, εὐτείχεος, ὀψίπυλος, ἐριβώλας, ἱερή. De muris v. ἱοστειδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυαί. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηδε, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, II. Exc. p. 584, a; *qua nocte*, II. parv. fr. 14, p. 597.

Τρωπῖος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Διαισέπειλος, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφαλοί, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκνοωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliiorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, II. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, II. Exc. p. 584, a.

Τρωιάς, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λήϊδος Τρωιάδος, ν, 263.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώς, ἡ, ὄν, adj., K, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠδς, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, ἑός, Cenei f., princeps Aetolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filiae maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alcm. fr. 8, p. 589.

Τυνδαρεός, maritus Ledæ, pater Dioscurorum et Clytemnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Pardem hospitio excipiunt ἐν Λακκιδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.

Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum captant, H, 6, 8.

Τυρώ, οὐς, Salmonæi, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυράων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε πῆμα, quod Juno irata genuit : v. H. Ap. 304-354.

Τυφωεύς, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiae, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulyssæ Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Cianiis quaeritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Bæotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiae, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπειροχίδης, ου, Hyperochi f., Ilymoneus, Α, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulyssæ occisus, Α, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπειροχίδης.

Υπείρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρεος, populus, H. 6, 29. — *De its in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Anliqua

- sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 *Τερήνωρ, ὄρος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 *Τερησίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 *Τερσιονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 *Τερσίων, ὄνος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terrae et Caeli filius. Ap. Hom. saepe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 309.
 *Τέρλαος, *Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*
 *Τέρρας, αὐτός, *Euryganeæ pater, Œd. fr. 2, p. 587.*
 *Τένος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 *Τροῦθδει, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
 *Τροπήϊος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 *Τροπαιχίη Θήβη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκιος.
 *Τρίη, oppidum Boeotiæ, B, 496.
 *Τρῆμνι, oppidum Elidis, B, 616.
 *Τρταχίδης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 *Τρτακος, princeps Trojanus, Arisbae, Asii pater, N, 759, 771.
 *Τρτακος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 *Τρτήνωρ, ὄρος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 *Τρπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

- Φαίδουσα, nymphe, filia Solis ex Næera, μ, 131 sq.
 Φαίδων, ὄνος, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriæ insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopa, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitat securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; κ, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, ὄνος, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινώς, οὖς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάλλης, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρς, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιάδης, ου, Phausii f., Apisaon, A, 578.
 Φειζ, ἄς, urbs Elidis, H, 135.
 Φειδας, αὐτός, ductor Brutorum, N, 691.
 Φειδῆππος, Thessali f., dux insularum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φεῖδων, αὐτός, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεος, ου, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρεκλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ἦτος, Crethæi f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, ἑως, Dareti f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

- 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχνηέντες, a Pirithoo victi, B, 743. Όρε-
 κῆφοι, A, 268.
 Φηραί, urbs Messeniæ, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρή εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, αο, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρῶν ὄρος, in Caria, ἀκριτόφυλλον, B, 868.
 Φθίν, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βωτάνειρα, ἐρι-
 βωλαξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίγηδε, A, 169; T, 330. Φθίγη, 323.
 Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, ου, Philetoris f., Demuchus, γ, 457.
 Φιλοτίος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 195-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, αο, Pœantis f., princeps partis Thessaliæ, ægros relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno reliquitur, Cypr. p. 582, b. Post Helemini vaticinium a Diomede e Lemno reducitur et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομήδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βωῶπις, H, 10.
 Φιλομηλίδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυαί, natio Thessala, μεγαλύτερος, N, 302; Κηρισίδος ἐγγυθί λίμνης, ὄρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγυάς, ου, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Æsculapii, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοῖβη, *Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.*
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοινίξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοινίξ, ιος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achillis. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων ιππηλάτα, Π, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοινίξ, ιος, Phœnicus. Φοινίξ ἀνὴρ, ξ, 288. Φοινίκας, ἀγαυοί, nautæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυπαίπαλοι, τρώεται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἐργ' εἰδυῖα, o, 417 sq.
 Φόρβας, αὐτός, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes concubinae Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμη-
 λος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρυκος, υνός, 1) dens marinus, pater Thousæ, α, 72; Φόρυ-
 κινος λιμήν, ἄλιον γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phænopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίφρων, 312 sqq. Accus. Φόρυκον, 318.
 Φορίωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δια, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπωλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.
 Φρυγία, terra, ἀμπελόδεσσα, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχετος.
 Φυλάκη, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; ο, 236.
 Φυλακίδης, σο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.
 Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, ο, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.
 Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, Π, 181, 191.
 Φυλείδης, σο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.
 Φυλεύς, ἦος, Augiæ f., διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.
 Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.
 Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.
 Φώκαια, urbs Ioniae, H. Ap. 35.
 Φωκαίς, ἰδος, s. *Minyas, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590.*
 Φωκεύς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
 Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.
 Φῶκος, Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, ἰδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætoliae, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.
 Χαλκωδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.
 Χάλκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, Π, 595.
 Χάρης, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀκλότεραι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr. 11, p. 594, bis.*
 Χάρπος, princeps Symæ, insulae, pater Nirei, B, 672.
 Χάρωψ, σπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.
 Χάρυβδις, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὄλοη, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.
 Χάρων, ωντος, portitor Orci, Min. fr. 4, p. 590.
 Χείρων, ωνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, Π, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iurjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.*
 Χερσίδαμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.
 Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμμαιμακίτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, Π, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.
 Χίος, insula, παικαλάσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcherrima, λ, 281-286.
 Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.
 Χρόμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.
 Χρόση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.
 Χρυσῆς, ἰδος, 1) Chrysaë sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p. 583, α. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.*
 Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysaë, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.
 Χρυσόθεμις, ἰδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νήσος, Peyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγγίη, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., φ, 333.
 Ὠκαλή, oppidum Boeotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.
 Ὠκεανός, Coeli f., Tethys meritis, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρείτης, βαθύρροος, ἀψόβροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, b.*
 Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.
 Ὠκυρόη, nymphe, καλυνώπις, sociâ Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.
 Ὠλεος, ἡ, urbs Ætoliae, B, 639. — *Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.*
 Ὠμόδαμος, dæmon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.
 Ὠραι, nymphe, Olympi portas administrantes, E, 749; θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπνηες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floreae, Cypr. fr. 14, p. 594.*
 Ὠρείθυια, Nereidum una, Σ, 48.
 Ὠρίων, ωνος, pulcherrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.
 Ὠρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.
 Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æoclo et fratre Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.*
 Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.